

Pintér István

Pszichén innen, és túl...

bevezetés a Lélek-tanba

BUDAPEST, 2012

ELŐSZÓ

A könyv műfajának meghatározása szerzőnek és olvasónak egyaránt nehézségeket okoz. Témánkkal kapcsolatosan terminológiai problémák sora merül fel. A *pszichológia* mára sokrétű dologgá vált, de a lélek eredetével egyáltalán nem foglalkozik. Alkalmazott tudományként úgy segít a nevelésben és a gyógyításban, hogy magát a pszichét nem képes definiálni. Így kizárólag tüneti kezeléstről lehet szó, ami nem adhat végleges eredményt. Az *antropológia* az ember szervezeti felépítését vizsgálja, de a lelke nélkül, holott ez a „természeti adottság” éppen a lényege, ami e tudomány tárgyáról: az ember származásáról is mindent elmondhatna. Az *ontológia* a létet kutatja, a szubjektum tevékenységeit zárójelbe téve, pedig vizsgálódásában az egyén tulajdonságai is eligazíthatnák.

A világnézet tudniillik mindig „embernézet” is, mert a kettő kölcsönösen feltételezi egymást. Világ nélkül sehová sem tudjuk elhelyezni az embert, s nélküle nincs értelme a világnak. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy jobb sorsra érdemes lelkünknek itt van a helye, hanem pont az ellenkezőjét. A geocentrikusság és az emberközéppontúság még távolabb áll tőlem, hiszen ez a szemlélet a materializmussal egyenlő. Véleményem szerint a homo sapiens nem lehet a jóisteni teremtés koronája.

A Dolgok szervesen összetartoznak, így kutakodásunknak egy *pánontológia* lesz az eredménye. Hasonló címmel elsőként *Barcza Barna* vallásfilozófus próbálta helyére tologatni a menny és a pokol közötti „objektumokat” [1]. Ennek az egyedülálló kísérletnek a jelentőségét nem lehet eléggé hangsúlyozni. Az ilyen jellegű munkához persze hozzá sem lehet kezdeni más (világnézeti) felismerésre térés nélkül. Jézus ezzel a három szóval indította Nyilvános Működését [2], mert ennek hiányában tetteihez fűzött mondásai és jelképes cselekedetei sem értelmezhetőek.

Az emberi léleknek fejlődnie kell, valahonnan – valahova. Ennek az evolúciónak önmagunk megismerése a feltétele [3]. Ehhez azonban tisztáznunk kell bizonyos fogalmakat. A „test” meghatározása nem nehéz: a *sarx* pusztán húst és vért jelent... Jézus a „hústest” kifejezést használta [4], és ezzel megkülönböztette a szellemtől, amit kisbetűs léleknek (pszichének) is nevezhetünk. Ez a lélek (a homo sapiens szelleme) az ő ajkán az egész embert is jelenti, mivelhogya ez a valami a lényege. Ezt a lelket-szellemet a köznyelv is összemosza, hiszen mindenki komplett egyént ért rajta. Mi is azt mondjuk, hogy *egy lélek sem volt ott*, illetve: *mentsétek meg lelkeinket*, holott a jelenléthez és a meneküléshez test is szükséges.

Az igazi megmenekülésben (az üdvözülésben) azonban a test nem játszik szerepet, hiszen „a szellem az, aki megelevenít, a test nem használ semmit” [5]. Ennél is fontosabb, hogy „hús és vér nem örökölheti Isten királyságát” [6]. Ezek szerint a szellem egy másik dimenzióhoz kötődik, sőt ő maga ez a „másik” – valójában az egyetlen – térbeli kiterjedés [7]. Ez a lélek-szellem (psziché) az, aki képes kalászt növesztetni az Ég felé [8]. Ha viszont nem tudja betölteni ezt a *lehetséges* átmenekítői funkciót, akkor a testtel együtt el fog pusztulni [9].

[1] Fő műve: *A valóságmegragadás esélyei* (mek.oszk.hu/09600/09619)

[2] Mt 4,17; Mk 1,15

[3] Tm 2.

[4] Tm 28.

[5] Jn 6,63; Tm 81., 88., 113.

[6] 1Kor 15, 50

[7] Jn 3,6; Gal 6,8 Bővebben *Pintér István: A fizika költészete* (mek.oszk.hu/18800/18894)

[8] Tm 8.

[9] Tm 2., 71., 113.

A „homo sapiens” ugyanis a megmenekülésen kívül másra is használja az esztét... Értelme igénybevételel különféle szellemi munkákat végez, melyek végső soron haszontalanok. Ezek a tevékenységek szintén a lelkét-lényegét mozgatják meg, de ezzel lekötik az Erő forrásait. Az Emberfi nem véletlenül hivatkozik a fő parancsolatra: Istent egész gondolkodásunkból kell szeretni [1]. A *minden egész erőnk*ből nyomatékozás pedig nemcsak az energiapazarlást tiltja, hanem a szétforgácsolódást is. A megosztott ember tudniillik heterogén lelkületűvé válik, ez pedig törvényszerűen besötétedéshez vezet [2].

Magához való esze minden létezőnek van, az ember pedig kifejezetten értelmes... Elméje azonban csak a használat függvényében csiszolódik, parlagon hagyva kérlelhetetlenül visszafejlődik [3]. Középút nincsen [4], mert amit az Emberfi lehetetlennek állít, az abszolút értelemben veendő. Értelmünket hozzá hasonlóan igába kell fognunk [5], hogy megművelhessük azt a „földet” [6], ami agytekervényeink között terül el. Ez az ugar a felszántás [7] hatására gyümölcsöt is képes teremni.

Eszünk-lelkünk (a lélek az agyban van) ugyanis *élő* szellemmé válhat, tehát megkaphatja a logikus jelzót [8]. A Logosz maga a Tudás s ezért az (örök) Élet. Ez az élő szellem a *Pneuma*, vagyis az Atyától származó éltető *Lehellet*, amelynek mi is birtokába juthatunk. Az ember – mint olyan – két összetevőből áll: hústestből (sarx) és lélekből (psziché). A „tökéletes ember” [9] pedig hároomból, mert esetében ezekhez *szent Szellem* is társul. Ezt a *Gyümölcsöt* mindenkinek meg kell teremnie, feltéve, ha üdvözülni akar. A „királyság” tudniillik a közvetlen istenkapcsolattal egyenlő, ami egy lelki- vagy tudatállapot. Atya és Fiú (Leány) egymásban levését a közös lelkület teszi lehetővé. A Jézushoz hasonló istengyermek már teljesen homogén, mert pszichéje Pneumává fejlődött, s ez előtt a tény előtt hústeste is leteszi a fegyvert [10].

Ez a könyv minden bizsonnyal meg fogja érlelni a Gyümölcsöt, az aratást [11] azonban az Olvasónak kell elvégeznie, hogy bérét elnyerhesse... [12]. Lélek-tanról lesz tehát szó, ami messze túlmutat a pszichológián, ugyanis a psziché származását is kikutatjuk. „Igazi” antropológusként foglalkozunk a *praeexistens emberrel* [13], ontológusként pedig eljutunk az önmagában való léthez [14]. Ehhez csupán az általunk vizsgált közös nevezőre van szükségünk, hiszen az újjászületéstől a feltámadásig minden az egyes ember lelkében történik...

[1] Mk 12,30 (Mt 11,12; Lk 16,16; 13,24)

[2] Tm 21., 61., 90.

[3] Tm 40., 110., Isz 110/216,7

[4] Tm 46., Mt 6,19–24; Mk 2,21; Lk 5,36–9; 16,13; Isz 134/35; 139/41; 142/193; 143/162

[5] Tm 26., 91.

[6] Tm 20., 110., Mt 5,5; 13,44; Lk 18,8; 23,43; Isz 41/57; 2Kor 12,1–4

[7] Tm 110., Mt 13,44; Lk 13,6–9

[8] Tm 115.

[9] A Fülöp-evangéliumban található jézusi terminus. Az *új ember* megfelelője (Efézus 2,14–7a).

[10] Tm 21., 47., 60., 90., 107.

[11] Tm 56., Mt 13,24–30; Mk 4,26–9

[12] Tm 20d, Jn 4, 35–8

[13] Tm 18., Jn 8,14; 13,3; 1Ján 5,19

[14] Jn 5,26

Különleges köszönet

Barcza Barnának,

Pánontologizmus c. műve megalkotásáért.

+++

A Tamás–evangéliumot

Hubai Péter

fordította, kopt eredetiből.

+++

Az újszövetségi igehelyek

Csia Lajos

fordításában olvashatók.

+++

A borító „*Teljes megvilágosodás*” c. fotóját

Reményi Szimonetta

készítette.

+

*Jaj annak a testnek, amely a lelken csügg!
Jaj annak a léleknek, amely a testen csügg!*

(Jézus szellemi hagyatékából)

TARTALOMJEGYZÉK

<i>Előszó</i>	2
<i>Kolofon</i>	4
<i>Mottó</i>	5
Teremtsünk embert !	8
Valami nincs sehol...	10
Ami örökkévaló	11
Az Ördög szántóföldjén	12
A látszat csal !	13
Önmagában való élet	15
Két eshetőség	16
Az ördögök lakhelye	17
Akitől félni kell	20
Hitelt az Igéknek !	22
Bűn és bocsánat	24
A gyógyítás feltételei	26
Felgöngyölődnek az egek...	28
...és a föld is, <i>előttetek</i>	30
A Valóság modellje	33
Életünk értelme	35
Minden lehetséges !	37
Vándorló lelkek	40
Miből van a kerítés?	42
Nyomorultak	44

A trón örökösei	49
Személyenkénti eklézsia	52
A tudás kulcsa	55
Hitemért az Istenen is...	58
Viperák fajzatai	60
Áldozat helyett irgalmat !	62
Gyomlálás, ész nélkül	65
Az élő szellem	68
Jaj nekik !	71
Nyugodt erő	73
A test mécsese	76
Barátaink segítségével	79
Talált pénz	83
Legyetek, midőn elmúltok !	85
Távol az Atyától	88
Az utolsó napon	91
 M E L L É K L E T	
Jákob álma	94
Jézus-szótár	98
Kulcs a példabeszédekhez	105
 <i>Utószó</i>	 109
<i>Rövidítések és elérhetőségek</i>	110
<i>A szerző művei a Magyar Elektronikus Könyvtárban</i>	111

Teremtsünk embert !

Aki embert akar teremteni, annak világot is kell teremtenie neki. Az ember ugyanis csak egy számára elkészített világban helyezhető el. Nemileg jellegzett hústestének ételre, itálra, ruhára, lakásra és közlekedési eszközre van szüksége. Továbbá egy intézményi háttérrel rendelkező társadalomra, melyben szexpartnert találhat. A világ tehát eleve azzal a céllal hozatik létre, hogy helyet és életlehetőséget biztosítson az embernek. Ez a világ azonban minden szempontból meghatározza őt, s ebből a determináltságból csak a biológiai halála után szabadulhat [1].

A homo sapiens paradox módon azzal van elfoglalva, hogy beilleszkedjen abba a világba, amelyre később nem lesz szüksége. Egyáltalán nem foglalkozik azzal, hogy mi lesz *később*, bár minden bölcs erre figyelmezteti, Jézust is beleértve [2]. Az ember itt és most kergeti a boldogságot, és ez szó szerint értendő, tudniillik utol soha nem érheti. Ennek az az oka, hogy mindent geocentrikusan és emberközepppontúan szemlél. Hite is világ-vallás, mely éppen ezért mammon-imádatnak minősül [3]. Ha az embert – mint olyat – piederstálra helyezzük, akkor elkerülhetetlenül materialistákká válunk.

Rá kell tehát jönnünk arra, hogy *ki* vagy *mi* az ember. Ezzel természetesen a világot is meg fogjuk határozni, hisz a kettő szervesen összetartozik. A pszichológia csak azzal foglalkozik, hogy *milyen* az ember, és hogyan lehet őt befolyásolni. Lélek-tanunk sokkal mélyebbre ás, mert bennünket az is érdekel, hogy *miért* olyan, amilyen. Ezt a kérdést a világ s az ember származása fogja megválaszolni, hiszen a Dolgok az alkotótól eredeztethetők.

A teremtőre pedig abból a világból következtethetünk vissza, amit elibénk tol [4]. Ez a világ nemcsak a „diszletből” áll, vagyis a természetből, hanem a többi emberből, és az általuk létrehozott intézményekből is ! Sorsunkat ez a három dolog befolyásolja, kívülről. Azt is számba kell vennünk, hogy mi hiányzik ebből az élet-világból, és ezt a hiányt mivel lehet, s lehet-e egyáltalán pótolni.

A különféle vallások nem segítenek nekünk, mert azok csak az életvitelhez kínálnak recepteket. Ezzel persze el is árulják, hogy mennyire földhöz ragadtak. Alapítóik az emberi adottságokról beszélnek, ám a hiányokat elsinkófálják... A „teremtés koronája” azonban sohasem volt megelégedve magával. A modern ember már igyekszik korrigálni készen kapott tulajdonságait, s fáradozásait jogosnak kell ítélni. Nemcsak a betegségeket, de a halált is szeretné kiküszöbölni az életéből.

Lélek-tanunk tehát nem arról szól, hogy miképpen töltsük el a rendelkezésünkre álló időt. Jézus nem életmód-tanácsadó volt: ő az öröklét felé mutatta meg a keskeny utat [5]. Ez az út pedig a megismerés (a gnózis) útja:

„Ismerd meg, ami színed előtt van, és ami előled elrejtett, nyilvánvalóvá lesz számodra. Ugyanis nincsen semmi, ami el van rejtve, és ne lenne nyilvánvalóvá” (Tm 4.).

[1] Isz 133/34,4–16

[2] Tm 41., Isz 32/124; 133/34,4–16; 148a/75 – 148b/46

[3] 1Móz 1,28

[4] Tm 4., Mt 10,26; Mk 4,22; Lk 8,17; 12,2

[5] Mt 7,13–4; Tm 1., 2.

1. Mi van a szemünk előtt ?
2. Mi van elrejtve előlünk ?
3. Ki lehet az, aki elrejtette előlünk az igazságot ?
4. Ki és hogyan segít nekünk a felfedezésében ?

Az, ami a szemünk előtt van, az *a világ*, tehát közvetlen és ellenőrizhető környezetünk. Ez a világ könnyen „felismerhető” és meg is ítélni lehet [1]. Evilág leginkább arról híres, hogy hiányzik belőle az az „istenfelségterület”, ahol egy Emberfi lehajthatná a fejét [2]. Jézus szerint ez a világ csak Pnema nélküli test, s ezért hullá [3]. Az ember ki van rekesztve ebbe a „külső sötétségbe”, ahol sírva és fogcsikorgatva tengeti életét... Az Emberfi ezt az evilági létet találóan siralomháznak nevezi [4]. A *siralomház* tudniillik a börtönben található, és kivégzés előtt álló rabok vannak benne.

Ha tehát felismerjük a világot, és az időt is meg tudjuk vizsgálni [5], akkor már azt is tudjuk, hogy hol vagyunk. A hely beazonosítása viszont a homo sapiens mivoltára is fényt derít, hiszen a kettő szorosán összetartozik. A helyes világ- és emberkép pedig előrevetíti azt az istenképet is, amely egyre világosabb lesz [6].

[1] Tm 55., 81., 92., Jn 7,7; Isz 62/145

[2] Tm 87., Mt 8,20; Lk 9,58; Isz 195/37

[3] Tm 55., 81.

[4] Isz 57/129

[5] Tm 92., Mt 16,1-3; Lk 12,54; Jn 8,25-9; Isz 153/160

[6] Tm 14.

Valami nincs sehoh

Evilág arról hírhedt, hogy nincsen benne közvetlen istenkapcsolat. Pontosabban: ez az éltető közeg csak úgy van jelen, mint kihasználható lehetőség [1]. Ez az alternatíva azonban senkinek sem jár alanyi jogon. Aki nem vágyik rá, és nem is keresi, az nem jut hozzá. Megszerezni is csak kemény önmegtagadás árán lehet [2]. Mindenesetre, a homo sapiensnek módjában áll létrehozni ezt a fűziót. Jézus, az egykori názáreti építőmester, a saját példáján demonstrálta ennek megvalósíthatóságát [3].

A közvetlen istenkapcsolatot valaki megtagadja az embertől, akit ezért Ördögnek is nevezhetünk. Ha ugyanis megfosztanak bennünket alanyi jogainktól, akkor életünknek gyakorlatilag elvész az értelme. Szabad akarat hiányában igen korlátozott lesz a mozgásterünk. Istenképűség nélkül nincs beteljesült szerelem, és nincs igazi boldogság sem. A homo sapiens számára csupán a remény marad, szerencsére az kapcsolatban áll a valósággal – a lehetőség szintjén. Ezért „a remény hal meg utoljára”, de a nagy lehetőség kihasználásával valósággá is válhat.

A felemelkedés lehetősége tudniillik benne rejlik abban az anyagban, amely végső soron az Abszolútumtól, sőt belőle származik [4]. E kor istene [5] ezt az anyagot meg tudja erőszakolni, ám lényegéhez nem fér hozzá. Belekényszerítheti három dimenzióba, ami így kézzelfogható „valósággá”, vagyis anyaggá válik, visszaalakíthatóságát azonban nem veszíti el, hiszen olyasvalamiről beszélünk, ami örök.

A természet tehát nem istenképű, de Isten szunnyad a mélyén. Jelenlegi formájában semmit sem ad ingyen [6], mert hiányzik belőle az Örökkévaló legfőbb állítmánya: az irgalom. Az ember is embernek farkasa, mert a környezet nem választható el a beléje helyezett lénytől. A homo sapiens bizony az alkotóját mintázza, ezért nyugodtan nevezhetjük „szekciadású káoszharcosnak” [7]. A sátáni örömhír azt sugallja az embernek: Minek neked közvetlen istenkapcsolat, hiszen te vagy a teremtés koronája...

Ennek a csúcsragadozónak „persze” meg kell küzdenie az életteréért. Valójában ez a harc emészti fel minden idejét és energiáját! Rablógazdálkodás-szerűen *közvetlen környezetét* fogyasztja, amelyet ráadásul be is szennyez. Csoda, hogy nem borítja el őt az anyagcsere-folyamatokból származó fekália. Körletét rendszeresen ki kell takarítani, sőt a karbantartási munkálatok is reá hárulnak. Erőforrásai ugyanakkor igen korlátozottak, így pihenni és aludni kényszerül.

Az ördögi rendszer gépezetét automatizmusok működtetik, elsősorban a gyönyörrel összekapcsolt szaporodás. Ez az árukapcsolás magától értetődő módon túlnépesedéshez vezet, ami minden problémát újratermel... A társadalmi haladást pedig a rotáció gátolja meg; az újabb és újabb generációkat ugyanis ismét be lehet csapni. Erkölcsi fejlődésről így alig beszélhetünk. Mindent a gazdaság irányít, a politika és a jog pedig kiszolgálja a harácsolást. Isten Lélek, s ebből a világból pont ez a Lélek hiányzik. A kollektívált hit miatt nem is tudja felütni a fejét, a hamis istenkapcsolatok ugyanis háttérbe szorítják. Működni csak azokban tud, akik „szellemben és igazságban” [8], azaz értelem vezérelte irgalmas cselekedetekkel akarják imádni.

[1] Tm 71.

[2] Mt 11,12-3; Lk 13,24; 16,16 Csia Lajos fordításában: *Küzdjete*k azért, hogy bemehe

[3] Tm 27., Jn 14,4-11

[4] Mt 3,9b; Lk 3,8c; Jn 10,34 1Ján 5,19

[5] 2Kor 4,4; Jn 8,41-7 Ez a kifejezés egy átmeneti állapotra utal, mely nem tükrözi a Valóságot.

[6] 1Móz 3,18-9

[7] Pierre Casetti-Frei. Az embert Jézus is gonosznak tartja, vö. Mt 7,11; Lk 11,13; Isz 157/117

[8] Jn 4,22c-24

Ami örökkévaló

Az ember, mikor azt hallja, hogy „lélek” vagy „szellem”, akkor valami gáznemű dologra gondol. Ezt maga a Pneuma kifejezés is erősíti, hiszen az éltető Lehellet fuvallatszerű. Az élő Szellem [1] levegőként árad szét, mégpedig feltartóztathatatlanul [2]. A hústesttel is rendelkező homo sapiens eme halmazállapotot eléggé idegennek, sőt csonkaságnak érzi. Tudja, hogy Isten Lélek, ám amikor megvallja, törvényszerűen el is tolja magától. Ezt a távolságot azonban tudatosan fel kell számolni ! A közvetlen istenkapcsolat világában ugyanis tökéletes egymásbanlevés van [3]. A távolságok az idők végezetén ténylegesen is megszűnnek, illetve az idő akkor ér véget, ha nem lesznek távolságok. Akkor már nem lesz semmi olyasmi, amit mérhetnénk vele.

A Jóisten természetesen csak önmagához hasonló dolgokat tud és akar létrehozni. Ez pedig azt jelenti, hogy „halmazállapot” szempontjából az, ami örök, az mind lélek. Mint ilyen, élő és teremtő erő, azaz *szellemi létező*. Ez a homogén Lélek vagy Szellem igazából nem is osztható fel Istenre, teremtési aktusra, Mennyszigetekre és „lakókra”. A komplexum szervesen összetartozik, hiszen egylényegű ! Isten Világában tehát nincs olyan értelemben vett környezet, mint idelent. Ez emberi ésszel ugyan elképzelhetetlen, de könnyen felfogható.

Jézus szerint ez az igazi, szellemi világ emberi érzékszerveinkkel egyáltalán nem ragadható meg:

„Azt adom majd nektek, amit szem nem látott, és amit fül nem hallott, és kéz nem érintett, és az emberi szívbe nem ment be” (Tm 16., 1Kor 2,9).

Isten Világa ezek szerint *n-edik* dimenziós, ezért a háromdimenziós homo sapiens csak az „értő érzékszervével”, vagyis a Pneumájával közelíthet hozzá. A közvetlen istenkapcsolat tehát értelmi síkon jön létre.

A lélek az agyban van, így angyalaink is csupán szellemi erőfeszítéseink közepette látogathatnak meg bennünket [4]. Isten Lélek vagy Szellem, következőképpen körülmeztelkedni, illetve megkeresztelkedni [5], szintén Lélekben kell, vagyis józan eszünk segítségével [6].

Önmagunk megismerése [7] kizárólag rendszeres [8] elmélkedés útján lehetséges. Az el-nem-avuló erszényeket [9] – az éltető és teremtő Erőt – gondolkodás árán lehet megszerezni !

[1] Tm 115., Jn 3, 8

[2] Jn 3,8; 1, 5

[3] Jn 14,1 – 14

[4] Tm 89.

[5] Tm 53.

[6] Tm 40., Jn 3,3-7; 3,11-3

[7] Tm 2.

[8] Tm 1., 26., 93.

[9] Lk 12,33b; Tm 82., 96., 110.

Az Ördög szántóföldjén

A Sátán, aki Isten „soros” Tékozló fia, szintén szellemi létező. Mint ilyen, örök életű, érzelmi töltését tekintve viszont (még) gonosz. Az időtlen teremtési folyamat során rendre előfordulnak ilyenek, számuk és hatásuk azonban elhanyagolható (az Egészhez képest). Periodikus megjelenésük az örök szeretetáramlás egyetlen kockázata. Ezek a fiak, magatartásuk miatt, nem istenképűek és nem tökéletesek. Erejük persze van, ami teremtési képességben nyilvánul meg [1]. Isten elleni döntésük folytán nem lépnek be a Mennysországba, így „képzetlenek” maradnak. Tudás tekintetében tehát messze az Örökkévaló alatt állnak, de emberi szemmel nézve istennek minősülnek.

A „mi Sátánunk”, ahogy a többi, a saját területén [2], de Isten anyagával gazdálkodik. Tekintve, hogy vétkes céljait követi, teremtése nem jó, nem szép, s nem is örök. Degradált teremtményei csak a psziché szintjén élnek, ráadásul ez a lélek is rétegződik. Az állat esetében akár tagadhatjuk is a létezését, sőt, ezt a hiányt a homo sapiensre is rá lehet fogni. Vannak „lelketlen” emberek, a legtöbb vallás pedig alsóbbrendűként kezeli a nöket. (Tovább-) teremtési képességről szó sincs, mert ez a szabad akarat száz százalékos meglétét feltételezné.

Az egyes tékozló fiak által létrehozott Birodalmak tiszavirág-életűek, persze, eónokban mérve. Minden ilyen „világ” az alkotója keze nyomát viseli, tehát alapvetően sötét, hazug és kaotikus. Az uralhatóság miatt állandóan változnak benne az életkörülmények, lakóikat pedig a Rendszer gépezete darálja be. Eme rotáció miatt állandósul az igazságtalanság és az ostobaság. Ezekben a világokban csupán az él meg, aki vevő a sátáni örömhírré. A jobbára öntudatlan *szántóvetőknek* [3] azonban el kell fogadniuk az eléjük rakott üvegyöngyöket, akárcsak a talmi értékek előállításával együtt járó zajt, szemetet és pszichikai terrort is (reklámok).

Némelyek szerint az Ördög csak „pszichén belüli realitás”. Ezt a nagy tévedést egyrészt a rossz alapállás okozza, másrészt a kollektív (zsidókeresztény) tudatalattiban lapangó Sátán-kép. A júdaizmus a Tékozló fiút feltolta az Égbe, a kereszténység viszont letaszította a pokolba. A geocentrikus és emberközpontú világnézet szerint ugyanis a Földet Isten teremtette, így azon az Ördögnek nincs helye. Valójában sehol máshol nem tartózkodhat, mint a saját birodalmában. Aki ugyanis nem lép be a Mennysországba, az önmagába forduló zárványt képez. Ezt a három dimenzióba görbült anyagot körülfolya s végül fel is emészti Isten Világa.

A zsidó vallás szerint a Sátán egy ügyvédféleség (vádló), aki az Isten és az ember közti viszony igazságosságán őröködik. Ezt a funkciót némely szépíró szükséges rossznak állítja be, így válik az Ördög társteremtővé – a mesében. Jézus azonban megértette a tanítványaival, hogy a szóban forgó személy nincs az Égben (= nem játszik pozitív szerepet a Dolgokban). Ezt nagyon egyszerű módon érte el: hatalmat adott nekik a gonosz lelkek kiűzésére. Ha azok egy iskolázatlan halászlegény szavának is engedelmessé válnak, akkor az illető villámgyorsan felfogja [4], hogy a Sátánnak semmi köze sincsen az Úrhoz – mesterével ellentétben.

A Gonosz kezdetől fogva – lelkiületéből fakadóan – egocentrikusan viselkedik. Ezt a magatartást a mindenkori farizeusok is átveszik, de vesztükre, ugyanis hiúságuk miatt a „gyehennára” kerülnek [5]. Erről azonban majd később.

[1] Tm 86.

[2] Lk 4, 6 –7

[3] Isz 157/117

[4] Lk 10,17–20

[5] Mt 10,28; Lk 12,4–5; Tm 59.

A látszat csal !

A közhiedelem szerint az anyag és a szellem két különböző dolog. Ha így lenne, akkor két Princípium létezne, ami logikátlan. Közelebb áll a valósághoz az a megfogalmazás, mely szerint ugyanannak a dolognak a két végéről beszélünk. Igazából csak egyetlen alkotóelemlről lehet szó, mégpedig a szellemről. A Mindenség ebből a valamiből épül fel, s ezt a „közeget” csupán az ember tartja levegőnek. Azért gondolja így, mert számára a szellem megfoghatatlan. Képletesen szólva: a „homo sapiensnek” nincs keze a valóság megragadására [1]. Ettől azonban a szellem még lehet anyagszerűen vaskos... Arról van csak szó, hogy ha ezt az alkotóelemet három dimenzióba kényszerítjük, akkor elveszíti kapcsolatát a realitással. Evilágnak s az embernek ugyanazok az építőkövei [2], ezeket a részecskéket azonban sokdimenzióssá lehetne/kéne összerakni.

Holtnak látszó anyag akkor keletkezik, ha a szellemet valaki „kiforgatja önmagából”. Ez egyfajta génebeszet, mely korpuszkuláris szinten bolygatja meg a harmóniát. Fizikai értelemben vett anyag nem létezik, amit mi annak tartunk, az a Mindenség élő alkotóelemének a fonákja [3]. A valóság külső képe ugyanis a belső elrendezettségétől függ. Szó sincs tehát arról, hogy a homo sapiens által tapasztalt világ káprázat lenne. Mi egy létező valóság *diszharmóniáját* érzékeljük. Ez a rendezetlenség azonban betegségeket és pusztulást eredményez. Igazi halál persze nincs, mert az alkotóelem mélyén Isten jó magja lapul ! [4]. A valóságot el lehet takarni építőköveinek örvénylő görbületével, ám megölni nem lehet.

A materializmusnak két összetevője van, úgymint: szűklátókörűség és istentagadás. Aki nem hisz a Szellemben, az csak a felszín tapogathatja le, aki viszont a Dolgok mélyére hatol, az eljut az Örökkévalóhoz. A problémát nem lehet azzal megoldani, hogy „az anyagot Isten teremtette”, mert ő nem tud és nem akar önmagával ellentétes dolgot létrehozni [5]. Ez skizofrénia lenne, amely a fenti tételt kijelentő személyekben érhető tetten. A helyzet az, hogy az anyagszerkezet az igazi Teremtő alkotóelemeit rejt [6].

Magát az anyagot képtelenség definiálni, hiszen az csak látszat. Pont azért nincs, mert kézzel fogható. A valóság kizárólag szellemi síkon ragadható meg, tudniillik „ott” van. Az ún. anyag, látszólagos stabilitása ellenére, csupán a görbült téridőben létezik. Építőköveinek, a részecskének, csak múltjuk és jövőjük van. Az ember azért érzékeli ezt realitásnak, mert ő maga is ugyanabban a téridőben leledzik. Neki úgy tűnik, hogy az „itt és most” világában él, az örök jelen azonban csak a Valóság jellemzője.

Panta rhei ! – mondta Hérakleitosz, s szerinte ezért nem léphetünk kétszer ugyanabba a folyóba. Igazából egyszer sem léphetünk bele, mert a víz csak a szakadatlan változás miatt „van”. Ha az átalakulások sebessége nullára esne vissza, akkor az, ami anyagnak látszik, eltűnne. Jézus nem a vízen járt, hanem valóságos, szellemi alkotóelemeken [7]. Ma már ismeretes, hogy az anyag nem *létezik*, hanem *történik*. Ezek a történések az ember számára elképzelhetetlen sebességgel mennek végbe. Muszáj nekik, mert ha az atomi részecskék nem rekord idő alatt szelnék át újra és újra üres területet, akkor az anyag nem lenne kézzel fogható. Heisenberg szerint „az anyag hatás oda-átról”, mondhatni: sarokba szorított energia.

[1] Tm 16., 1Kor 2,9

[2] Tm 18b; Lk 3,8c; 19,40; Jn 10,34; 1Ján 5,19

[3] Bővebben: *Barcza Barna: A valóságmegragadás esélyei* (mek.oszk.hu/09600/09619)

[4] Tm 56., Mt 13,24–30; Mk 4,26–9

[5] Mt 12,25–6; Mk 3,24–5; Lk 11,17–8

[6] 1Ján 5,19, Tm 2.

[7] Isz 153/160

Önmagában való élet *

Tudjuk, hogy minden összefügg mindennel. Ez csak úgy lehetséges, ha a Valóság azonos alkotóelemekből áll. Így is van, ezért foglalkozunk a szellemmel. Isten Szellem vagy Lélek, tehát a Lélek-tan segítségével tudjuk megközelíteni őt. A végső okon való származás miatt tudniillik minden teremtménynek van lelke.

Az Abszolútum, lelkületét tekintve, csak-jó [2], és ez a Jóság kiapadhatatlan [3] Erőt [4] jelent, ami állandó jelleggel nyilvánul meg [5]. Az erőtér kibocsátója tudniillik „kétféle” módon örök. Egyrészt kronológiailag, másrészt lényegileg. Az általa létrehozott „közeg” (Teremtményekkel benépesített Világa) ugyanis Őt magát is „tartalmazza”. Ez a biztosítéka az egyre bővülő közösség homogenitásának.

Isten jó és változatlan lényege azonban nem lehet statikus, mert egy befelé forduló Abszolútum önmagán belül rekedne, amivel saját létét is megkérdőjelezné. Az irgalom-ból fakadó logika olyan teremtő cselekvést szül, mely egy örök folyamattá olvad össze. Az Örökkévaló erőtere (világa) dinamikával teljes, ezért sem beszélhetünk egyszeri vagy szakaszos teremtésről.

E „teremtés” talán csak a Lélek napkitörésszerű szétáradása. Isten alkotóelemei a saját körvonalain kívülre kerülnek, valahogy úgy, mint az ember száját elhagyó hang. Ezekben a rezgésekben persze nincs benne maga az ember, de benne lehet minden, ami emberi. A Lehelletben is benne van az a „DNS”, mely örök, s ezért jó. Az energia-csomagok kibocsátása folyamatos, mert ha nem az lenne, akkor magába a Teremtőbe vinnénk bele szakaszokat.

Istennek önmagában való élete van, és ezt a létformát nem lehet belekényszeríteni emberi kategóriákba. Anyagvilágunkban például az időt együtt szoktuk emlegetni a változásokkal, mivel az idő a változás mértéke. Változások viszont akkor is végbemennének, ha azokat nem mérnénk az idővel. Akár azt is mondhatjuk, hogy *idő nincs*, csak a dolgok változnak, velünk együtt. Esetünkben a változás iránya, terünkhöz (világunkhoz) hasonlóan, görbült. Ebből az következik, hogy a fejlődés csak látszólagos, hiszen a tündöklést bukás követi. Nálunk ez a negatív tartalmú rotáció jelenti az állandóságot.

A dinamikus szubsztancia változásai Isten *saját idejében* történnek, azaz az örök jelenben, amit az ember időtlennek bélyegez. Eme változások az Örökkévaló lényegéből következnek, tehát a szellemvilágban sem az idő függvényei. Ott azonban a változások iránya „egyenes”, vagyis a fejlődés valódi. Istenben az a változatlan, hogy folyton változik, pozitív módon. Ez a szakadatlan, teremtő tevékenység jelenti azt az állandóságot, amit mi (helytelenül) a *végtelen* szóval fejezünk ki.

Isten tökéletes és boldog, mert hű a lelkületéhez–lényegéhez. Ő mindig a lelkiismeretével összhangban viselkedik, s ez a példa mindenki számára követhető [6]. Ezt a lehetséges magatartást a bennünk rejlő Pneuma biztosíthatja [7]. Ha pedig lelkületünk Atyánkéhoz válik hasonlóvá [8], akkor az Örökkévalóra jellemző jóság, erő, tökéletesség és boldogság is osztályrészünk lesz! [9]

[*] Jn 5,26

[2] Mt 19,17b; Mk 10,18b; Lk 18,19b

[3] Tm 82., 110., Lk 12,33–4

[4] Mk 5,30a; Lk 8,46

[5] „Idelent” csak emberi Fiai közvetítésével, nyilvános működésük során.

[6] Mt 5,48

[7] Tm 71.

[8] Tm 107.

[9] Isz 57/129

Két eshetőség

Isten Lélek vagy Szellem, a teremtés pedig a Lélek kiáradása. Eme szétsugározódás folytán az Örökkévaló Világa folyamatosan bővül. Ez a mennyei „ország” teljesen homogén, azaz tisztán szellemi. Szellemen egy sok dimenziós építőkövet értünk, mely az anyaghoz hasonlatosan látható, hallható és érinthető – ha vannak hozzá érzékszerveink.

Isten teremtményei olyan szellemi létezők, akik rendelkeznek ilyen érzékszervekkel, alkotóelemeik okán. Másképp fogalmazva: a Mennyei Atyának csak mennyei fiai lehetnek [1]. A származás azonban még nem jelent istenképűséget. A tökéletességet tudniillik a mentalitás biztosítja, azaz a lelkület. Közvetlen istenkapcsolatra a mennyei fiak is úgy tudnak szert tenni, ha elköteleződnek a csak-jóság mellett.

Az önfejű módon viselkedő Tékozló fiúból hiányzik [2] az irgalom logikája [3], azaz Isten igazságossága [4], melyet Jézus világra szóló módon demonstrált [5]. Ez a lelkület az, ami képes lebontani a vádló munkáit [6], szemmel látható módon [7], s a fejekben is. A „Templom” vagy az „Építmény” (a geocentrikus és emberközpontú világkép) tudniillik hazugságokra épül [8].

Az embert könnyű megtéveszteni, hiszen a valóságnak csak a fonákját látja. Szemléltetésül gondoljunk a gyerekek kirakós kockáira. Ezeknek mind a hat oldalán egy-egy mozaikkép van, s a kockákból hatféle képet lehet kirakni. Nekünk összeállítják az egyiket, és azt mondják: ez a valóság. Azt nem árulják el, hogy a sík idomnak látszó test hány dimenziós, sem azt, hogy hányféle képet lehetne kirakni... Legfőképpen pedig azt titkolják el, hogy azokat egyszerre is láthatnánk, ha volna hozzá „szemünk”.

A halhatatlan Lélek ott lappang az anyag mélyén, béklyóba zárva [9]. A Teremtővel való közvetlen kapcsolatát elvesztette ugyan, ám arra vár, hogy az mielőbb helyreálljon [10]. El akarja érni a legmagasabb szabadsági fokot, mert számára az jelenti a harmóniát. Ez a természetes folyamat akkor indul be, ha valaki életre nemzi a Pneumáját. Ennek hiányában a homo sapiens az anyagvilágban reked.

Olyan ez, mint az életfogytiglanra ítélt rab helyzete a börtönben. Ha nem szökik meg, akkor „csontig” le kell töltenie a büntetését, s maradványai az intézmény temetőjébe kerülnek. Aki tehát beletörődik a sorsába, az sírva és fogcsikorgatva fogja leélni az életét, s nem panaszkodhat senkinek.

[1] Barcza Barna örök érvényű megállapítása.

[2] Aki nem használja a lelkiismeretét, annak nem is lesz ilyesmije... A Lélek és a Logika (= az élő Szellem) *ugyanaz* a valami. Ha ez – a kihasználatlan lehetőség miatt – „nincs” (Tm 71.), akkor nem is lehet mihez (Tm 40.) hozzáadni a többit. Akinek van esze – mert használja (Tm 110.) – az számolatlanul, túlszorduló mértékkel (vö. Mk 4,24; Lk 6,38) fogja kapni az igazi mammont (Lk 16, 9–12), vagyis a szent Szellemet (Lk 11,13), őrangyalai közvetítésével (Tm 89.).

[3] Jn 8,44d

[4] Mt 6, 33; Jn 8,44 e, f, g

[5] Tm 27.

[6] Tm 27., 1Ján 3, 8b

[7] Lk 13,16

[8] Tm 85.

[9] Ez egyfajta statikus szubsztancia, amit az isteni alkotóelem tömörítése hoz létre. A lényegéhez nem lehet hozzáférni, de a dinamizmusától meg lehet fosztani. A szellem e perturbáció miatt mutat anyagi tulajdonságokat, az evolúciós szinteket pedig a degradálás mértéke jelöli ki. Tehát nem „az anyag” tartalmazza a szellemet, hanem a szellem körül jelenik meg valami. Ez a matéria nem képes magától fejlődni, mert összetettségét a szellem szabadsági foka határozza meg.

[10] Róm 8,19

Az ördögök lakhelye

A szellemi létezők a legmagasabb szabadsági fokon leledzenek, az ember viszont degradált lény. Három dimenziót érzékelve, a rendelkezésére bocsátott anyagvilágot tartja az *egyetlen* realitásnak. Igazából egy kozmikus méretű börtönben sínylődik, melyben meg van fosztva minden olyasmitől, ami alanyi jogon járna neki. Se közvetlen istenkapcsolata, se szabad akarata, se neve nincsen... Ezeket a körülményeket akár pokolinak is nevezhetjük...

Az Ördöggé lett Tékozló fiú viszont nem a pokolban él. Neki ugyanis ez a helyzet „maga a mennyország”, hiszen megvalósíthatta azt, amit akart: királlyá lett a szemétdombján. Szellemi létezőként bármikor megjelenhet világában, mégpedig tetszés szerinti alakban. Fizikailag Isten vagy a mennyei fiai is lejöhethének ide [1], ők azonban erkölcsileg nem tehetik ezt meg. Az apai örökséget (a rendelkezésre bocsátott helyet, építőanyagot és szabad akaratot) tudniillik nem lehet visszavenni.

E nagy gazdagság [2] birtokosa az Örökkévalót majmolja, vagyis hozzá hasonló módon világot teremt, melyet be is népesít. Teremtményeinek akarva-akaratlanul is ez az őket meghatározó világ lesz az istenük, akit előbb kényszerű, majd egyre tudatosabb *beilleszkedésükkel* szolgálnak. Ez a szolgálat az evolúció egy bizonyos fokán mammonhajhászó uralkodásba csap át, amelyhez könnyű ideológiát találni [3]. Innen már csak egy lépés az a materializmus, amit az emberközpontúság jelent.

A teremtés – képzeletbeli – koronáját persze csak kollektív módon „lehet” feltenni... A megtévesztett homo sapiens azonban ezért a szimbolikus királyságért képes elveszteni az igazit. A jobb sorsra érdemes egyén lelke a társadalom oltárain áldozódik fel. Eme széles út igen tág lehetőségeket biztosít az elbukáshoz. A „világ” ugyanis elsősorban nem a természeti háttér, hanem a többi ember, s az általuk létrehozott dolgok.

Am ez a világ már a díszletek szintjén is rossz, tudniillik az édeninek tűnő színtér csak szűk határok között élvezhető. Egy jó példa: ha túl közel kerülünk a Naphoz, akkor eléget, ha pedig túlságosan távol – megfagyunk. A környezet egyébként itt, az ún. Kozmoszban, sem holt: mindössze annak látszik. Ennek két oka van: az ember alatti létezők alacsony szabadsági foka, s a szemlélő tompa érzékszerve. Maga a homo sapiens sem más, mint biomassza, egy bizonyos szabadsági fokon.

A sátáni lelkülettel bíró Tékozló fiú olyan szellemi építőköveket kapott, amikben esszenciaszerűen benne rejlik az örök Lehetőség. Ő viszont csak azért teremtett embert, hogy megronthassa a lelkét. Ezért mondja Jézus, hogy *kezdetből fogva embergyilkos* [4]. Hiszen már a terveiben sem szánt örök életet nekünk. Arra vágyott, hogy alattvalókat lásson maga körül.

A Szabadító programja éppen ezért a következő:

„Én azért jöttem hozzátok [5], az én Atyámtól és a ti Atyátoktól, hogy fölkeltslek titeket az ostoba halálból, hogy meggyógyítsalak benneteket a bűnök betegségéből, hogy végleg megszabadítsalak titeket a tévhitek, a rossz szokások s az elvetemült tettek megkötözöttségéből, azzal a szándékkal, hogy miután lelketek megtisztult a vétkektől, és a bölcsesség a lelket fölélesztette, az felemelkedhessék a mennyek országába, az én Atyám-

[1] Tm 56., Mt 13,28b; 26,53

[2] Tm 86.

[3] Ter 1,28; Isz 157/117

[4] Jn 8,44c; 1Ján 3, 8a

[5] Kizárólag a keresőkhöz! (vö. Tm 1., 57., 69., 70., 95.; Mt 5,3-16; Jn 6,43-5; 10,14-6; 17, 6; 17, 9)

hoz és a ti Atyátokhoz, ahol a boldogok életét fogjátok élni, és hogyan kiszabadítsalak benneteket evilág börtönéből, vagyis a szenvedések, a romlás és a megsemmisülés világából, amely bizony a siralom háza és az ördögök lakhelye a Sátán vezérlete alatt." [1].

Az evangéliumok ezeket az ördögöket *gonosz lelkeknek* nevezik. Velük kapcsolatban azonban több kérdés is felmerül. Úgy mint:

1. Kik ezek a gonosz lelkek?
2. Hol vannak?
3. Hányan lehetnek?
4. Miért gonoszak?
5. Mi a céljuk?
6. Kit szolgálnak?
7. Miért képesek felismerni Jézust?
8. Miért jelent számukra veszélyt Jézus fellépése?
9. Ez a „kínzás” miért *idő előtti*?
10. Hogyan kerülnek bele az emberekbe?
11. Miért okoznak nekik szenvedéseket?
12. Mivel tudja kiűzni őket Jézus?
13. Miért szeretnének ott maradni, ahol vannak?
14. Miért nem akarnak „máshová” menni?
15. Miért teljesíti a kívánságukat Jézus?

Egyes teológusok, akik a Sátánt csak pszichén belüli realitásnak gondolják, nem hisznek a gonosz lelkek létezésében. A Jézus elé került nyomorultakat idegbetegeknek tartják, ördögtől való megszállottságukat népi hiedelemnek veszik. Ez persze a materializmusokból következő tudatlanság. Az Emberfi ugyanis olyan alanyokat is „kezelt”, akik nem esnek bele ebbe a kategóriába. Leprásokkal, süketnémákkal, vakon születettekkel egy pszichoterapeuta nem boldogul. Úgy pedig végképp nem, ha ez az orvos, az Írásokhoz hasonlóan, azt a fajta gyógyítást se tanulta sehol, melyhez megfelelő körülmények is kellenek. Kiküldött tanítványai szintén képzetlenek...[2]. Neki még az is mindegy volt, hogy az illető él-e, vagy már meghalt, mivel birtokolta az Erőt [3].

Aki igaznak tartja az evangéliumok tudósításait, annak meg kell állapítania, hogy gonosz lelkek *vannak*, mégpedig nagyon sokan [4], s az emberben többen is elférnek [5]. Mivel Jézus nem a pokolban találkozott velük, az is kijelenthető, hogy *itt vannak*, ezen a világon. Ha pedig nem látjuk őket, akkor csak szellemi létmódban lehetnek, ami test nélküliséget (is) jelent. Kiűzésükhöz tehát nincs szükség fizikai ráhatásra, csak „Isten ujjára”, azaz a Pneumára [6].

A gonosz lelkek éppen erről a tulajdonságáról ismerik fel az Atya Fiait (Leányait). Ez a teremtő Erő ugyanúgy látszik az anyag (a perturbált szellemi alkotóelem) mögött, mint ahogy ellentéte: a betegségeket és halált okozó gonosz lélek is. Az élő Szellemmel rendelkező Jézus egyszerűen látja őket, ezért vannak halálos veszélyben. A Pneumájával érzékelő Emberfi elől ugyanis nem tudnak elbújni. Pont olyan helyzetben vannak, mint a sötétben támadó katonák, akiket infravörös fényvel világítanak meg. Simán ki lehet űzni őket az általuk megszállt területről, feltéve, ha megvannak ehhez az eszközeink... Az egykori názáreti ács megszerezte ezeket! „Távgyógyításainak” ez a titka [7].

[1] Isz 57/129

[2] Mt 10,1; 10,8; Lk 9,1; Tm 13.e

[3] Tm 1., 2., 47., 82., 96., 107., 110., Lk 12,33

[4] Mk 5,9

[5] Mt 12,43-5; Lk 8,2b; 11,24-6;

[6] Lk 11,20; Mt 12,28 Ha Isten királysága csak Jézusban jött el, akkor evilág nem az Atya műve...

[7] Mt 8,5-13; Lk 7,1-10; Jn 4,46-53

Jól persze csak a Szívével lát az ember, ezért el kell sajátítania az irgalom logikáját [1]. E nélkül a Krisztus utáni időkben sem lehet ördögöt üzni ! [2]. A próbaútra küldött tanítványoknak azért engedelmeskedtek a tisztátalan szellemek, mert az Emberfi ott volt velük, egy szellemi légtérben [3]. Az ő segítsége nélkül nem ment volna a dolog. Ez a mesteri „hátszél” a későbbiekre is be van ígérve [4]. „Ima” (közvetlen istenkapcsolat) s „böjt” (ön- és világmegtagadás) hiányában [5] azonban minden próbálkozó kudarcot vall, úgy, ahogy a Tizenkettő [6].

A Sátán célja az, hogy megölje azt a Pneumát [7], amely egy bizonyos szabadsági fokon aktivizálódik a létezőkben. Teljesen elpusztítani persze nem tudja, hiszen az örök építőkövek mélyén maga Isten rejlik. *Gyehennára vetni* azonban képes, azaz megrontani. Ez azt jelenti, hogy a szóban forgó létező és az Örökkévaló közé egy lelkiületi gát kerül. A torlasz „anyaga” ugyanaz, mint a Tékozló fiú esetében, nevezetesen: a hiúság. Ez az egocentrikus mentalitás teszi vakká az egykori és mai farizeusokat is.

Az Abszolútumot majmoló Másoló az Örökkévalót utánozza. Istent játszva a maga lelkiületét akarja továbbadni a teremtményeinek. Azt szeretné, ha azok a saját döntésük nyomán csatlakoznának hozzá. Ha ugyanis mindenki egy hűron pendül az általa létrehozott világban, akkor kétszeresen is kihúzhatja magát... Erkölcsileg is, és a büntetés alól is. Olyan ez, mint mikor a hangadók az osztályközösséget használják fel a maguk érdekében. Kiverik az ablaküveget, aztán azt javasolják, hogy mindenki álljon fel, ha a vétkes kilétét firtatják.

A gonosz lelkek azért gonoszak, mert Lélek-tani szempontból már hullák. Hiányzik belőlük a Pneuma, úgy, ahogy a világból is [8]. Homo sapiensként *élő szellemmé* válhattak volna, de nem használták ki a lehetőséget. Egyetlen örömük a „tagtoborzás” maradt, vagyis az utánuk következő generációk megrontása. Más emberek pszichéjében vernek tanyát, azzal a céllal, hogy megfojtsák benne ama jó magot. Ez egyben atyjuk kívánsága is [9].

Az Emberfi tudta, hogy mi lakozik az emberben [10]. Alapvetően egy sátáni program vezérli, amihez adott esetben gonosz inspirációk is társulnak. Ha ez az ösztönzés nem elég, akkor az idegrendszeren keresztül beteggé lehet tenni a testet, mely akár meg is ölhető. Ám általában nem kell ilyen messzire menni... A homo sapiens kisebb sorscsapások esetén is kiábrándul a Jóistenből.

Tekintve, hogy a társadalmi mozgásokat egyének irányítják, a történelem is könnyen befolyásolható. Az ördögi hierarchia olajozottan működik, kézivezérlést szinte nem is kell alkalmazni. Pilátus mosta a kezeit, s a Jézussal szimpatizáló zsidók sem akarták őt megölni, mégis keresztre feszítés lett a vége...

Az Emberfi „vétke” az a lelkiület volt, amelyet kialakított magában. Ha nem „jött” volna, akkor a farizeusoknak tulajdonképpen nem lenne bűne [11]. A gonosz lelkeknek bizony Jézus személyében *idő előtt* kellett szembesülniük az Igazsággal [12]. Nyilvános működése ugyanis pokoli lelkiállapotot teremtett a számukra. Igazi pokol persze nincs, mert a bűnhődéshez nem kell külön „hely”.

[1] Tm 23., 49., 107., Mt 6,22-3; Lk 11,34-6; Jn 4,22d-24

[2] Mt 12,27; Lk 11,19

[3] Mt 10,23b; 17,17c; Mk 9,19c; Lk 9,41c

 Az ismeretlen ördögűző is ezért volt sikeres ! (Mk 9,38-42; Lk 9,49-50)

[4] Jn 14,12-4

[5] Tm 26.

[6] Mt 17,14-21; Mk 9,14-29; Lk 9,37-43; Isz 123/204; 139/41

[7] Tm 8., 20., 59., Mt 10,28; Lk 12,4-5

[8] Tm 55., 81.

[9] Jn 8, 37-47

[10] Jn 2, 24 - 5; Mt 7,11; Lk 11,13

[11] Jn 15,22-4

[12] Jn 12,45

Akitől félni kell

Az Istent másoló Tékozló fiú ugyanúgy benne van a maga teremtésében – fizikailag és lelkiütemileg is – mint az Örökkévaló. Világa azonban anyagi, teremtményei pedig alacsony szabadsági fokuk miatt degradáltak. Ez azt jelenti, hogy a Kozmosz lakóinak csupán a Lelke származik az Abszolútumtól, minden más tulajdonságuk örögi kreálmány... Pszichoszomatikus egységükbe tehát „gyomok” is kerültek [1]. Az ember nemileg meghatározott hústestét a folytonos anyagcsere tartja egyben, de lényé valójában örök életű szelleme köré van felépítve. Ez az igazi „háza”, amiben a szent Lélek temploma: a Pneuma található. Ebben a házban fog megmaradni a Fiú [2], s ha ez az istengyermek megszületik [3], akkor a gonosz lelkek nem tudnak beköltözni oda [4].

Ezek a létezők a sátáni örömhirt magukévá tett emberek „szellemi maradványai”. Elhalt testükre már nincsen szükségük, mert megszállt áldozataikét használják. Ez az igénybevétel persze csöppet sem kíméletes... Minden betegség köztudottan lelki eredetű. A legnagyobb kárt a Pneumában tudják tenni, ezért egyezett bele Jézus, hogy a „légió” a disznósordába menjen [5]. A sertéseknek ugyanis olyan alacsony a szabadsági fokuk, hogy ilyesmit nem is tudnának létrehozni.

A gonosz lelkek a test sanyargatása mellett akár ölni is tudnak. Ha megszállnak valakit, akkor ezt a személyt öngyilkosságba kergethetik, vagy – a hatalom birtokosait inspirálva – halálra adhatják. Az illető Isten által teremtett Pneumájához azonban nem férnek hozzá. A Sátánnak viszont módjában áll *kivágni, kivetni, elégetni* vagy *a gyehennára dobn*i [6] ezt a gyümölcshozásra képes hajtást.

A gonosz lelkeket könnyen távol lehet tartani [7], és életre nemzett Pneumával ki is űzhetők, az Ördög azonban sokkal ravaszabb. Evilág Ura és teremtője ugyanis képes az embert teljesen szekularizálni, vagyis *szinte észrevétlenül beolvasztani* a maga birodalmába. Ez az élve felemésztés a mammon csábításaival történik [8]. A világ tudniillik nem más, mint a felcicomázott gyehenna [9].

Aki ide kerül (ebbe a lelki állapotba), az már menthetetlen [10]. A farizeusi lelkületű ember *teljesen hasonul* atyjával, ezért is akarja annak kívánságait megtenni. Ezt a testi-lelki egymásbanlevést Jézus nem tudja megszüntetni, mert ebben az esetben nem megszállásról van szó, hanem szabad választásról. Az Emberfi jó orvosként azokat látta el, akiknél még esély mutatkozott az Életben maradásra [11].

Az országbeli hullák gonosz lelkeként folytatják pályafutásukat, mely igazából a szellemi létmódban teljeseedik ki. „Ott” ugyanis többet élvezhetnek a világ dicsőségéből (javaiból), mert már nem korlátozza őket a porhüvelyük. Közlekedési eszköz nélkül és villámgyorsan küzdhetik le a távolságokat, s olyan dolgokat láthatnak–hallhatnak, amiket hús-vér emberként nem fürkészhettek ki. Minden érzés az agyban realizálódik, ők pedig elméletileg annak a fejébe mennek bele, akiébe akarnak.

[1] Tm 56., Mt 13,24–30; Mk 4,26–9; Jn 4,35–8

[2] Jn 8,35

[3] Felülről (Jn 3, 3), vagy másodszor (Isz 172a/190), ill. aki ismeri igazi szüleit (Tm 80., 100., 102., 106.)

[4] Mt 12,43–5; Lk 11,24–6

[5] Mt 8,28–34; Mk 5,1–20; Lk 8,26–39

[6] Mt 7,19; 10,28; Lk 12,4–5; 23,31; Jn 15, 6; Tm 59.

[7] Mt 12,43–5; Lk 11,24–6

[8] Tm 63., Mt 6,19–21; Lk 12,16–21; Isz 136/221; 155/50

[9] Mt 10,28; Lk 12,4–5; Tm 59.

[10] Mt 12,31–7; Tm 42., 43., 44.

[11] Mt 9,10–3

Ezért kétségtelen a származásuk is. Mivel csak emberekben érzik jól magukat [1], biztos, hogy valaha ők is azok voltak [2]. A homo sapiens igazi háza a lelke, s ilyesfajta otthonra a gonosz szellemeknek is szüksége van. Nyilvánvaló, hogy nem akarnak „feneketlen mélységekbe” [3], és „víztelen (= élettelen) helyekre” menni, ahol nincsen lélek... Olyan – pneumatikus lehetőségekkel bíró – psziché a disznókban sincs, de a csordának még mindig magasabb a szabadsági foka, mint az általuk tiprott földnek. A meredélyen pedig azért rohantak alá, mert a gonosz lelkek mindenhol rosszat tesznek [4].

Már csak egyetlen kérdés maradt: az, hogy az Emberfi miért teljesítette a kérésüket? Azért, mert ő lelkületében arra az Atyára hasonlított, aki a gonoszokkal szemben is irgalmas [5]. Feleslegesen ugyan, de hivatkoztak is erre a tényre: „Az Istenre kényszerítelek...” Vagyis: *ha* te vagy a megtestesült Irgalom... [6].

A szenvedésektől persze csak átmenetileg mentesülnek, hiszen be vannak csapva. A Hazugság atyja nem a ténnyt illetően lódít: ezen a földön valóban neki adatott minden [7]. Az átverés abban van, hogy a világ dicsősége egyszer nyomtalanul elmúlik, úgyhogy a neki felesküdt gonosz lelkek a végén hoppon maradnak. Addig kell tehát kitombolniuk magukat, amíg módjuk van rá. Jézus *idő előtti* érkezése ezt az élvezetet kurtítja meg.

[1] Mt 12,43–44a; Lk 11,24 Még a környékről sem akarnak elmenni! (Mk 5,10)

[2] Még a nemük is megmarad, mert az csak „odafent” szűnik meg (Lk 20,34–6). Az ember szexualitása nem a test függvénye. A gyönyör ugyanis az agyban realizálódik.

[3] Egyes fordítások szerint: az „alvilágba”. Ez azonban nem külön hely, hanem a szellem perturbációja, az anyag „üres” belseje. Lásd *A látszat csal!* c. fejezetet.

[4] Mt 8,28–34; Mk 5,1–20; Lk 8,26–39

[5] Mt 5,44–8

[6] Mk 5,7b Ez a „revolverezés” a Mt 26,63-ban is megtalálható. Kaifás tehát gonosz, Jézus pedig elismeri istenfiúságát. Ez azt jelenti, hogy a „Te mondtad” válasz igennek veendő!

[7] Lk 4, 5 – 7

Hitelt az Igéknek !

Az ősbűnt a Tékozló fiak követik el, akkor, amikor önfejűen szembe helyezkednek Istennel. Önző és hálátlan módon hátat fordítanak neki, azért, hogy saját világukban „hózzá hasonló” Abszolútumok lehessenek... Ez az eszement hiúság szolgálja magatartásában is kimutatható. A főpapokban és a diktátorokban ugyanez a gőg munkál. E formális tekintélyeknek farizeusi lelkületük van, függetlenül attól, hogy hivatalos vagy önjelölt mértékadó. A meggyőződéses ateista és a vallási fanatikus a lényegét tekintve egyforma... Akár nemzetet, akár szektát irányít, zsarnokként teszi. Az intézményvezetőt s a császárt csak a lehetőségeik különböztetik meg.

A Tékozló fiak részegsége alattvalóikra is átragad. Ez érthető, hiszen minden teremtményüket ugyanarra programozták be. A genetikai mintát önmagukról adják, mert azt szeretnék, ha mindenki hozzájuk lenne hasonló. A többség ilyen is lesz, az előre meghatározott körülmények miatt... Ezt akár „áteredő bűnnek” is nevezhetjük, ha tudjuk, hogy igazából nem az ember a bűnös. A homo sapiensnek azért van affinitása a vétkezésre, mert pszichoszomatikus egysége a környezet hatalmának van alárendelve. Ebben a világban és emberként nemigen tud „másképp” viselkedni. A megváltozásra egyetlen esélye van: a Lélekben való újjászületés [1].

Itt, a Föld nevű bolygón, se közvetlen, se közvetett istenkapcsolat nem lehetséges, alanyi jogon. Utóbbi a vallási szervezetek képviselői hazudják, ugyanis közvetítői szerepkörben akarnak tetszelegni. Az istenkapcsolat lehetősége csupán látens módon van jelen, az anyag mélyén, melyet az Abszolútumtól származó örök szemcsék alkotnak. A szóban forgó fúzió azonban létre jöhet a homo sapiens lelkében [2], ha célirányosan használja az eszét. Jézus, az egykori názáreti építőmester, saját példáján demonstrálta, hogy ezen a szellemi fáradozással [3] járó úton Célba lehet érni [4]. Aki az ő kinyilatkoztatásokat tartalmazó logionjai alapján bemegy az Ajtón, az megmenekül [5].

Ennek értelmében megvan a „halálos bűn” definíciója is. Halálos bűnt az követ el, aki nem áll szóba vele [6]. Az Emberfi státusának fel-nem-ismerése ugyanis hitetlenséget eredményez, ami országbeli halált okoz [7]. Jézus kétségtelenné tette, hogy ő mit ért „hiten”. Semmi mást, mint szavainak igaznak tartását. Aki tehát kételkedik mondásainak igazságában, az nem jut kinyilatkoztatásokhoz. Ezek nélkül viszont nem alakul ki a közvetlen istenkapcsolat.

Az igazi bűnök tehát nem erkölcsi-etikai jellegűek, hanem *országosak*. Ugyanakkor bocsánatos bűnök sincsenek, mert azok nyitják meg az utat a halálosak felé... [8]. Persze, nem a biológiai halálról van szó, mert az természetes dolog ebben az anyagvilágban. Ez a fajta elmúlás egyáltalán nem holmi eredeti bűn büntetése. Ezt a júdaizmusban gyökerező [9] felfogást Pál mentette át a kereszténységbe [10]. Az örök halál

[1] Tm 71.

[2] Tm 107.

[3] Tm 57., 91., Isz 132/113

[4] Tm 27.

[5] Jn 10,1–9

[6] Jn 8,24; Mt 23,37–9

[7] Jn 8, 24; 12,44 – 50

[8] Mt 5,27–30; Jak 1,15

[9] 1Móz 3,1–24

[10] Róm 5,12

– a kárhozat – voltaképpen szintén a biológiai lét tartozéka, mert ha sodródva éljük le, akkor ez tesz pontot az egészre. Aki képes végigélni az életét, anélkül, hogy istengyermekké válna, az már elveszett ember...

A Teremtés könyvének – férfi – szerzői az asszonyt okolják a bűnbeesésért, amit a női nem el is vállal, mert így gőgösen kihúzhatja magát a párja mellett. Valódi egyenjogúságról szó sincs, mert az uralmat lehetővé tevő sátáni hierarchia már az élet-társi kapcsolatban is megmutatkozik. Ez az alárendelt helyzet csak *odaát* számolódik fel [1]. Jézus természetesen már ezen a földön is biztosította nőtanítványai számára a felszabadulás lehetőségét [2].

A Biblia segítőtársként említi az asszonyt [3], a szóhasználat pedig azt jelzi, hogy nincs önálló funkciója. Helyzete csak korlátozott emancipálódást engedélyez, boldogságát bizonyos keretek között kell megtalálnia... Ha ez sikerül neki, akkor országbeli értelemben már régen rossz. Közvetlen istenkapcsolatra ugyanis csak hagyományos szerepeinek visszautasítása árán tehet szert [4]. Ez azonban a férfiak esetében is így van, hisz az önmehtagadásnak teljesnek kell lennie [5]. Középut [6] az asszony számára sem létezik: vagy megáll a saját teológiai lábán [7], vagy másvalaki – valószínűleg értelmetlen – életének lesz a része. A papucsférjek ugyanígy járnak. Ők Ézsauhoz hasonlóan egy tál lencséért adják el a lelküket [8]. A szántóföldjükben elrejtett kincset talán még az unokájuk sem találja meg [9]. Ezeket az apákat lenézik a gyermekeik, s igazuk is van, mert ugyan „mindent” megtett értük, „csak” nem mutatott példát önállóságból.

Jézus tudta jól, hogy mi lakik az emberben [10]. Nem is bizta magát rájuk, mert valamennyiüket ismerte [11]. Az Emberfi természetesen nem ismerhetett mindenkit a fővárosi forgatagban, hisz a pászka-ünnepre vidékről is sokan érkeztek. De nem is erről van szó, hanem arról, hogy aki tudja, hogy mi az ember, az valamennyit ismeri. Arról is többször beszélt, hogy „emberek” kezébe kerül [12], és azok el fognak bánni vele... Nem azt mondta, hogy *rossz emberek* teszik rá a kezüket, hanem csak így egyszerűen: emberek. Úgy tűnik, hogy az ember mint olyan, eleve magában foglalja a „rossz” jelzőt. Köréje gyűlt tanítványait (!) a hegyi beszédben simán gonosznak nevezte [13].

A velünk született genetikai bűnöktől [14] kizárólag a bennünk lakozó Fiú szabádkodhat meg bennünket [15]. A vallási szervezetek bűnmegebocsátó mechanizmusai hatástalanok és ezért érvénytelenek.

[1] Lk 20, 34–6

[2] Tm 20., 61., 115., Lk 10,38–42 (A magdalai Mária evangéliumot is írt !)

[3] 1Móz 2,21

[4] Lk 10,38–42 Bővebben: *Mint a nap!* 20 – 21. old. (mek.oszk.hu/22000/22058)

[5] Tm 21.

[6] Tm 46., Mt 6,19–24; Mk 2,21; Lk 5,36–9; 16,13; Isz 134/35; 139/41; 142/193; 143/162

[7] Tm 15., 22., 48., 53., 68., 76.

[8] 1Móz 25,29–34

[9] Tm 110., Mt 13,44

[10] Jn 2,25b, 12,36d

[11] Jn 2,24

[12] Mt 17,22–3

[13] Mt 7,11; Lk 11,13 A Mt 7,21–3 is róluk szól (vö. Mt 10,1).

[14] Jn 8,37–8; 8,41; 8,43; 8,44a; 8,47

[15] Jn 8,31–6

Bűn és bocsánat

A teodicea kérdése mindig foglalkoztatta a gondolkodókat, mert a világban levő nyomorúságok okát és prolongálódását [1] nem nagyon tudták összeegyeztetni egy jó Istennel. A legtöbb vallás ezért dualizmust csempész az Abszolútumba, sőt személyekre is bontja. Monoteista szemlélettel ez nem kivitelezhető, ezért a júdaizmus megteremtette „a vádló” személyét és funkcióját. A Tékozló fiú persze valóban létezik, de Jézusig nem derült fény a kilétére [2] és negatív szerepére [3]. Az Égből mindenképp le kell hozni őt [4], annak ellenére, hogy a hagyományos világképet valló szépírók „szükséges rosszként” kezelik.

A zsidó vallásfilozófia szerint a betegség a bűn büntetése [5]. Ez a szemlélet egyrészt a bírói istenképből következik, másrészt egy genetikai megfigyelés: *Az apák ették a savanyú szőlőt, és a fiak foga vásik el tőle* [6]. Az Úr állítólag harmad-negyediziglen is számon kéri a bűnös tetteket. A nem létező üdvtörténeti kontinuitáson munkálkodó Pál (nem meglepő módon) a biológiai halált is összekapcsolja az eredeti bűnnel. A kollektív vallási evolúcióban hívó keresztények számára ezért a paradicsombéli történet valós esemény, amelynek máig ható következményei vannak. Ez azonban tévedés, mert bűn és bocsánat szempontjából sincs össznépi elbírálás, csak szigorúan egyéni.

Bűn és betegség a jézusi nyilatkozatok szerint kéz a kézben járnak. Az eléje került delikvensek egy része attól válik egészségessé, hogy megbocsátja a bűneiket. Bartimeus és Lázár esetében azonban más a helyzet. A vakon születettről kijelenti, hogy: „se ő nem vétkezett, se a szülei”, s nyilván ugyanez volt a helyzet a kedvelt baráttal is. A betegség és a halál fő oka tehát maga a biológiai lét.

Evilág Ura eleve egy zárolt földi pályát szán az embernek, s ennek végig élését se biztosítja. Ezért nevezi őt Jézus *kezdetől fogva embergyilkosnak*. Az öldöklésből a gonosz lelkek is kivésznek a részüket, tehetségük szerint. Van, akit csak megbetegítenek, de van, akit el is pusztítanak. Ennek ódiúmat Istenre és az emberre kenik, a hivatásos mértékadók segítségével. Ezeket a farizeus lelkületű személyeket atyjuk a szellemvilágból kézi vezérlellyel irányítja. Magasan hordott orruknál fogva könnyen félrevezeti őket. A gögös és ostoba „homo sapiens” így mindenért magát okolja.

Bizonyos esetekben ezt helyesen is teszi. A kisebb-nagyobb bűnök ugyanis kaput nyitnak a gonosz lelkeknek, azok pedig kellemetlenkedni fognak beköltözés után, hiszen nem tagadhatják meg magukat... Még Jézussal szembe kerülve is megteszik amit lehet: igyekeznek leleplezni a státusát, hogy ily módon is hátráltassák felvilágosító munkáját. Az Emberfi felismerése tudniillik némi gondolkodást kíván, a készen kapott tény viszont „feleslegessé teszi” ezt a szellemi erőfeszítést.

Az Emberfi tanításokkal, tettekkel s jelképes cselekedetekkel próbálta megértetni a Dolgok lényegét, így bűn és betegség viszonylatában is. Az összegörnyedt asszony meggyógyításánál mindhárom eszközt bevetette: „Ábrahámnak ezt a leányát, akit a Sátán immár tizennyolc esztendeje megkötözött, nem szabad szombatnapon feloldani bilincseitől?” [7]. Az aktus időzítése jelképes, és azt üzeni, hogy az irgalmas cselekedetekkel egy napot sem szabad várni ! A tett önmagáért beszél, és Istent dicsóítja, a kísérő szöveg pedig nyíltan megnevezi a baj okozóját.

[1] Mt 26,11a; Mk 14,7a; Jn 12, 8a

[2] Lk 15,11–32

[3] Mt 10,28; Lk 12,4–5; Tm 59.

[4] Lk 10,18

[5] Jn 9,2; 9, 34

[6] Ezékiel 18,2

[7] Lk 13,10–7

A házasságtörő asszony esetében azt is megmondja, hogy miképpen kerülheti el a halálos veszélyt. *Ne vétkezz tovább* [1], mert azok a gonosz lelkek, akiket kacér viselkedéssel te engedté magadba, szórakozás gyanánt meg fognak köveztetni. Az asszonynak viszonylag csekély a bűne, házasságtörésbe a gonosz lelkek vitték, hogy megöljék őt a Törvény segítségével. Nem véletlenül teszik ezt, mert a biológiailag halott személy már biztosan nem jut el az Életre. A harmincnyolc éve beteg embernél ez még nyilvánvalóbb [2]: „Lásd, egészséges lettél, ne vétkezz többé, hogyan rosszabbul ne legyen dolgod!” Az ő bajánál már csak a halál lehet rosszabb...

A gonosz lelkek szinte tetszésük szerint mozognak az emberek agyában, s Jézus azt is megmondja, hogy miért:

„Ha a tisztátalan szellem kimegy az emberből, víztelen helyeket jár be, s csillapodást keres, de nem talál. Erre így szól: Megtérek házamba, melyből kijöttem. El is megy és azt üres tétlenségben, kisöpörve és felékesítve találja. Ekkor elmegy, magához vesz hét másik, magánál rosszabb szellemet, bemegy és ott lakik. Annak az embernek az utolsó állapota pedig gonoszabb lesz az elsónél. Így jár ez a rossz nemzedék is.” [3]

A tisztátalan szellem nem megy ki az emberből, csak úgy, önszántából, azt ki kell űznie valakinek. Ha ezek után a „ház” védtelenül marad, akkor a kezelés nem sokat ért, mert a gonosz lélek vissza tud térni. Az ember háza (lelke, legbenső valója) akkor a legsebezhetőbb, ha az üres tétlenségben, kisöpörve és felékesítve áll. Tudniillik, az a lélek–szellem–ész, amit nem használnak, az könnyen legyűrhető, hiszen nincs edzésben. „Tiszta szobánkba” ekkor rossz hiszemű és jogcím nélküli lakók fognak beköltözni, akiket aztán már önerőnkől nem is tudunk kitenni.

A gondolkodó ember ezzel szemben állandóan használja az eszét. Nem üres a feje: soha sincs „kisöpörve”. Egy dolgozószobát ugyanis nem érdemes kiglancolni, úgyis „rendtlenység” lesz benne... Az ilyen ember „háza” mindig lakott, tehát sohasem védtelen, a tisztátalan szellem nem tud „csak úgy” visszajönni, hiába hoz magával erősítést, akár egy légiót.

A Jézus által meggyógyított személyek rájöttek arra, hogy Isten emberi fiával találkoztak. A farizeusok azonban nem tudták levonni ezt a jó következtetést [4], mert agyukat megbénította az a hit, amit *a bölcséktől és belátóktól* örökölték. E logion épp azért hangzik el, hogy figyelmeztesse őket a nem-gondolkodás súlyos veszélyeire. Hiába történnek csodás dolgok a szemük láttára [5], ha nem kezdik el használni az eszüket [6]. A kisöpörve és felékesítve egyértelműen arra az erkölcsi-etikai tisztaságra utal, amely lelkületi gátként visszatartja őket attól, hogy Jézushoz menjenek [7].

A legnagyobb „istencsapás” a nem-gondolkodás, s ezen az Emberfi többször is botránkozott [8]. Kereken ki is mondta: „Képes vagyok a halottakat feltámasztani, de az ostobát sajnos nem tudom észre téríteni” [9]. Ezek után nem csoda, ha a kananita asszonynál a logika minimális fokát is értékelte [10], pedig nemes tette az inkognitóját veszélyeztette [11]. Most már azt is tudjuk, hogy kiknek nem fogjuk megbocsátani a bűneiket: azoknak, akiknek nem tudjuk [12].

[1] Jn 8,1–11

[2] Jn 5,14

[3] Mt 12,43–5; Lk 11,24–6

[4] Tm 42., 43., 44.

[5] pl. Mt 12,22–4

[6] Tm 71.

[7] Jn 6,35–40; 6,43–5; Mt 11,25–30; Lk 10,21–2

[8] pl. Mk 8,12

[9] Isz 86/166

[10] Mt 15,21–8; Mk 7,24–30

[11] Bővebben *Pintér István: A szűk kapu*, 206 – 207. old. (mek.oszk.hu/08000/08061)

[12] Jn 20,23; Tm 43., Mt 12,31; Mk 3,28; Lk 12,10

A gyógyítás feltételei

„Jézus mondta: Nem kiváló egy próféta sem a falujában. Egy orvos sem tudja meggyógyítani azokat, akik ismerik őt.” [1]

a *próféta* = Isten küldötte

az *orvos* = Jézus

1. Jézus Isten küldötte, ezért tud gyógyítani.
2. A próféta attól még próféta, hogy nyilvántartott lakos egy országban.
3. Jézus annak ellenére Isten küldötte, hogy sokan ismerik őt és a múltját.
(Jn 7,28–9)
4. Egy igazi orvosdoktor ismertsége ellenére is tud gyógyítani, sőt hírneve csak segíti ebben !

A logion első része egy közmondás, amelynek igaz a tartalma. Jézus ezt egy képtelen állítással toldja meg, hogy megfejtendő legyen a mondanivalója. Ő azért tud gyógyítani, mert Isten Fia. Az istenfűságnak viszont nem kritériuma az ismeretlenség. Tehát: *Én annak ellenére Isten küldötte vagyok, hogy ismertek engem. De hát miért is volna akadály a ennek az ismertség ?*

A fenti értelmezés arra a tényre mutat rá, hogy a betegségekkel való felgyógyulásnak komoly feltételei is vannak. Nézzük meg, hogy melyek ezek !

- fel kell ismerni Jézus státusát,
- hinni kell abban, hogy ő jogosult bűnöket megbocsátani,
- bizni kell felkentségével járó szellemi erejében,
- nem szabad kételkedni a dolog végbemenésében,
- igaznak kell tartani kinyilatkoztató szavait.

Ezek a feltételek még a gonosz lelkekkel való konfrontálódáskor is megvalósulnak. Ha pedig a páciens akaratnyilvánításra képtelen állapotban van, akkor a *hozzátartozók hite* szükséges. Vannak kivételt képező esetek is, ilyen például a szemléltetés, amiből a tanítványoknak okulniuk kéne.

A néma lélek kiűzésekor [2] a fiú apjának ingatag volt a hite [3], de Jézus nem is őrá céloz [4], hanem saját magára, illetve a reménybeli Fiú-aspiránsokra. Az apa hite egyáltalán nem játszik szerepet ebben a gyógyításban. Azt, ott és akkor, csak a Mester tudta elvégezni, *a saját hitével*, ami a mivoltából fakadt. Igazi hívő ugyanis csak egy Emberfi lehet [5], akit a státusa képesít gyógyításra. A nemes tettek véghez viteléhez szükséges Erő tudniillik „Isten ujjából” jön [6].

[1] Tm 30., Mt 13,57; Mk 6,4; Lk 4,23; 13,33; Jn 4,44; Isz 171/213

[2] Mk 9,14–29

[3] Mk 9,24

[4] Mk 9,23

[5] Isz 152a/49 – 152b/126

[6] Lk 11,20

Ez az erő űzi ki a gonosz szellemeket, akik nem működnek közre, sőt egyenesen tiltakoznak. Mikor Jézus azt mondja, hogy: „hited meggyógyított”, akkor csak azt jelenti ki, hogy az illető hitt abban, hogy Isten Fiával áll szemben. A tanítványok gyógyítási kísérlete azért fulladt kudarcba, mert az ebbéli hit náluk is ingatag volt... Ők ugyanis kimaradtak a hegyen tartott megvilágosítási kísérletből [1].

Jézus nevével [2] addig lehet ördögöt űzni, amíg a helyszínen van, ott, abban a „szellemi légtérben” [3]. Távozása után [4] már csak a nevében kivitelezhető az ilyesmi, vagyis istengyermeki státusban [5]. Ezt a mivoltot lehet és kell is nemes tettekkel [6] demonstrálni, ám olyan is van, hogy a páciens csak szenvedő alany, tehát nem szükséges, hogy megfeleljen a feltételeknek [7].

A vakon született ember és a meggörnyedt asszony esete pontosan ilyen. Ezek a világgraszoló gyógyítások napnál is világosabbá teszik, hogy az Örökkévaló nem büntet (akár negyediziglen is) betegségekkel. Az Emberfi ráadásul név szerint is megjelöli a baj okozóját [8], illetve nyilvánvalóvá teszi Isten határtalan erejét [9].

A demonstrációk időzítése sem véletlen. Jézus mindig akkor megy fel a fővárosba, mikor valamilyen ünnep van, tehát sok lesz a szem- és fültanú. Ha már eljött az ideje [10], akkor a Fiú *a világ közepére* áll ki [11]. Cselekvéseinek tudatossága teljesen egyértelmű. Ha szombaton megy egy olyan helyre, ahol köztudottan sok beteg van, és azok közül egy jól ismert személyt pécéz ki [12], akkor szemléltető bizonyításra készül...

A dolog további súlyt kap azzal, hogy az illetőnek úgy kell körbe vinnie a vállán a hordágyat, mint egy véres kardot. Ez a „mozgásterápia” egyértelműen a jelenlévőknek szól!

Az ilyen nemes tettek valóban képesek lebontani ama „házat” [13]. Az Építményről, azaz a hagyományos (világ-) Rendről van szó, ami nem más, mint az ember vallásosan téves szemlélete. Aki elgondolkodik ezeken az eseményeken, az nem tudja újraépíteni „a Templomot”, mert más felismerésre tér!

[1] Mt 17,1; Mk 9,2; Lk 9,28

[2] Maga-választotta és következetesen használt neve „Emberfi” volt! (pl. Mt 16,13)

[3] Mt 10,23b; 17,17c; Mk 9,19c; Lk 9,41c

[4] Tm 11., 37.

[5] Jn 14,12-4; 16,23b-27

[6] Jn 10,32

[7] Jn 9,32-3

[8] Lk 13,16

[9] Jn 9,3b

[10] Jn 7,1-9; 11,7-10

[11] Tm 27.

[12] Ha az Olvasó rendszeresen megfordul valahol, akkor emlékezetből is tudja, hogy kik szoktak azon a helyen tartózkodni. Képzelden el egy olyan személyt, akit 38 éve mindig ott lát...

[13] Tm 72.

Felgöngyölődnek az egek...

Nem olyan régen azt találta mondani nekem egy tanult barátom, hogy nem az Ördöggel kell foglalkozni, hanem Isten Országával. Ez nagyon szépen hangzik, csak hogy aki nem jártas a „satanológiában”, az sohasem fog helyet foglalni ama lakodalmas asztalnál [1]. Jézus népét ugyanis egy *kisdéd nyáj* alkotja, akikről előre gondoskodott [2]. Ennek az asztaltársaságnak a tagjai térben és időben is szétszórta, „csupán” a közös lelkület köti össze őket. Valamennyien a mennyek királyságában (= istengyermekként) fognak megérkezni arra a lakomára, amire *egyénilag* szereztek jogosultságot.

Abban azonban hasonlítanak egymásra, hogy a maguk napjaiban [3] mindegyikük lebontja a Vádló munkáit [4]. Az Emberfi tulajdonképpen ellenfele ugyanis a Sátán volt. Ellene viszont csak úgy tudunk harcolni, ha ismerjük. Ő persze mindent elkövet, hogy elkerülje a beazonosítást. Ezért sugallja azt, hogy „az ördög nem létezik”. Aki ugyanis nincs, azt nem lehet leleplezni. Tettenérés és legyőzés kizárva ! Evilági szolgálói szintén *szürke eminenciásokként* uralkodnak, ezért felelősségre vonásuk igencsak nehézkes.

A Dolgok átlátásához elsősorban helyes világnézet szükséges. Tekintve, hogy ember és világ összetartozik, következő lépésként az alkotó kilétére kell rájönni. A Sátán lelkületét a már megrajzolt isten-, világ- és emberkép fogja behatárolni. Mivel a mennyország Isten lakhelye, s így az egyetlen valóság, pokol külön nem létezhet. A tisztítóüz holléte Jézus közléseiből világos, az angyalok szerepe úgyszintén [5]. Problémáink csak a gonosz lelkekkel voltak, ám ezeket korábban már megoldottuk.

Az egyszerű földi halandó biológiai élete folyamán nem is találkozik az Ördöggel. *Barca Barna* vallásfilozófus szerint azért, mert a híveket fölösleges kísérteni, anélkül is elvesznek pitiáner bűneik miatt. A Sátán megjelenéséhez istengyermekké kell válni, azaz Jézushoz hasonlóan életre kell nemzeni a Pneumánkat. Ennek hiányában ugyanis lehetetlen az a nyilvános működés [6], amitől el akar tántorítani bennünket. A Fiúvá válni nem szándékozó emberekkel a Rendszer automatizmusai is elbánnak...

Ugyanakkor az Emberfinek se ígért többet, mint bárki másnak: evilág dicsőségét – valamilyen szinten. A különbség az, hogy a átlagember kevéssel is beéri, a Fiú-aspiráns viszont a sokat is visszautasítja. Ezt persze csak úgy tudja megtenni, ha tudja, hogy mi a valóság. Aki nincs tisztában a Dolgokkal, az törvényszerűen belepusztul a földi javak hajszolásába vagy élvezetébe [7]. A világ felismerése tehát elengedhetetlen:

„Én vagyok az, aki a világot a magasból az őt megillető alacsony helyre tettem, mégpedig Isten segítségével... Vessétek meg a világot, mert az így magától is könnyen megvetésre méltónak látszik. Becsüljétek le a világot, mert így magasztaljátok fel az örök életet. Azt semmiképpen se becsüljétek le azzal, hogy tisztelitek a világot, mert a világ semmi esetre se méltó a tiszteletre, mivelhogy benneteket mindennap kísértésbe és romlásba visz. Ha barátaim és tanítványaim vagytok, akkor lelketeket szoktassátok hozzá a világ gyűlöletéhez. Ha azonban másként tennétek, semmiképpen sem lesztek az én tanítványaim és barátaim... Fogadjátok el a szabad teret házatokul, a kriptákat pedig lakhelyül, és akkor ebben a világban úgy éltek, mint idegenek.” [8]

[1] Mt 8,11; Lk 13,29

[2] Jn 10,16; 17,20–6; Lk 12,32

[3] Jn 8,56; Tm 3.

[4] 1Ján 3, 8b; Tm 72.

[5] Tm 56., 89.

[6] Mt 7,21

[7] Isz 151/48

[8] Isz 62/145

A világ felismeréséhez mindössze gondolkodni kell... [1]. Szellemi erőfeszítéseinkben angyalok és próféták fognak segíteni bennünket [2], a Célbaéréshez azonban elmélkedéseinket egy különleges böjttel is össze kell kötnünk [3]. Az ilyesfajta önmegtartóztatás halálíg szól [4]. Ha állhatatosnak bizonyulunk, akkor elkerüljük a farkasvakságot okozó részegséget [5], kivívjuk az Emberfi barátságát [6], és meglátjuk az Atyát [7]. Nem utolsósorban: veszteségek se érnek bennünket [8].

„A világ” három összetevőből áll: az emberekből, az általuk létrehozott dolgokból és a természeti háttérből. Külön-külön egyiknek sincs értelme, s mindháromnak ugyanaz a személy az alkotója. A Tékozló fiú elválaszthatatlan a teremtésétől, s e teremtés minden porcikáját az ő lelkülete hatja át. Ezért a természet nem természetes, az ember nem jó, az intézmények pedig ördögi befolyásolás alatt állnak. Elsősorban a vallási szervezetek, melyek bebetonozzák a geocentrikus és emberközpontú szemléletet. Ezek nem tudnak a közvetlen istenkapcsolat lehetőségéről, de nem is akarnak arról hallani [9].

A Hazugság atyjának minden hamis sugallatát tovább adják, a „teremtés koronája” pedig vevő az összesre. Elhiszi, hogy szabad akarata van, s hogy ő követte el az eredeti bűnt. Belátja, hogy csupán közvetett istenkapcsolat lehetséges, s nem kételkedik abban, hogy az egyház a közvetítő közeg. Felül a fülbegyónással megvalósítható bűnbocsánatnak és befizet e jogosulatlan biztosítási tevékenységre.

Az Emberfi viszont azt állítja, hogy ez az Ég el fog műlni, mindazzal együtt, amit mi „oda” képzelünk [10]. Ez azt jelenti, hogy nem Evilág Ura az igazi teremtő, s Isten nem olyan, mint amilyennek beállítják a hivatásos mértékadók. Ezeket a hivatalos vagy önjelölt személyeket a Sátán egyfolytában kontroll alatt tartja. Tudniillik, ha kiderülne, hogy ez a világ nem a Jóisten alkotása, akkor az egész ördögi Építmény (a hagyományos isten-, világ- és emberkép) azonnal megroggyanna [11]. Ezek a dolgok ugyanis szervesen összetartoznak. A világ nem önmagától munkálkodik a rosszon... [12].

[1] Tm 1.

[2] Tm 89.

[3] Tm 26.

[4] Isz 103/194,1

[5] Tm 27.

[6] Isz 29/90

[7] Tm 14., 26., Mt 5, 8; Isz 32/124

[8] Isz 137/38

[9] Lk 19,47-8; Jn 12,19

[10] Tm 10., 112.

[11] Tm 72., Mt 26, 61; Mk 13,2; 14, 58; 15, 29; Jn 2, 19; ApCsel 6, 14; 1Ján 3, 8b; Isz 183/62

[12] Jn 7,7b

...és a föld is, előttetek

„Ne gondoljátok, hogy a törvényt vagy a prófétákat eltörölni jöttem. Nem eltörölni, hanem betölteni jöttem őket. Bizony azt mondom nektek, hogy amíg a menny és a föld elmúlnak, a törvényből egy *i* betű vagy egy vesszőcske sem múlik el, amíg csak minden meg nem történik. Ha tehát valaki a legkisebb parancsolatok közül egyet megront és úgy tanítja az embereket, azt a mennyek királyságában a legkisebbnek fogják nevezni. Azt ellenben, aki megteszi és tanítja is, nagynak fogják nevezni a mennyek királyságában. Mert azt mondom nektek, hogy ha igazságosságotok felül nem fogja múlni az írástudókét és farizeusokét, *semmiképp* be nem mehettek a mennyek királyságába.” (Mt 5,17–20)

a törvény = a Mózes által létrehozott kötelező érvényű vallási rendeletgyűjtemény, mely részletesen szabályozza a zsidó nép mindennapi életét, s mint ilyen, a kollektív istenkapcsolat záloga, az igazi kinyilatkoztatás pótléka

a próféták = a szent írások szerzői, akik műveikben Isten és a nemzet viszonyát taglalták, s utat mutattak az örök élet felé

betölteni = felülmúlni minden várakozást (vö. Mt 13,17; Jn 5,39–40)

amíg = ez az időhatározó egy megokosodási (vö. Tm 112.) folymatot jelöl, kétszer is!

a menny és a föld elmúlnak = a hagyományos isten- és világkép végérvényesen felszámolódik, a geocentrikus és emberközpontú szemlélettel együtt (vö. Mt 24,35; Tm 112.)

...egy vesszőcske sem múlik el = amíg a fentiek nem következnek be, addig a törvény és a próféták is megmaradnak, hiszen ebből a rossz alapállásból indulnak ki (vö. Tm 85.)

(Jézus az „*elmúlik*” kifejezés ismétlésével arra utal, hogy a két dolog összekapcsolódik: a törvény csak a valóság felismerésével számolódik fel, vö. Lk 16,17.)

amíg csak minden meg nem történik = totális szemléletváltozás csak a megvilágosodási folyamat végén várható (vö. Tm 1., 61.)

a legkisebb parancsolatok = például a kézmosás gyakorlata (vö. Mt 15,2) vagy az ételválogatás (vö. Mt 15,11)

„fogják nevezni”

a mennyek királyságában = szavai alapján minősítik (vö. Mt 12,36–7)

aki a mennyek

királyságában a legkisebb = egy újjászületett ember, pl. Jézus (vö. Mt 11,11), aki mindent tud (vö. Mt 11,27), mert megvilágosodott

aki megteszi és tanítja is

a mózesi törvény parancsolatait = az írástudók és farizeusok

aki nagy = az „igazságos” és „egészséges” mértékadók, akik gonosz tudósoknak bizonyulnak, a „bölcsek és belátók”, akik nem képesek megérteni semmit, mert formális tekintélyük nem az igazság tudásán alapul (vö. Mt 11,25–30)

az igazságosság = a tudáson alapuló, és az abból fakadó tevékenység (vö. Mt 6,33); Jézus nemes tettei (Jn 10,32) vagy „munkái”

a mennyek királysága = az Atyával való lényegi egység, a közös lelkiület (vö. Tm 107.), a közvetlen istenkapcsolat

1. A tanítványok jogosan gondolhatták azt, hogy Jézus „töröl”.
2. A törvény ill. a próféták értelme és célja a kollektív istenkapcsolat kialakítása.
3. Jézus ennél jobbat tud!
4. Jézus felülmúlt minden várakozást (vö. Mt 13,17), hiszen ő a közvetlen istenkapcsolat megvalósíthatóságát demonstrálta (vö. Tm 27.).
5. Jézus egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatásban részesült.
6. Jézus Isten emberi Fia lett, s mindenkit a maga követésére buzdított.
7. Jézust bárki követheti, aki hajlandó gondolkodni (vö. Tm 57.), nemre való tekintet nélkül (vö. Tm 115.).
8. „A menny és a föld” el fog múlni, ugyanis Jézus az egész Építményt lerombolja (vö. Tm 72.).
9. A végérvényes felszámolódás egy gondolkodási folyamat eredménye lesz.
10. A törvény csak a hagyományos isten- és világgéppel (a geocentrikus és emberközpontú szemlélettel) együtt múlik el (vö. Lk 16,17), hiszen abban gyökerezik!
11. Gyökerestül kivész *majd* minden ültetés, melyet nem az Atya ültetett (Mt 15,13).
12. Hol és mikor fog elmúlni „a menny és a föld”? (vö. Tm 112.)
13. Ki és hol fogja kitépni gyökerestül azt, amit nem az Atya ültetett? (vö. Tm 39.)
14. Végül is ki fogja eltörölni a törvényt és a prófétákat?
15. Jézus „megrontotta-e” a mózesi parancsolatokat?
16. Megmagyarázta-e a magatartását?
17. Ha csak a legkisebb parancsolatot is tudjuk „megrontani” (= felülmúlni és megmagyarázni), akkor már elindultunk az újjászületés útján.
18. Aki gondolkodás nélkül betartja és hirdeti a törvényt, azzal nincs mit kezdeni!
19. Az írástudók és farizeusok igazságossága *hagyományokon* alapszik, és *áldozathozatal* jellegű.

A Mt 5,17–20 tehát „magyarul” így hangzik:

Nem akarom eltörölni a törvényt vagy a prófétákat, mert azokat ti magatok vágjátok majd sutba, mégpedig akkor, amikor *megvilágosodtok*. Ez a záloga annak, hogy cselekedeteitek tudáson alapuljanak, és azokat irgalomból gyakoroljátok. Helyes isten-, világ- és emberkép híján sohasem lesz közvetlen kapcsolatotok az Atyával!

Ez a logion természetesen – mint mindegyik – a *keresőkhöz* szól. Megvilágosodni ugyanis csak a gondolkodó ember tud:

„Jézus mondta: Az egek föl fognak göngyölni, és a föld is, *előttetek*. És aki az Élőből él, nem fogja meglátni a halált. Nem úgy van, ahogy Jézus mondja?! Aki megtalálja önmagát, a világ nem méltó arra.” [1]

az egek = a hagyományos istenkép

a föld = a hagyományos világgép

előttetek = a fejetekben

aki az Élőből él = asszimilálja a jézusi logionokat

nem fogja meglátni = rájön, hogy nincs olyan

megtalálja önmagát = ráébred a státusára (Tm 2.)

nem méltó = a világ csak test (Tm 81.), nincs Pneumája (Tm 55.)

[1] Tm 112., Mt 24,35; Jn 8,51

1. Mikor fognak bekövetkezni ezek az események ?
2. Hol fognak azok bekövetkezni ?
3. Nem mindenki fogja látni ezeket.
4. Ezek nem valóságos történések.
5. Ki az, aki az Élőből él ? (vö. Tm 10.)
6. Mi az Élőből élő eledele ? (vö. Jn 4,31–4)
7. Aki nem fogja meglátni a halált, azt a halál sem fogja látni ! (Ugye, hogy így van?)
8. Halál nincs (is igazából).
9. Ki és hogyan találja meg önmagát ? (vö. Tm 2.)
10. A biológiai halál az evilági élet tartozéka.
11. Ez a világ halott (vö. Tm 55.), sőt, maga a halál (vö. Tm 2.).

A gondolkodó ember előtt előbb–utóbb feltárul a Valóság... [1]. Rá fog ébredni a lehetőségeire, és az Atya emberi fiává válik [2]. A helyes istenkép birtokában minden „objektumot” helyre tud majd tenni [3]. Ha az Atya akaratát teszi, akkor nem tudja őt megölni a Világ Fejedelme [4]. Isten ugyanis az élők Istene !

[1] Tm 1., Mt 7,7; Lk 11,9

[2] Tm 2.

[3] Tm 21.

[4] Mt 10, 28; Lk 12,4–5; Tm 59.

A Valóság modellje

A Sátán azt szeretné, ha a rossz dolgokat a Jóistennek tulajdonítanánk. Ha ugyanis így teszünk, akkor együtt is tudunk élni azokkal. Ebben a világban pedig – a közhiedelemmel ellentétben – csak rossz dolgok vannak. Ilyetén való magatartásunknak tehát lesz egy alig észrevehető, ám igen fontos hozadéka is. Nevezetesen az, hogy elfordulunk az Örökkévalótól – mert nem lesz szükségünk rá. A Tékozló fiú pedig pontosan ezt akarja: egy Isten nélkül is működő birodalmat. Ha elfogadjuk a világot olyannak, amilyen, akkor ezzel legitimizáljuk a tetteit. Az Abszolútum elleni döntése ekkor már nem tűnik bűnnek, hiszen egy boldog és elégedett népet tud felmutatni. Szomorú dolog, hogy a vallási szervezetek (öntudatlan) partnerei ebben a kísérletben. Jézus, mikor elkezdte lebontani a műveit, úgymond homokot szórt az olajozottan működő Gépezetbe. Ember, világ és teremtő tudniillik nem választható el egymástól.

„Odafent” sincs ez másképp: Isten, Teremtés, Mennyország és Teremtmények szervesen összetartoznak. Csak egyetlen valóság lehetséges, ami egyszerre oka és következménye önnönmagának [1]. Ennek a Valóságnak sem alternatívája, sem (igazi) ellenpólusa nem lehet. Az ontológusok akkor tévednek, amikor az általuk felállított modelleket úgymond egyensúlyba akarják hozni. A rossz okozta anomáliák ugyanis erősen periférikusak és igen rövid életűek. Ezeket a nagyságrendi különbségeket természetesen csak egy külső szemlélő észlelheti [2]. A pokoli bugyrokban vergődő áldozatok a rendszeren belüli állapotokat egyetemesnek látják [3]. Eme téves érzékelés oka a degradált mivolt, vagyis az alacsony szabadsági fok [4]. Magyarán: kevés az eszünk [5]. Ennek a hamis mammonnak a forgatása azonban „lehívja” az igazit is! [6]

A júdaizmus geocentrikus és emberközpontú hit. Következésképpen a Valóság modelljét materialista módon vázolja fel. Minden vallás így tesz, ide értve az ateista ideológiákat is. Ezt az azonosságot hasonló szemléletük okozza. Az eltérés csak annyi, hogy a materialisták egységes egésként kezelik a mindenséget, a különböző vallások pedig dipolaritást visznek bele. Isten azonban mindkét esetben száműzve lesz... Nézzük meg, hogy miért!

A deisták a Teremtőt csak végső okként tisztelik, a társadalmi folyamatok irányítását saját kezükbe veszik. Ezzel igazából az állítólagos isteni parancsnak engedelmeskednek [7]. A zsidóknak is csupán addig van szükségük rá, amíg – itt a Földön – megteremti a választott nép számára kedvező viszonyokat. Ha a Törvény betartása révén előállott paradicsomi állapotok már beköszöntöttek, akkor az Örökkévaló funkció nélkül marad. Az idők végezetén tehát saját teremtésén kívül reked. Az így létrejött dipolaritást csak panteizmussal lehet feloldani, ami jelen van a zsidó vallásfilozófiában.

A kereszténység is a teremtés koronájaként kezeli az embert. Istent és az angyalokat a Mennyországba képzele, a Sátánt és az ördögöket pedig a pokolba. Ez a két hely a Föld nevű bolygó alatt, illetve fölött található. A tisztítótűz már problémás elhelyezni, ami nem csoda, mivel az csak a keresők lelkében lángolhat [8]. A Sátán „pszichén belül

[1] Tm 18., Jn 1,1–3

[2] Jn 3,11–3

[3] Róm 8,22; 1Ján 5,19 Ezek a Jézustól hallott logionok „rendszeren belüli” dolgról beszélnek, de tovább adóik ezt nem tudhatják...

[4] Jn 16,12–3

[5] Lk 16,9–12 Angyalaink nem a halál után fogadnak be minket az örök sátrakba! (vö. Mk 1,13)

[6] Tm 85., 89., 40.

[7] Ter 1,28 Ez az igehely egy sugalmazott sátáni direktíva, ami ugyanazt kínálja a vallásos és nem vallásos embereknek.

[8] Bővebben: *Pintér István: Az ember igazi tragédiája*, 60 – 61. old. (mek.oszk.hu/10100/10148)

realitásként” kísérti az embert, s a lelkekért vívott csatában az Úr egyenrangú ellenfele. Világvége a Messiás eljövetelekor lesz, addig lehetőség szerint misszionálni kell a Földet. Az idők végezetén a jók a mennybe kerülnek, a rosszak meg a pokolba. A Valóság ekkor két pólusba tömörül: jobb kéz felől terül el Isten Országa, balra pedig a Sátán Országa. Az így előállt dipolaritás ráadásul örökre szól!

E probléma megoldásához először is más felismerésre kell térni! Geocentrikus és emberközpontú szemlélettel ugyanis nem érünk célt. Ha már tudjuk, hogy Isten nem szűnik meg jónak lenni, és a Teremtés sose áll le, így Világa egyre bővül, akkor megértjük a mennyei Fiak velünk kapcsolatos órangyali funkcióit. Ők tudniillik nem nézik tétlenül [1] vergődéseinket. Minden kereső „nyilvántartásba van véve” [2], a részletekig menően figyelnek ránk [3], és a Gondviselés is kizárólag a mi viszonylatunkban működik. Közvetlen istenkapcsolattal rendelkező [4] keresik az alkalmat arra, hogy intuitív módon ismeretek birtokába juttassanak bennünket [5].

Barcza Barna vallásfilozófus abban téved [6], hogy a komplementaritással árnyalt dipolaritást a Valóság egészére vonatkoztatja, holott csak rendszeren belüli, és átmeneti jelenségről van szó! Ezt a nem kívánt szituációt a Tétkozló fiú rossz döntése és bűnös tette – az anyagvilág megteremtése – idézte elő. A Sötétség Birodalma azonban törvényszerűen kivilágosodik [7], miközben a Sátán pokolra kerül. Az említett objektum viszont nem hely, hanem lelkiállapot.

Valóság tehát kétféle van. Az egyik az igazi: ez Isten Világa, amit Mennysországnak is nevezhetünk. Ezt leginkább egy pöttyös gumilabdaként képzelhetjük el. A labda nagyon nagy, s gömbszerűen tágul, a pöttyök pedig egészen aprók, és a labda mindenkor felületén keletkeznek. A tágulás folyamatos, a pöttyök pedig mindig máshol képződnek. Ezek a pöttyök valójában kis horpadások, amik a gumilabda rugalmassága miatt törvényszerűen kipattanak, felvéve a nagy gömb alakját. Ahol eddig pötty volt, ott már nem lesz, legfeljebb máshol, de ott is csak ideig-óráig.

A másik „valóság” egy ilyen parányi horpadás, és pontosan azért nem igazi, mert nyomtalanul el fog tűnni. Azt nem lehet megakadályozni, hogy keletkezzen, mert az a folyamatos tágulás elkerülhetetlen következménye [8]. Hasonlatos egy luftballonhoz: míg az azt felfújó ember levegőt vesz, addig kissé ráncolódik, de a növekvő nyomás hatására mindenhol kisimul. A mi világunk – a kozmosz – egy ilyen parányi horpadás. Nem különálló valóság, mert benne van az Egészben, s nem is igazi, mert nem örök. A kozmosz-lakók számára azonban ez az egyetlen realitás, mert a horpadástól nem látják a labdát. Sőt, más horpadásokat se látnak. A logikusan gondolkodók azonban kikövetkeztetik a Valóságot, mégpedig az Abszolútum tulajdonságaiból [9].

Az Isten Világát alkotó elemeknek nincs anyagi vetülete. Ezért aztán anyag tényleg nem vész el, csak átalakul – szellemmé. A Kozmosz jövőbeni felszámolásakor olyasmí fog szertefoszlni, ami sosem volt. Ha egy sötét vetítőhelyiségben felkapcsolják a villanyt, akkor az árnyak eltűnnek a falról... [10].

A papok és a hivatásos hívek nem foglalkoznak sem a végső kérdésekkel, sem a Valóság modellezésével, ezért nem is juthatnak el életük lehetséges értelméhez. Ők megelégszenek azzal, hogy szentesítik, illetve fenntartják ezt a világot. Ezzel persze a Sátán malmára hajtják a vizet...

[1] Mt 13,24–30; Tm 56.: nekik = a mennyei fiaknak

[2] Lk 10,20b

[3] Mt 10,29–31

[4] Mt 18,10–11

[5] Tm 89., Lk 16,9–13

[6] *A valóságmegragadás esélyei.* (mek.oszk.hu/09600/09619)

[7] Lk 15,17–20

[8] A dolog indoklása a 62. oldalon található (1–4. bek.).

[9] Jn 3,13 „A mennyből kell alászállni...”

[10] Bővebben: *Pintér István: A fizika költészete* (mek.oszk.hu/18800/18894)

Életünk értelme

Az *egyén* egészen közel kerülhet Istenhez. Ehhez csak *keresnie* kell őt [1]. Aki éhezi és szomjazza az igazságot [2], azt az igazság meg is fogja szabadítani [3]. Ha nem az embe-
rektől besöpörhető dicsőségre áhítozunk [4], akkor valódi ismeretek birtokába kerülünk. Az Örökkévalót azonban csak a Fiú láthatja és hallhatja meg [5].

A Teremtés mibenlétével nem kell tisztában lenni, mert azt az újszülött Mennyei Fiak sem értik. Ők is csak akkor tudják meg, hogy miről van szó, amikor jó döntésük után belépnek Isten Világába. Az igazi ismeretszerzés ugyanis a képességek használatá-
val kezdődik. A közvetlen istenkapcsolatot [6] a közös tevékenység mélyíti el.

A Mennyei Országáról egyelőre elég annyit tudni, hogy van, s hogy valójában csak az létezik. Ott lakik Isten, ott folyik a teremtés, s ott élnek a Mennyei Fiak.

E Fiakkal kapcsolatban azt kell felfogni, hogy mi nem vagyunk azok. Emberi fiak azonban lehetünk, *átmeneti jelleggel* [7]. Örüljünk annak, hogy szabadsági fokunk bizto-
sítja ezt. El kell indulni azon az úton, ami *odaát*ra vezet. Út szerencsére már van, mert előttünk járt egy út-törő. Nekünk csak menni kell [8]. Ha tanújelét adjuk annak, hogy mivé szeretnénk válni, akkor az utolsó napon azzá is leszünk! [9]

A Tékozló fiúról azt kell tudni, hogy nincs az Égben [10], és ebből már minden tulajdonsága kikövetkeztethető.

Anyaginak *tűnő* világunkat pedig fel kell ismerni! [11]. Erről a látszólagos képről a Hazugság atyja azt állítja, hogy ez a Valóság. Sugalmazása szerint ez a világ, s ez az embernek szánt sors... Aki tudja, hogy hazudik, az nem izleli meg a halált, mert nem fog ragaszkodni ehhez az élethez.

A homo sapiens (összehasonlítási alap hiányában) jönnek és szépnek fogad el min-
dent. Megbékél mivoltával, nemével, anyagcseréjével, betegségeivel s állítólag a halálával is. Teszi ezt azért, mert ezeket a dolgokat a Jóistentől származtatja. Az igazság pillanata azonban eljő, ám akkor már nincs mód arra, hogy végiggondoljuk a Dolgokat. Az út jár-
ható, de a folyamat időigényes [12]. Lehetőségeinket tehát addig kell kihasználni, amíg erőnk teljében vagyunk! [13]

A júdaizmust a terméketlen *várakozás* határozza meg, a kereszténységet pedig a jövőbe vetett alaptalan *hit*. A homo sapiens legnagyobb ellensége az idő, mely nem neki dolgozik. Jó tudni, hogy csak kétféle ember létezik: az egyik bemeleg az Atya királysá-
gába, a másiknak erre nincs ideje...

[1] Tm 1., 26., 84., Jn 16,12-5

[2] Tm 70.

[3] Jn 8,32

[4] Tm 14., Jn 5,37b; 5,44

[5] Tm 14., Mt 5, 8; Jn 5,37b

[6] Mt 18,10b

[7] Tm 41., Isz 148a/75; Jn 10,9

[8] Jn 4, 34 - 8

[9] Jn 10,16; Mt 8,11; Lk 13,29

[10] Lk 10,17-20

[11] Tm 55., 81.

[12] Tm 40., 58., 64., Mt 25,1-13

[13] Isz 91/29

A vallások a világban levő rossz okát az ember bűnös mivoltában jelölik meg. Aki beveszi ezt a mesét, az meg is érdemli a sorsát... Az igaz, hogy a homo sapiens gyenge, és szíve ifjúkorától kezdve hajlik a bűnre [1], ám ebből az alkotójára lehet visszakövetkeztetni. Az ember azért ilyen, mert a teremtőjét mintázza, aki magához hasonló bűnös lénynek akarja őt látni. Az esendőséget a hústestbe zártság okozza, ezért kell igényeinket a minimumra csökkenteni [2].

A hivatásos mértékadók személyre szabott gondviselésről beszélnek, ám a való életben szemmel látható módon a világ fiai járnak jól. E kontraszelekcióval Evilág Ura nyilvánvalóvá teszi, hogy ő *itt és most* tud jutalmazni, mégpedig *anyagi* javakkal. Az embernek azzal kell beérnie, amit felkínál. A halál pillanatában teljesen világos lesz a becsapottak számára, hogy: ennyi volt [3]. Aki törvénybetartásra vagy „életszentségre” játszik, az veszíteni fog.

Ha nyerni szeretnénk, akkor azt kell utánoznunk, aki már révbe ért... Jézus egy viszonylag hosszú, szellemi erőfeszítésekkel „terhes” [4] folyamat következtében nemzette életre a Pneumáját. Számára ez volt a valódi születés [5], mert ekkortól kezdett igazán Élni. Ő ténylegesen meglátta az Atyát [6], s lelkiütemileg azonosult vele [7]. Felismerte és elvállalta a nyilvános működés szükségességét, ezért pedig az Atya emberi Fiává fogadta. Neki ez a lelki fúzió jelentette az első feltámadást [8], hiszen a közvetlen istenkapcsolat miatt örök életet szerzett. Ezután már csak biológiai értelemben halhatott meg, ország-beli szempontból nem lehetett kárt tenni benne [9].

Jézus sokszor és sokféleképpen ajánlotta a saját példáját, mégpedig azért, mert az ember számára nincs más út. Az oltáriszentség vételével azt fejezzük ki szimbolikus módon, hogy mi is olyanok akarunk lenni, mint ő. Életünknek akkor lesz értelme, ha ez valóra is válik! [10]

[1] Ter 8,21c

[2] Isz 32/124

[3] Tm 63., Lk 12,16–21; Zsk 45.

[4] Tm 1., 26., 57., 91.

[5] Tm 54., 80., 100., 102., 106., Isz 172a/190 – 172b/207

[6] Tm 14., 26., 106., Mt 5, 8; Jn 5,37b; Isz 41/57,3

[7] Tm 107.

[8] Filipp 3,10–2 (Csia Lajos fordítása)

[9] Jn 14, 30

[10] Tm 109.

Minden lehetséges !

A jóisteni teremtés egyetlen rizikója a szabad akarat. Ennek következtében néhanapján és időlegesen „alternatív” dolgok keletkeznek. A Valóság bizonyos pontjain forgószélszerű Káosz jelenik meg. E perturbáció folytán mindenből kettő lesz: két isten, két teremtés, két világ és kétféle létező. A párhuzamosság azonban nem egyenértékűség. Kozmoszunk nem harmónia, s a természet nem természetes. Aki ezt nem ismeri fel, az a külső sötétségben vergődik. Ő jár a legrosszabbul, mert Istenben hisz ott, ahol nincs Gondviselés [1]. Egy olyan világba akar beilleszkedni, ami kiveti a nem belőle valókat [2]. Jó emberekben bizik, pedig olyanokkal nemigen találkozhat [3]. Pokoli körülmények között akar édenkertet csinálni, angyalok nélkül, ördögök közepette [4].

Két lelkünk, két születésünk [5], két életünk s két halálunk van [6], amelyeket a kis- és nagybetűs írással különböztetünk meg. A biológiai halál és a biológiai élet között alig van különbség. Jól mutatják ezt Jézus halott-feltámasztásai. Kezdetnek elemezzük az erről elhangzottakat !

„Bizony, bizony azt mondom nektek, hogy annak, aki hallja az én szómat és hisz annak, aki engem elküldött, örök élete van, ítéletre nem megy, ellenkezőleg: a halálból már átmegy az életre. Bizony, bizony azt mondom nektek, hogy jön egy óra, sőt, az már most itt van, amikor a holtak meghallják az Isten Fiának szavát, és akik meghallották, élni fognak.” [7]

nektek = a szombatnapi gyógyításán botránkozó zsidóknak

hallja az én szómat = megérti, hogy miről beszélek

hisz annak, aki engem elküldött = akit a lelkülete képessé tesz erre (vö. Jn 8,37–47)

örök élete van = Pneumával rendelkezik

ítéletre nem megy = nem marad tudatlan

a halál = a Pneumát nélkülöző biológiai lét, melyre a tudatlanság jellemző

az élet = a Pneuma életre nemződésének folyamata, mely fokozódó tudást eredményez

a holtak = a jelenlévő, Pneumát nélkülöző személyek

meghallják az Isten Fiának szavát = megértik, hogy az Atya irgalmat akar

1. Jézust könnyen meg lehet érteni.
2. Jézust az Atya küldte el.
3. Hol lehet hinni az Atyának ?
4. Milyen lelkület munkál a Jézust felelősségre vonó zsidókban ?
5. Mit kéne felismerni a jelenlévőknek ?

Jézus státusának felismerése tehát lelkület kérdése ! (vö. Jn 3,2).

[1] Bővebben *Az ember igazi tragédiája*, 20 – 21. old. (mek.oszk.hu/10100/10148)

[2] Jn 7,7; 17,14 – 6

[3] Jn 8,44a

[4] Isz 57/129

[5] Isz 172a/190 – 172b/207; Tm 54., 80., 100., 102., 106.

[6] Mt 16,25; Mk 8,35; Lk 9,24

[7] Jn 5,24–5

„Ne csodálkozzatok azon, hogy jön egy óra, amelyben mindenki, aki a sírokban van, meg fogja hallani az ő szavát, és azok, akik jót cselekedtek, elő fognak jönni élet feltámadására, akik pedig hitványságokat cselekedtek, ítélet feltámadására.” [1]

aki a sírokban van = az országbeli halottak

meg fogja hallani az ő szavát = megérti, hogy miről beszél

akik jót cselekedtek = felhagytak az üldözésével (5,16)

elő fognak jönni

élet feltámadására = megindul bennük a Pneuma életre nemződésének folyamata

akik hitványságokat cselekedtek = akik továbbra is azon vannak, hogy megöljék őt a Törvény megszegése miatt (5,18)

ítélet feltámadására = elhatalmasodik bennük a tudatlanság

Lázár feltámasztása azonban igazi (biológiai) esemény, és ugyanolyan demonstrációs célokat szolgált [2], mint azok a *munkák*, amik korábban a vakon született emberrel, ill. a meggörnyedt asszonnal voltak kapcsolatosak. Súlyát tekintve is ez az utolsó csepp ama bizonyos pohárban [3]. Jairus leányát [4] és a naini ifjút [5] még csak-csak ki lehet magyarázni, de egy negyednapos halott... [6].

A zsinagógafő gyermeke valóban meghalt. Ezt a Lázár és a leány állapota közötti párhuzam teszi kétségtelenné. Az Emberfi ugyanis mindkét esetben azt állítja, hogy csak *alszanak* [7]. Később kiderül, hogy ezen a „szunnyadáson” biológiai halált ért [8], ami szerinte nem az igazi (országbeli) halál. A nagy különbség tudniillik Élet és Halál között van. A biológiai reláció se nem ez, se nem az, ezért Jézusnak nem számít, hogy a leány él-e még, köznapi értelemben [9].

A naini ifjú halála is bizonyosra vehető, különben a Fiú nem indult volna fel a borzasztó helyzeten [10]. Az irgalmas lelkület máskor is tetten érhető nála [11], mert a csodás eseményeket valójában ez váltja ki, és ez is viszi végbe ! A harmincnégy éve beteg embert se kedvtelésből gyógyította meg. Az teljesen más kérdés, hogy a fürdőbeli látogatása nem véletlenül esett szombati napra...

Az Emberfinek nem a szombattal volt baja, hanem az ahhoz kapcsolódó helytelen gyakorlattal. Az Úr napjának megszentelését ő is fontosnak tartja [11], de az istentisztelet módját megkérdőjelezi. Pusztán azzal, hogy nem dolgozunk, nem kerülünk közelebb az Örökkévalóhoz. Az Atyát szellemben és igazságban kell imádni, az Jézus pedig éppen ezt tette ! Nála már véget ért az elmélkedéssel együtt járó „papírmunka”, ezért nemes tettekkel dicsőíti meg őt. Mikor máskor, mint szombaton...

Lázár feltámasztásánál lesz nyilvánvaló az is, hogy a gyógyításokhoz nincs szükség fizikai kontaktusra. Ilyen testi ráhatásokról több igehelyen is olvashatunk... A kézrátétel azonban nem az aktushoz kell. Az ilyen jellegű gesztus mindig a demonstráció része. Süketnéma személy esetében például nehéz megmondani, hogy mi okozhatta a gyógyulást, tehát kétségtelenné kell tenni egészségessé válásának okát.

[1] Jn 5,28-9

[2] Jn 11,4; 11,15

[3] Jn 11,45-54

[4] Mt 9,18 - 26; Mk 5,21 - 43; Lk 8,40 - 56

[5] Lk 7,11-7

[6] Isz 206/131

[7] Mt 9,24a; Mk 5,39b; Lk 8,52b; Jn 11,11

[8] Jn 11,14

[9] Mk 5,35-6 A néma lélek kiűzésénél (Mk 9,21) is csak a tömeg miatt fontos, hogy *mióta* beteg a fiú. A kór súlyosságával a sokaságnak kell tisztában lennie !

[10] Lk 7,12 - 3

[11] Jn 11, 33c; 5, 5 - 9

[12] Tm 26., Zsk 33. (Codex Cantabrigiensis D)

A naini ifjú feltámasztásakor feltétlenül meg kellett érintenie a koporsót [1], különben egy távolabbról szemlélődő csak azt látta volna, hogy a két menet elmegy egymás mellett, és a halott egyszer csak felül. Utólag nagyon körülményes lenne Jézushoz kötni a dolgot. A Lázárért mondott nyílt színi fohász ugyanolyan pedagógiai jellegű volt, mint a fennhangon elmondott főpapi ima [2]. Az Emberfi kerekén ki is mondja: „a körülálló tömegért szoltam, hogy elhiggyék, hogy te küldtél engem” [3].

Jézus halott-feltámasztásainak ugyanaz volt a célja, mint a többi nemes tettének: Isten megdicsőítése, vagyis Irgalmasként való bemutatása. Bűnöket megbocsátani az ő hatásköre, ám az Emberfi egyé tette a kettőt [4], s így közvetlen istenkapcsolatra tett szert. Ez az egymásban levés [5] pedig hegyeket is megmozgat...

A gyógyító- és bűnmegebocsátó képességet a csak-Jóság biztosítja, vagyis a homogen lelkület [6]. Mindenhez [7] erre van szükség. Ezért a gyógyítás és a bűnmegebocsátás ugyanolyan könnyű [8]. Jézus a következőket adta az írástudók értésére: *Jogomban áll bűnöket megbocsátani, és ezt a felhatalmazást demonstrálni is tudom ! Az ehhez szükséges erőt a státusom biztosítja.*

A homouision vagy homoiusion kérdését maga az Emberfi válaszolta meg:

Salome mondta: Ki vagy te? Az ágyamra dőltél és emberként ettél az asztalomról, de szádból isteni igék jönnek. Jézus ezt mondta neki: „Én vagyok, aki a hasonlóból keletkezik; adatott nékem Atyáméiból”. Mondta Salome: Akkor a tanítványod vagyok. Jézus mondta: „Ezért mondom: ha üres lesz, megtelik majd fényvel, ha pedig megosztott, meg fog telni sötétséggel.” [9]

1. Kinek és mit adhat az Atya ?
2. Jézus Isten emberi fia volt.
3. Salome elhitte ezt.
4. Jézusnak nőtanítványai is voltak !
5. Az istengyermekség szempontjából nincs középút.
6. Isten emberi fiainak/leányainak teljesen ki kell üresíteniük a lelküket (Mt 6,22–3).

Salome ugyanazt állapítja meg, mint Simon Péter: Jézusnál „örök élet beszédei vannak”. Ilyenkor óhatatlanul felmerül a hangosan soha meg nem fogalmazott kérdés: Isten fia lennél? [10]. Csak nem te vagy a Messiás? Az Emberfi válasza három dolgot foglal magában:

Egy: burkolt igenlést. Aki Atyjának mondja az Urat, az bizony a fia, és ki más lenne a Szabadító, mint Isten emberi fia? *Kettő:* Fiúként közvetlen kapcsolatban állok Atyámmal. (Isten csak egyetlen dolgot tud adni az embernek: egy élő, lelki kontaktust.) *Három:* a Fiúság elérésének módját. Aki hasonlónak válik az Atyához (azzal, hogy egyesíti vele a lelkét, vö. Tm 107.), abból „fogadott” gyermek lesz.

Mivel Salome tanulni szeretne, Jézus rögtön tanítja is: ha kiüresíted a lelkedet (tehát kiveted belőle a világot és ezzel magadat is megtagadod), akkor te is meg fogsz világosodni, mint én. Ehhez azonban lelki homogenitás kell, mert a megosztott lélek törvényszerűen elsötétedik.

Jézus tehát Istenhez hasonló, mert lényegileg-lelkületileg ugyanaz.

- [1] Lk 7,14a
[2] Jn 17,1 – 26
[3] Jn 11,41–2
[4] Tm 107.
[5] Jn 5,17
[6] Mt 6,22; Lk 11,34; Tm 21., 23., 49., 61.
[7] Mk 9,23
[8] Mk 2,9–11
[9] Tm 61.
[10] Tm 12.

Vándorló lelkek

A Másoló egyik problémája az, hogy csupán behatárolt teret és véges mennyiségű építőanyagot birtokol. Ez a korlátozottság persze a rossz döntése miatt állt elő. Ha hajlandó lett volna továbbteremteni a Mennyeek Országát, akkor az ő lehetőségei is határtalanok lennének [1]. Egocentrikus beállítottsága miatt azonban a Valóság egy picit darabjához ragaszkodik, amit körbe is kerít. Ezt a területet éppen a „befelé fordulása” hozza létre... Zárvány jellegű anyagvilágán a Teremtés egyszerűen túllép. Az utána következő jól döntő mennyei fiak önzetlen módon építkeznek, ezért az ő lakásaik „egybe nyílnak”. Ily módon – Istent is beleértve – mindenki mindent birtokol.

Tehát, ha a Tékozló fiú egy ehhez hasonló, folyamatosan működő birodalmat akar, akkor a tér- és anyagihiány miatt állandósítania kell a rotációt. Ez pedig a lelkek körforgását jelenti, hiszen végső soron csak lélek van. A teoretikusok ott hibáznak, hogy a lélekvándorlást a Valóság alternatívájaként gondolják el, holott csak rendszeren belüli jelenségről lehet szó.

A júdaizmus és a kereszténység egyformán elutasítja a lélekvándorlást, mint hitbéli riválist. Megcáfolni persze nemigen tudják, geocentrikus és emberközpontú beállítottságuk miatt. A konkurenciát ugyanis épp a világvallások közös alapállása okozza. Szemléletváltozás nélkül csak filozófiai zsákutcák kínálkoznak fel...

Arra minden kereső rájön, hogy a lélek halhatatlan [2]. Ezt az egyszerű hívők is „tudják”, mégis *ég és föld* az ismeretbeli különbség [3]. Ők ugyanis hitük ellenére megízlelik a halált [4]. Az elmúlás ténye már egyfajta lélekvándorlást jelent, hiszen a szellemnek a biológiai halál után valahova távoznia kell... A gonosszá vált lelkek például más emberek agyába költöznek [5]. Esetleges kiűzésük után szintén útra kelnek, és ez megint csak vándorlás, aminek során egyre lejjebb lehet csúszni [6]. Az állati lét után a *feneketlen mélységbe*, vagyis az anyagot alkotó atomok „üres” belsejébe. A légió végül mégis ebbe az *alvilágba* [7] került, mert az ő gonosszáguk miatt kimúlt sertések igen alacsony szabadsági fokú lelke már csak oda tudott süllyedni.

Felfelé kapaszkodás csupán a keleti vallások szerint van, azok viszont isteni intézményként, tehát valóságként kezelik a lélekvándorlást. Ez a szemlélet azonban téves! Szellemi evolúció kizárólag egy bizonyos szabadsági foktól lehetséges [8]. Igazi fejlődésről különben is csak akkor beszélhetünk, ha az egy szubjektumban megy végbe, mégpedig tudatosan. Senkit se lehet üdvözíteni tudtán és akaratán kívül. Személyes közreműködés hiányában egyáltalán nem megy a dolog! [9]

A Világ Fejedelme éppen ezért tartja kontroll alatt a vallási szervezeteket. A kollektivizálás ugyanis megfojt minden Élet-képes kezdeményt. Ha ama széles útra [10] tereli a Fiú-aspiránsokat, akkor a biológiai létből következő „természetes” rotáció és az „időrablás” elvégzi a többi...

[1] Lk 15,31

[2] Tm 112.

[3] Helyes világkép hiányában semmi sem biztos...

[4] Lásd a Szellemi Hagyaték prológusát!

[5] Mt 12,43 – 5; Lk 11,24 – 6

[6] Lk 8,31–3

[7] Ez a kifejezés nem külön helyet jelöl, hanem a szellem legszorongatóbb perturbációját.

[8] Tm 2., 1Ján 5,20a

[9] Tm 40., Mt 13,12; 25,29; Mk 4,25; Lk 8,18; 19,26; Isz 110a/216,7 **és**

Tm 89., Mt 13,24–43; Mk 1,13; Lk 12,8–10; Jn 1,51; Zsk 45.

[10] Mt 7,13–4; Lk 13,23–4

Az Abszolútum minden mennyei Fia egyedi alkotás (ez az igazi kreacionizmus !), a Másoló azonban *nem tud és nem is akar* ennyire tökéletes munkát végezni... Mivel rossz döntése miatt nem lépett be a Mennyek Országába, képzettség és jószándék nélkül végzi áldatlan tevékenységét. Az ő céljainak a „számítógépes modellezés” is megfelel, ezért az emberek egy genetikai „futószalagon” jönnek le a „gyártósorról”. Nemcsak a nemek eloszlása programvezérelt, hanem minden más egyéb is. Az egész emberiség besorolható néhány tucat típusba, akár testileg, akár lelkileg. Teljesen egyforma létezők is előfordulhatnak, mert a rotáció következtében nincs olyan külső megfigyelő, aki felfedezné a duplázást. A nem is olyan ritka hasonmások arra utalnak, hogy a Tékozló fiú nem sok gondot fordít a rendszerszabályozásra...

A homo sapiens hústestét (pszichoszomatikus egységét) a szakadatlan anyagcsere tartja életben. Fizikai értelemben vett „anyag” azonban nincs, csak szellemi perturbáció. Ez a „megnyomorított” lélek viszont olyan örök szemcsékből áll, amelyek képesek emlékezni. Van mire, mert a bioszféra annyira vékony, hogy a sok milliárdnyi ember csak úgy juthat hozzá az éltető elemekhez, ha azok újra hasznosulnak. A beszívott levegő, a magunkhoz vett víz, az elégetett szén, a felhasznált olaj mind-mind régebből való... Sejtjeink egykor más szervezetekhez is tartozhattak, akár emberekhez is. Van, amikor azt hisszük, hogy egyszer már átéltünk valamit, ami valójában sohasem történt meg. Ez a dolog álmainkban is előjön, mert a tudatalattinkra van hatással.

Foglalkozni nem kell vele, mert a psziché Pneumává való fejlődését nem befolyásolja. A lélekvándorlásnak – az igazolhatatlan vezeklés mellett – az lenne a funkciója, hogy egy másik testben éljünk tovább, felfelé kapaszkodva a tökéletesedés számárlétráján. A révbe érés nagy lehetőségét azonban nem a hústest biztosítja ! [1]

[1] Tm 28., 52., 71., Jn 6, 63a

Miből van a kerítés ?

Tegyük fel, hogy egy szép nap reggelén a Mennyorszámban ébredünk fel... Vajon miből jönnénk rá arra, hogy ott vagyunk? Talán abból, hogy a világosságot nem a napfény adja [1], a külvilágnak nincs zaja, a naptár szerint nem hétfő van, s nem kell kimenünk a mosdóba. Egyrészt tehát bizonyos „hiányokra” figyelniük fel, másrészt kellemes dolgokat nyugtázhatnánk. Jól éreznék magunkat a bőrünkben, mert az otthon békeje és biztonsága lengene körül bennünket.

Ahogy a környezet s a benne élő lény nem választható el egymástól, úgy az alkotó sem függetleníthető a teremtésétől. Tehát vagy minden „klappol”, vagy semmi sem vág össze. Az elemekből simán kikövetkeztethető, hogy mi a valóság [2]. 1980-ban a Magyar Néphadsereg Fegyvelmező Zászlóaljában töltöttem a büntetésemet. Egy tavaszi hajnalon szép álmomból riadtam fel. Az első dolog, amit az ablakon keresztül megláttam, az a betonkerítés tetején húzódó szögesdrót volt. Azonnal tudtam, hogy hol vagyok. A hely beazonosítása nyilvánvalóvá tette a státusomat, ott létem oka pedig öntudatra is ébresztett. Az ember éne ugyanis a tetteivel egyenlő.

A lét konstatálása gondolkodás következménye [3], és ez a szellemi „erőfeszítés” gazdagon megjutalmazza a művelőjét [4]. Vannak azonban egyszerűbb dolgok is, melyek szinte kiszűrik a szemünket. Jézus szerint ez a világ *magától is megvetésre méltónak látszik, azonkívül mindennap kísértésbe és romlásba visz* [5]. Ezek az igazságok nemcsak az alkotó tudására és lelkületére vetnek fényt, hanem a mi származásunkra is ! Aki ugyanis észreveszi a visszasságokat, az érzékeny lélekkel bír. Ez a szétzúzott szívűség az Atyával való lelkületi rokonságot jelzi [6].

Az embert ugyan a Tékozló fiú teremtette, mégpedig megrontási céllal [7], ám a homo sapiens lelke Istenből való. Pneumánk – s ez ténykérdés ! – ott rejlik pszichoszomatikus egységünk mélyén [8]. Aki meggazdagodik, az tetszése szerint szórhatja pénzét, el-nem-avuló erszényeiből [9]. Ez a nagy lehetőség garantáltan adva van, a lehető legközvetlenebb módon [10].

Evilágot sokan a próbatétel helyének tartják, legalábbis elméletben. A gyakorlatban tudniillik nem úgy viselkednek, mintha a próbaidejüket töltenék... Létért folytatott harcukat egyáltalán nem sportszerűen vívják. Az esélyegyenlőtlenségek nyilvánvalóak, a kizsákmányolás égbekiáltó, az áldozattá válást pedig alig lehet elkerülni.

A homo sapiens csak addig tud létezni, amíg biztosítva vannak az életlehetőségei. Ezeket általában neki magának (!) kell megteremtenie. Lehet, hogy az ilyenekből ki is van rekesztve, vagy csak túlságosan drága áron szerezheti meg azokat. A kultúremler bírja a legkevésbé idegekkel, mert ő nem hajlandó mindenre. A felülkerekedő maradék már csupa „rátermett” emberből áll, olyanokból, akik szívest-örömet megteszik atyjuk akaratát [11].

[1] Jelenések 22, 5

[2] Tm 4.

[3] René Descartes

[4] Tm 57., 110., Jn 4,34-8

[5] Isz 62/145

[6] Tm 69., Mt 5,10; Lk 4,18 f

[7] Jn 8,44

[8] Tm 28.

[9] Tm 82., 96., 110., Lk 12,33-4

[10] Tm 2., 71., Lk 17,20 „Olyan közel vagyok hozzátok, mint testetek ruhája”. (Zsk 20.)

[11] Jn 8,38-48; Isz 157/117

„Idelent” senkit sem kérdeznek meg arról, hogy akar-e itt élni, és ha igen, akkor milyen feltételekkel. Sem a születésének, sem a halálának a körülményeit nem határozhatja meg. Külsején alig alakíthat, nemén nem változtathat, életterét, környezetét készen kapja. Gazdasági és jogi mozgástere erősen korlátozott... Ennek ellenére minden ember boldog akar lenni, *már amennyire ez lehetséges*. Az idő és az energia a világba való beilleszkedésre megy el, ami a gyakorlatban csak hiánypótlást jelent.

A legnagyobb hiányt viszont pont ez a magatartás teremti meg ! [1]. Ama gazdag embert tulajdonképpen nem a vagyona öli meg, hanem a beállítottsága [2]. Tudniillik, mindenkit odahűz a szíve, ahol a kincse van [3]. Ennek következtében maga az ember is oda kerül, mondhatni: „már ott is van”, ahová a vágyai vonzzák. Ez persze pozitív értelemben is igaz: „Aki hallja az én szómat és hisz annak, aki engem elküldött, örök élete van, ítéletre nem megy, ellenkezőleg: a halálból *már átment* az Életre [4].

A szóban forgó gazdag embernek a szíve-lelke-értelme nem Istennél volt, hanem anyagi javai körül forgott. Azokon járt az esze, idejét és energiáit evilági dolgok foglalták le. Ez az „anyagba zuhantság” [5] azonban nagyon veszélyes állapot, mert halálos ölelésben tartja az embert. Aki Élni akar, annak „egész szívéből, egész lelkéből, *egész gondolkodásából* és minden egész erejéből [6] szeretnie kell Istent. Más szóval, az igazi odafordulás *totális*. Lelkünk pénz hiányában is megosztott lehet, amennyiben a földhöz ragad. A szegényt akkor teszi tönkre nem létező vagyona, ha folyton arról ábrándozik, hogy mire használná.

A „szívében gondolta” azt jelenti, hogy reménységét is az anyagi javakba vetette, vagyis azoktól várta a boldogságát. Ez arra utal, hogy véglegesen elköteleződött a világ mellett, ami egyenlő az országbeli halállal [7]. Nem biológiailag exitált: a halált maga az életforma jelenti; az evilági berendezkedés. Igen fontos momentum, hogy illető „éjszaka” hunyt el, azaz *sötétségben*, vagyis a saját ostobaságának lett az áldozata !

Ádám és Éva is országbeli értelemben halt meg, hiszen az Úr kijelentése ellenére biológiailag tovább éltek [8]. A bűnbeesés története persze csak szimbolizálja a dolgot, de a lényegre rátapint... Jézus is felhasználja az emberiséget jelképező Ádámot a lehetséges veszteség érzékeltetésére [9].

Az okos ember azért marad Életben, mert van „szeme” [10]. Javaslom, hogy mindenki nézzen ki az ablakán: ha nem kolbászból van a kerítés, akkor az lényegében szögesdrót...

[1] Tm 67., Mt 16,26; Mk 8,36; Lk 9,25

[2] Tm 63., Mt 6,19–21; Lk 12,16–21; 12,33–4; Isz 136/221; 155/50

[3] Mt 6,19–21; 10,28; Isz 51/192 A gazdag ifjú is ezért oldalgott el!

[4] Jn 5,24

[5] Barcza Barna kifejezése.

[6] Mk 12,30

[7] Isz 29/90 32/124 109/53, 6–10a 134/35 139/41 142/193 143/162

[8] 1Móz 2,17 (Bulányi György észrevétele.)

[9] Tm 86.

[10] Mt 6,22–3; Lk 11,34 – 6

Nyomorultak

A homo sapiens lényegében mindent a boldogsága érdekében csinál. Már az ezzel járó ügyködés is öröm, s a legtöbben nem is jutunk ennél tovább. A boldogság ugyanis egy „közérzet”. Az ember úgy érzi, hogy *hamarosan és tartósan* jó lesz neki. Lelke mélyén persze tudja, hogy ez az állapot nem lehet végleges, de euforikus állapotában ezzel nem törődik. Könnyen elérhető örök dolgok helyett nehezen megszerezhető mulandóságokra koncentrálnak [1].

Ha a földi boldogságot kellene definiálnom, akkor azt mondanám: *viszontszerelem*. A boldogsághoz ugyanis két ember kell, a többiekre azért van szükség, hogy legyen kivel megosztani a nagy érzést. Olyan ez, mint egy új ruha: semmit sem ér, ha nem látják a népek. Boldogságunk fő oka a tágabb értelemben vett nemiség, melynek a szex áll a középpontjában.

A szerelem örökifjú és elnyűhetetlen fogalom... Már maga a betűsor is sugárzik... Ez az érzés tipikusan emberi jelenség, tudniillik ahhoz a Pneumához kötődik, amely megkülönböztet minket az állatoktól. A szex pusztán testi dolog, tehát minél nyersebb, annál kielégítőbb. Ez a húshoz és vérhez kapcsolódó koitusz hozza létre a házasságot [2], ami ellentmondásos intézmény, mert az azt éltető psziché is megosztott.

Az ember azért vágyik az igaz szerelemre, mert él benne a tisztaság iránti igény. Megtisztulni viszont csupán akkor fog, ha a lelke homogénná válik [3]. Sokkal jobban jár, ha ezt célozza meg, mert a közvetlen istenkapcsolat garantáltan megvalósítható, míg a földi boldogság csak ideig-óráig birtokolható. A gyönyör iránti sóvárgás persze minden létező lelkében ott lángol, és a maga szabadsági fokán tetten is érhető. Szemléletesképpen elmesélek valamit...

Stacia [4] nevű macskám egy nyári délutánon a kert végében szundikált. Amikor kutyaugatás verte fel a csendet, meglepő módon felkelt, s az utca irányába tartva végigszaladt az egész telken. El nem tudtam képzelni, hogy miért akar a veszélyes helyzet közelébe kerülni. Aztán rájöttem. Ugyanis bent maradt, csak a fejét dugta ki a kerítésen. Példáját követve láttam meg, hogy az utcabeli ebek egy macskát riogatnak. Stacia ezt magából az ugatásból is tudta. Tehát arra volt kíváncsi, hogy *melyik* cica közeledik a járdán. Az én macskám ugyanis kandúr.

Ha tehát nem akarjuk, hogy széttépjenek bennünket a kutyák [5], akkor bizony meg kell tagadnunk magunkat. Annál is inkább, mert ezzel két legyet is üthetünk egy csapásra. Az ön- és világmegtágadás ugyanis kéz a kézben jár... Ahogy az életigenlő magatartás törvényszerűen nemiséghez vezet, úgy a nemiség is beleintegrálja az embert a világba. Szóval, jobban tesszük, ha nem szaladunk a mézes madzag után, mert azt úgyis mindig tovább húzzák [6].

A Sátán úgy rontja meg a lelkeket, hogy semmit sem biztosít nekik alanyi jogon, de lehetővé teszi a javak bűnös megszerzését. Ebben az ördögi rendszerben az „élelme-sebber” halmozottan jól járnak, a tisztességesek, a naivak és a védtelenek viszont a rövidebbet húzzák. Ez a szabadverseny vadkapitalizmus természetesen a szexualitásra is rányomja a bélyegét. Nemcsak a szegények lesznek velünk mindig, de a prostitúció, a megrontás és az erőszak sem hal el soha.

[1] Tm 16., 91.

[2] Ter 2,24b

[3] Tm 21., 61., 90.

[4] A statikus szubsztancia rövidítése.

[5] Mt 10,28; Lk 12,4-5; Tm 59.

[6] Isz 151/48

A deviancia, ill. a perverzió mindig akkor üti fel a fejét, ha a normális folyamatot gátolja valami. Végző soron a közvetlen istenkapcsolat hiánya tehet mindenről, ezért a felelősség tulajdonképpen Evilág Urát terheli. A „teremtés koronája” csak egy programvezérlésű automata, bizonyos szabadsági fokkal. Nem állunk messze az igazságtól, ha az embert „korlátozottan cselekvőképes” lényként aposztrofáljuk. Titulálhatjuk bárminek, a gyakorlatban beszámíthatatlannak bizonyul... [1]. Vakságát *az üressége és az üresség iránti vágya* okozza [2].

Bulányi György a házasságot az ősmintául szolgáló szentháromság lenyomatának tartja. Távol álljon tőlem, hogy Istent nemileg próbáljam jellemezni, de nem hallgathatok el egy tény. Jézus atyjának és anyjának is nevezte az Örökkévalót, szellemi hagyatékában [3] és a Héberok evangéliumában. Ő ennek ellenére egyedül, ámde nem magányosan élt [4]. Az igazi magány ugyanis az a lelkiállapot, ami azokra vár, akiket nem fogadnak be az égi sátrakba [5]. Ezek azok az *első*k, akik *utolsó*ként s „egyed-egyedül” (tehát magányos sereghajtóként) fognak megvilágosodni [6].

Isten Mennyei Fiai nem házasodnak és férjhez se mennek [7], mégis a boldogok életét élik [8]. Ezek a szavak bármelyik kultúrkörben furcsán hangzanának, hisz mindenki a házasságtól várja a révbe érést. Az egyik barátom szerint valóban az esküvő a legboldogabb nap az életben, mert utána már csak rosszabbak jönnek... Nos, igen, a házasság maga az élet, de ez az élet nem értünk van. A csalódás nem más, mint fel nem ismert szükségyszerűség.

A házasság előtti nemi kapcsolat tiltása senkinek se tetszik, pedig nagyon jó edzés a felek számára. Ily módon hozzá szokhatnak ahhoz a tényhez, hogy szex a házasságban se nagyon lesz. Ennél is szomorúbb, hogy a gyengédség még korábban megszűnik. Ezt szemlélteti az alábbi minidráma:

„Most csókoljuk meg egymást utoljára – mondta a lány –, aztán összeházasodunk.”

Schopenhauer szerint a szerelem csak illúzió, az emberi faj fennmaradása érdekében. Az biztos, hogy ez az egész főleg az automatikus szaporodásról szól. Evilág Ura ugyanis nem akarja magát azzal a kreacionizmussal fárasztani, amit az egyház – elég méltatlan, sőt pornográf módon – a Jóisten nyakába varr... Sokkal jobb, ha az ember a gyönyörével neki is élvezetet okoz, azzal, hogy nem kell ott bábáskodnia minden egyes lélek fogantatásánál.

A házasság érvényességének az *elhálás* a fő feltétele. Napjainkban így már csupa házasesmer áll oltár elé. A ceremónia persze elmaradhatatlan, a szép fehér ruha miatt. Isten barátai [9] azonban másfajta öltözetet hordanak! Az a golyos a szentek igazságos viselkedése [10]. A legfőbb parancsolat szerint minden erőnk a Jóisten szeretésére kell fordítanunk, tehát azokat az energiáinkat is, melyeket egyébként nemiségünk megélése emésztene fel. A félreértések elkerülése végett jelzem, hogy erőforrásaink derék-hadaról beszélünk, hiszen azokat éppen boldogságunk érdekében vetjük be. Társadalmi ambícióink, közéleti szerepelgetéseink, jószolgálati tevékenységeink, technikai mesterkedéseink, sportbéli aktivitásunk, tudományos munkáink, s művészetünk be nem vallott, igazi rugója *a viszontszerelem iránti vágy*. Ezért kell megölni – magunkban – az előkelő embert [11]. Tudniillik, nem bizonyos szerveinkkel, hanem az agyunkkal koitalunk.

[1] Lk 23, 34a

[2] Tm 27.

[3] Tm 102., 106.

[4] Tm 89.

[5] Lk 16, 9

[6] Tm 3.

[7] Mt 22,29-30; Mk 12,25

[8] Isz 57/129

[9] Isz 170/115

[10] Jelenések 19, 8b; Mt 6, 33

[11] Tm 99.

A Tizenkettő szexizmusa duplán dokumentált tény az Emberfi szellemi hagyatékában [1]. Az egyik logiont most ki is fogjuk elemezni.

Mária mondta Jézusnak: Kire hasonlítanak tanítványaid? Ő ezt mondta: Kisgyerekekre hasonlítanak, akik egy olyan földön tartózkodnak, ami nem az övék. Amikor a föld urai jönnek, azt fogják mondani: Hagyjátok el a földünket ! Ők (a gyerekek) levetkőznek előttük, hogy a föld urai meghagyják azt nekik, s adják a földjüket nekik. Ezért mondom: Ha tudja a házigazda, hogy úton van a tolvaj, őrködni fog, amíg nem jön, s nem fogja hagyni, hogy beásson a házába (a királyságánál), hogy elvigye az edényeit. Ti pedig őrizzétek a világtól ! Övezzétek föl magatokat ágyékoknál nagy erővel, hogy a rablók ne találjanak hozzátok vezető utat ! Mert a szükségeset, amit vártok, meg fogjátok találni. Bárcsak lenne köztetek egy értelmes ember ! Amikor a gyümölcs megérett, sietve jött sarlójával a kezében; learatta azt. Akinek van füle a hallásra, hallja ! [2]

kisgyerek = tanításra, nevelésre szoruló személy, aki még keveset tud, de már úgy viselkedik (néha, felháborító módon), mint egy felnőtt

a föld = a munkára fogott, megművelt emberi agy (vö. Tm 110., Mt 13,44; Lk 18,8)

a föld urai = az angyalok, akiknek hatalmukban áll teret adni (vö. Lk 16,9–12) vagy elvenni (vö. Tm 68.), természetesen intuitív módon

levetkőznek előttük = inkább újjászületnek (vö. Tm 21., 36.)

a gazda edényei = feltétlenül szükséges használati tárgyai, melyek hozzá tartoznak az élethez (Egy ilyen „edény” akkoriban 5–6 báth vizet, olajat vagy bort tartalmazott, tehát kb. 120 liter folyadékot. Ezdrás pl. 100 báth olajat és 100 báth bort kapott (Ezd 7,22). Ha tehát a tolvaj *elviszi a gazda edényeit*, akkor az olyan, mintha a végrehajtó a padlást és a pincét is „kisöpörné” !

övezzétek föl magatokat ágyékoknál = felejtsetek el a férfi felsőbbrendűséget !

a szükséges, amit vártok = a királyság (vö. Lk 10,42)

értelmes ember = aki gondolkodik

a megérett gyümölcs = a létrehozott Pneuma

learatta azt = istengyermekké vált

1. Ez egy kifakadás.
2. A kifakadás jogos, mert Jézus igazat ad Máriának.
3. Vajon mi lehet a kifakadás oka? (vö. Tm 115.)
4. A tanítványok nem a mesterükre hasonlítanak.
5. Vajon milyen szempontból?
6. A házigazda tudhatja, hogy *honnán* fenyegeti a veszély (vö. Tm 104.).
7. Az őrködés (a védekezés) lehetséges.
8. A „ház” maga az ember, az ember lelke.
9. A királyság van veszélyben !
10. Az „edények” nélkül nincs Élet.
11. Ha a felövezést nem „nagy erővel” hajtjuk végre, akkor a rablók (az Életre törők) utat fognak találni hozzánk.
12. Egy a szükséges: a királyság (vö. Mt 6,33; Lk 10,42).
13. Aki azt keresi, az meg is fogja azt találni.
14. A keresés és a találás gondolati síkon történik.
15. A „gyümölcs” gyorsan, könnyen (Tm 19.) és szinte észrevétlenül (Tm 98.) megérik.
16. Nekünk csak le kell aratni azt, amit Jézus elvetett (vö. Jn 4,35–8).

[1] Tm 20., 115.

[2] Tm 20. (Tm 104., Jn 4,31–8; 1Tessz 5,1–6)

A magdalai Mária azért fakadt ki, mert a tanítványok ki akarták piszkálni maguk közül. Viselkedésük nem jézusi, hisz a Mester nemi szempontból sem diszkriminált [1]. A Tizenkettő tehát jogtalanul akarta őt eltanácsolni. Igaz, hogy a nőből „hét ördög ment ki” (Lk 8,2b), de a tanítványok nagy része is bűnös ember volt, még a kimagasló Simon Péter is (Lk 5,8).

A Tizenkettő, bár még alig tud valamit, máris rendezkedik... Ez a magatartás felháborító, hiszen olyan területen ugrálnak – olyasmibe ártják bele magukat –, amit még nem birtokolnak. Kompetencia hiányában senkit sem űzhetnek el. Ha mégis megteszik, akkor az igazi birtokosok [2] nem fogják befogadni őket a királyságba [3]. Ezt csak a szexizmust sem ismerő teljes nyitottságuk gátolhatja meg.

A tanítványoknak tudniuk kéne, hogy honnan leselkedik reájuk a veszély. A férfi felsőbbrendűség képzetét ki kell irtaniuk magukból, mert ennek a téveszmének a tartóhatatlansága könnyen belátható.

Jézus a válóleveles gyakorlatot is elutasította [4], de ez egyáltalán nem azt jelenti, hogy felmagasztalta a házasságot! Apostolainak többsége legénykorban volt, ezért igen furcsa, hogy már előre ódzkodnak a kapcsolat felbonthatatlanságától:

„Ha ilyen az ember ügye az asszonnyal – mondották tanítványai –, akkor nem hasznos dolog a házasság. Jézus ezt felelte: „Nem mindenkiben van helye ennek az igének, hanem csak azokban, akiknek képesség adatott annak befogadására. Vannak ugyanis heréltek, akik anyjuk méhétől fogva úgy születtek, vannak heréltek, akiket az emberek heréltek ki, és vannak heréltek, akik a mennyek királyságáért magukat herélték ki. Aki képes arra, hogy ennek az igének helyet adjon, az adjon neki helyet!” [5]

ember = a júdaizmusban csak a férfi

herélt = olyan férfi, akiben nincs nemi vágy

adatott = az Atyától

a mennyek királysága = egy lelki- vagy tudatállapot, mely mindennél értékesebb!

1. A tanítványok válólevél-pártiak voltak.
2. A tanítványokban nem volt helye ennek az igének.
3. A tanítványoknak nem adatott képesség az ige befogadására.
4. A tanítványok nem az Atyánál tanultak (vö. Jn 6,37–45).
5. Hanem hol? (Válaszolok: Mózesnél.)
6. A tanítványok nem hasonlítottak Jézusra (vö. Tm 20.).
7. A Fiak a hasonlóból keletkeznek (vö. Tm 61.).
8. A tanítványok szexisták voltak (vö. Tm 20.)
9. A tanítványok szerint az asszonyok nem méltók az Életre (vö. Tm 115.).
10. A tanítványok szerint a házasság intézménye a férfiert van.
11. Az Írások (férfi) szerzői ezt a (férfias) felfogást a Teremtő ajkára is adják. (1Móz 2,18–24).
12. Amikor Jézus az Írásokból idéz, az nem azt jelenti, hogy igaznak tartja a tartalmukat. Vagy a saját mondanivalói szemléltetésére használja a szövegeket, vagy ellenfelei fejére olvassa őket, azok törvényeiként, melyeket maguk sem tartanak be.

[1] Tm 61., 115., Lk 8,1–3 (A Zsk 92.b egy Sárát is megemlíti.)

[2] Az órangyalainkként már felügyelő Mennyei Fiak! (vö. Lk 16,9–12; Tm 68., 89.)

[3] Ez az „igazságszolgáltatás” a lelkünkben történik, és csak az értelmünk kell hozzá, ahogy Jézus „meglátásához” – státusának felismeréséhez – is (vö. Mt 16,16; Jn 1,51). A Tábor-hegyi „színeváltozás” szintén a tanítványok fejében ment végbe, Mesterük magyarázatai alapján. Az Emberfi apokaliptikus „második eljövetele” tehát fatális félreértés! (vö. Lk 18, 8b).

[4] Mt 19,3–9; Mk 10,2–12; Lk 16,18 Bővebben: *Kenyértörés*, 12 – 14. old. (mek.oszk.hu/18400/18476)

[5] Mt 19,10–2

13. Jézus szóhasználata (herélt) rávilágít arra, hogy a házasodás tulajdonképpen célja a nemi (bír)vágy.
14. Jézus nem állítja, hogy a házasság az Atyától ered!
15. Jézus később megmondja, hogy mi a helyzet „odafönt” (vö. Mt 22,30).
16. Jézus nem akarta, hogy bárki is elbocsássa a feleségét (Mt 19,9), de házasságkötésre sem buzdított!
17. Az első (legnagyobb) parancsolat szerint „minden egész erőnkől” kell szeretnünk Istent, (Mk 12,28–34), tehát azokat az energiákat is bevetve, melyeket egyébként a nemiség terén tékozolnánk el!
18. Jézus szerint az a férfi vagy nő, aki a szexualitás kiszolgáltatottjává válik, antropológiai értelemben nyomorékká lesz, mert hiányozni fog belőle a legfontosabb emberi összetevő: a Pneuma (vö. Tm 88.).
19. Ez az állapot házasságon belül és azon kívül is előállhat!
20. Jézus a mennyek királyságával kapcsolatban a saját nőtlenségére is utalt!
21. A nők is királlyá lehetnek! (vö. Tm 115.).
22. A tökéletes ember három komponensből áll (vö. Tm 86.).
23. Csak a harmadik komponens (a Pneuma) menthet meg bennünket (vö. Tm 113.).
24. A Pneuma létrehozható (vö. Tm 27., 28., 71.).
25. A Pneuma az, ami éltet, a test nem használ semmit! (vö. Jn 3,6; 6,63a).
26. Az embernek választania kell a kettő között! (vö. Tm 7., 60., 77., 108.).
27. A királlyá lett emberhez nem méltó a világ, ami csak test (vö. Tm 81.).
28. Akit pneumatikusan nemzettek, az nem képes emberi módon nemzeni (Zsk 48.).
29. A valódi kérdés így hangzik: Hasznos dolog a házasodás?
30. Jézus milyen szempontból válaszolhatott erre?

A tökéletesedés útját járó emberből tehát kivész a nemi vágy. Ezt a folyamatot a fokozatos meggazdagodás indítja el, tartja fenn, s viszi végbe.

Jézus mondta: Nyomorult a test, amely egy testen függ, és még nyomorultabb a lélek, amely ezen a kettőn függ [1].

nyomorult = szegény, szánnivaló, nélkülöző, nincstelen, nagy hiányt szenvedő
test = Pneuma nélküli hús és vér, megelevenítésre nem képes hústest (Jn 6,63a)
lélek = Pneumát (nagy gazdagságot) létrehozni képes, Élet-csírát hordozó érzékszerv

1. Hogyan és miért függhet a test egy másik testtől?
2. Le lehet-e győzni a szexuális függőséget?
3. Kinek a segítségével lehet legyőzni? (vö. Tm 29.)

A test azért szegény, mert abszolút nincstelen: még a meggazdagodás lehetősége is hiányzik belőle [2]. A lélek azért szánnivaló, mert egy „örök nélkülözővel” állt össze, aki nem méltó hozzá. Az az ember, aki a szexualitás kiszolgáltatottjává válik, antropológiai értelemben nyomorékká lesz, mert hiányozni fog belőle a tökéletes ember legfontosabb összetevője: a Pneuma [3].

[1] Tm 88.

[2] Tm 28.

[3] Tm 55., 81.

A trón örökösei

Régebben egy olyan keresztény családnál ebédeltem, ahol az étkezés előtt asztali áldást is mondtak. Jó fülem van, ezért tisztán hallottam, hogy a gyerekek a következő szöveget mormolják: „Édes Jézus, légy vendégünk, edd meg, amit adtál nekünk !” Kultúrkörünkben az ilyen gyakorlat miatt beleivódik az emberbe, hogy a terítékre kerülő ételt és italt – így vagy úgy, de – az Örökkévaló biztosítja, holott sosem volt így [1].

Ez azonban tévhit, amit az éhezők nagy száma is aláhúz. Mennyei Atyánk kizárólag szent Szellemet tud adni nekünk [2], Elsőszülött Fia pedig saját magát nyújtja [3]. Az utolsó vacsora jelképes cselekedetei szinte a szánkba rágják: legyetek olyanok, mint én [4], kövessetek engem, mégpedig az életutamban. Lelkünknek ilyesfajta eledelre van szüksége [5], ezt kell megadni neki, nem az elveszöt [6].

Biológiai életünk fenntartásához földi táplálékra is szükségünk van, ez azonban a sátáni tervezés következménye. A hústest folyamatos anyagcsere nélkül elpusztul, s ez szándékosan van így. Evilág Ura ugyanis azt akarja, hogy időnkét és eszünket hiábavalóságokra pazaroljuk. Energiáink jó részét az étel-ital-ruha-lakás iránti gond emészti fel. Ezért óv bennünket Jézus az aggodalmaskodástól [7].

Könnyű azt mondani... – horkanhat fel az az olvasó, aki az Úrhoz fohászkodva teremti elő a napi betevőt, maga és a családja számára. Tudom, hogy miről beszél, mert nekem még a szüleim is gyakran éheztek. A kenyeret *kenyérkének* hívták, s azt, hogy *cukorka*, hangosan ki se ejtették a szájukon. Ha Istennek köze lenne ehhez a világhoz, akkor nem arcunk veritékével kéne megszerezni az alapvető élelmiszereket. Talán még a vízért se kéne fizetni, itt meg már a levegő is pénzbe kerül.

A tintanyaló teoretikusok szerint nem a Teremtő a hibás. Van itt minden, „csak” az elosztás nem igazságos. Vegyük ehhez még hozzá azt, hogy az energiahordozók eloszlása sem egyenletes, ráadásul kimerülőben vannak... Egy jó Isten örökre biztosítaná a létfeltételeket, mégpedig úgy, hogy alanyi jogainkban senki se tudna megrövidíteni bennünket. Ezzel szemben egy élet munkája sem elég a tisztességes nyugdíjhoz, és még a temetési költséget is nekünk kell összekuporgatni.

Az általános jellegű és mindenre kiterjedő Gondviselés súlyos tévhit. Az Atya gondoskodása csak a gyermekeire terjed ki [8], mert tovább nem tud terjedni. Jézus teljesen világosan beszél erről [9]. Ezekben az igehelyeken nemcsak arra kell figyelni, hogy mit mond, hanem arra is, hogy *kinek* mondja. A megszólítottak természetesen a tanítványok, vagyis a reménybeli Fiú-aspiránsok. Az egész hegyi beszéd nekik szól, nem a sokaságnak ! [10]. Ő mindig elmenekült a tömeg elől [11], mert egy nagy létszámú és

[1] Ter 3,17-9

[2] Lk 11,9-13

[3] Mt 5, 6; Jn 4,13-4; 6, 53-8; 7,37-9; 17,26; Jeremiás 31,31-4; Róm 10,7; 1Ján 3,24a; 5,12

[4] Tm 109.

[5] Jn 4,31-4; 4,23-4

[6] Jn 6,27

[7] Tm 37., Isz 47/36,2; 99a/125; 99b/60; 132/113

[8] Lk 12,32; Jn 10,16; Mt 8,11

[9] Mt 6,25-34; Lk 12,22-34

[10] Mt 5,1-2

[11] pl. Mt 8,1; 8,18; Jn 5,13; 6,15

vegyes összetételű csoportosulást csak korlátozott mértékben, különleges módon lehet oktatni. Szimpatizánsai a feladványszerű parabolákon otthon is gondolkodhattak. Ezért szölt hozzájuk példabeszédekben !

A sodródó hívók egy illuzórikus, *kollektív* üdvtörténetben hisznek, az Emberfi ezzel szemben a *személyes* megmentődés lehetőségét csillantotta fel. Ezen a szűk kapun azonban csak erőszakkal lehet átpréselődni. Az örök életért valósággal meg kell küzdeni [1]. Ezért nem is nyilatkozott a megmenekülők számáról, szellemi hagyatékában viszont sejteti a nagyságrendet [2]. A riasztó statisztika egyértelművé teszi, hogy kizárólag a keresőknek van esélyük. Így eleve őket szólítja meg [3].

„Bemerítő János napjaitól mostanáig erőszakoskodnak a mennyek királyságán és erőszakosak ragadják azt magukhoz. A próféták mind, s a törvény is Jánosig prófétáltak. Ha ugyan el akarjátok fogadni: Illés ó, akinek jönnie kell. Akinek füle van, hallja meg !” [4].

valakinek a napjai = az az időszak, amikor ráérez az Igazságra (vö. Tm 3.)

erőszakoskodás = szellemi erőfeszítéssel (Tm 57.) egybekötött önmegtagadás, az enyhe iga felvétele (vö. Tm 91.), a küzdelem (vö. Lk 13,24)

a mennyek királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

a törvény és a próféták = a kollektív istenkapcsolat egyengetői

prófétálás = Isten akaratának kinyilvánítása

1. Bemerítő János napjai előtt nem erőszakoskodtak a mennyek királyságán.
2. Mindenki a Törvény és a próféták diktálta széles úton járt.
3. Ez az út a veszedelembé visz.
4. Bemerítő János napjai előtt senki sem ragadta magához a mennyek királyságát.
5. Ez a Törvény és a próféták bűne !
6. Ádámtól Jánosig senki sem hozta létre a Pneumáját (vö. Tm 86.).
7. Jézus az első Élő, előtte mindenki meghalt (vö. Tm 51.).
8. Csak az erőszakosak szerezhetnek örök életet.
9. Jánosnak erre már nem maradt ideje.
10. A királlyá levéshez idő kell.
11. A Törvény és a próféták kollektív istenkapcsolatot hirdetnek.
12. Jézus a közvetlen istenkapcsolat megvalósíthatóságát tárta elénk (vö. Tm 27.).
13. A kinyilatkoztatás igazi kútfeje: Jézus.
14. A Törvény és a próféták nem közvetítették Isten akaratát.
15. János „egy Illés” volt, tehát lelkületileg ő még a prófétákhoz tartozott.
16. Jánosnak muszáj volt fellépnie az osztó igazság nevében.
17. Jézus ezt nem tette (vö. Lk 12,13–34; Tm 73.).
18. Kettejük közül kit érdemes követni?

[1] Mt 11,12; Lk 16,16; 13,24 Csia Lajos fordítása. Műve: mek.oszk.hu/08900/08907

[2] Tm 22.

[3] Tm 1.

[4] Mt 11,12–5

Az embernek persze nem Isten áll az útjába, hanem Evilág Ura. Ha valaki nem hozza időben [1] tető alá a „házat” [2], akkor az bizony összeomlik... A szóban forgó ház pedig nem más, mint a homo sapiens lelke [3]. A menyegző helyére [4] ez a lélek (*vagyis az egyén*) szeretne majd bemenni... Ezért nem szabad papi módon hozzáállni a Dolgokhoz. Aki csak vetni akar, az nem veszi észre, hogy az Emberfi aratásba küld bennünket [5].

Az aratók értelmes emberek [6], mert rájönnek arra, hogy nincs mire várni. Felismerik magukat, és azt is, hogy *hol* van a királyság [7]. Megértik, hogy a trónra ülés lehetősége [8] éppen kivetettségükben rejlik [9].

Ők áttörnek az évezredes lelkületi gátakat [10], „elveszett” juhokként [11] már nem igazodnak egyházuk dogmáihoz, és megtagadják ama „szent” engedelmisséget [12]. Nem hajtanak fejet a hivatásos szaktekintélyek előtt [13], mert a csordaszellem fajtalansága helyett a maguk útját járják.

Tudják, hogy a feltámadással megkoronázott Jézus-esemény nem a világnak szólt, hanem a Fiú-aspiránsoknak [14], vagyis az akkori és későbbi trónörökösöknek.

[1] Tm 58., 59., Isz 91/29; 164/173

[2] Mt 7,24–7; Lk 6,47–9

[3] Jn 8,34–6; Tm 47.

[4] Tm 76.

[5] Jn 4,34–8; Mt 9,37–8; Lk 10,2

[6] Tm 20d

[7] Tm 2., 48., 114.

[8] Mt 19,28

[9] Tm 15., 22., 48., 53., 68., 76.

[10] Tm 85.

[11] Bővebben *Pintér István: Bulányi, a tisztelendő*, 17–19. old.

[12] *Bulányi György: Erény-e az engedelmisség?* Egyházfórum, Luzern, 1989.

[13] Mt 23, 8–12; Isz 40/56

[14] Jn 17,1–26

Személyenkénti eklézsia

A vallási szervezetek legitimitását állítólagos közvetítői szerepük biztosítja. Ez a funkció magától értetődő módon két részre osztja a teokratikus társadalmakat. A júdaizmusban a zsidók testesítik meg a mértékadó réteget, a kereszténység pedig papokra és hívekre oszlik. Az „egyház” igazából csak a hierarchia, mert a népnek gyakorlatilag nincs beleszólása a dolgokba. Az egymást felkent [1] vezetők mégis az emberek hitére hivatkozva hozzák meg a döntéseiket. Bulányi György ezen az abszurd állapoton kívánt változtatni *Egyházrend* c. tanulmányában [2].

A dogmafejlődés azért megy nehezen, mert egyik fél sem érzi érintve magát a hit alapvető tételeit illetően. A hívek úgy gondolják, hogy „ez nem ránk tartozik”, a papok pedig biztosak abban, hogy elődeik már elvégezték ezt a munkát. Személyes érdeklődés hiányában természetesen mindannyian ama széles utat koptatják, mely a veszedelembé visz [3]. A szektának kikiáltott reformmozgalmak esetében sincs ez másképp.

Lelkületi szempontból minden vallási formáció háromfelé osztható. A tagok 90%-a a hívek táborába tartozik, 9%-a pap, s csak 1% a kereső. A gyülekezet Élet-képessége ez utóbbiakon múlik. Ennek a rétegnek a megőrzése tehát létkérdés, illetve a másik oldalról nézve: ők az elsősorban pusztítandók. A vallási szerveződések le is morzsolják magukról a potenciális istengyermek-jelölteket. Jézust is azért likvidálták, mert az Örökkévaló emberi fiává avanszált.

Az egyházak éppen ebből a célból hozattak létre. Fiúvá lenni ugyanis elsősorban a kispapoknak van esélye. Ők többet akarnak, mint a híveik, kezdetben Isten felé törekednek. A hierarchia ezeket a naivul feltárulkozó kezdeményeket módszeresen irtja. A gondolkodókat eleve fel sem veszik, a rebelliseket kirúgják, az ambíciózusok alá pedig lovat adnak. Hosszú távon ezért olyan kontraszelekció alakul ki, mely aláássa az egész vallási szervezetet. A hitújítók meg is kongatják a vészharangot, tudniillik nem látnak bele a Gazda lapjaiba.

A kézi vezérlés mellett persze bizonyos automatizmusok is működnek. Tudjuk jól – a magvetőről szóló példabeszédből –, hogy az emberek különféleképpen viszonyulnak az örömhírhoz. Reakciójukat lelkületük határozza meg, vagyis személyes beállítódásaik. Az igazi istenkapcsolat (s annak hiánya is) mindig egyéni. Kollektív ráhatásokkal ezt nem lehet befolyásolni, még akkor sem, ha az egyén nyit a közösség felé. Magyarán: kutyából nem lesz szalonna. Keresőnek születni kell, mégpedig a kivetettség által [4].

Annak idején nekem is konstatálnom kellett, hogy kiscsoportunk tagjai száraznak találják a különféle Írásokat, és azokkal csak házi feladatként foglalkoznak. Ez azért szomorú, mert minden istenes igénnyel megalkotott mű alkalmas az Örökkévaló megközelítésére [5]. Fejlődni kizárólag egyénileg lehet, már ha van erre igény.

A keresők előbb-utóbb összekülönböznek *sodródó* „testvéreikkel”, mert ők – velük ellentétben – *haladni* akarnak. Közösségről csupán addig beszélhetünk, ameddig közösek a problémák. Ennek hiányában kontraszelekció alakul ki: azok lesznek a sikeresek, akik „megülik a helyüket”. Ez az állapot Istennel is szembe fordíthatja a „szívükben üldözötteket”. Törvényszerű távozásuk a csoport vezetőjét minősíti... Neki ugyanis nem egy kellemes közeget kell biztosítania, hanem utat.

[1] Jn 5,31–47

[2] Egyházfórum, Luzern, 1989.

[3] Mt 7,13–4

[4] Tm 15., 22., 48., 53., 68., 76., Jn 5,41–4

[5] Jn 5,45–7

Az egyházak azt hazudják, hogy csak közvetett istenkapcsolat lehetséges, s a közvetítői szerepkörre ők vannak felhatalmazva. Jézusnak erről más a véleménye:

„Bizony, bizony azt mondom néktek, hogy én vagyok a juhok ajtaja. Mindazok, akik előttem jöttek, tolvajok és haramiák, de nem hallgattak rájuk a juhok. Én vagyok az ajtó. Ha valaki rajtam át bemegy, megmenekül: Bemegy majd, kimegy majd és legelőt talál. A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon, öljön és elveszítsen. Én azért jöttem, hogy életük legyen és bőségük.” [1]

én vagyok = az Atya emberi Fia, s ezért az egyedüli mértékadó, a kinyilatkoztatás forrása

a juhok ajtaja = a Fiú-aspiránsok lelkének kapuja

mindazok, akik előttem jöttek = rajtam kívül senki sem volt felhatalmazva

tolvajok és haramiák = lopni és rabolni akartak

de a juhok nem hallgattak rájuk = aki nem tett hitet az ész helyére, az nem dőlt be
én vagyok az ajtó = a kinyilatkoztatás csapját a közvetlen istenkapcsolat nyitja meg
(vö. Tm 12.)

ha valaki rajtam át bemegy = aki szintén Fiúi státust szerez, azzal, hogy egygé teszi a kettőt (vö. Tm 107.)

megmenekül = nyugalmat talál, békére lel, megpihen, örök életet szerez, királlyá lesz

bemegy majd = a szűk kapun

kimegy majd = a másik oldalon

legelőt talál = olyan táplálékot, amire mindig is vágyott

a tolvaj lop, öl és elveszít = megfoszt a közvetlen istenkapcsolat lehetőségétől

Jézus a mester és tanítvány viszonylatában oktatott [2], és ez a formáció mindkét féltől nagyon sokat kíván. A tanító csak megvilágosodott személy lehet [3], hallgatóját pedig a tudásszomjnak kell jellemeznie [4]. Az Emberfi elégedetlen volt a Tizenkettő állhatatosságával [5], két emberfajtaival viszont egyáltalán nem boldogult... Lelkületüket tekintve ezek a „papok”, illetve a „hivatásos hívek”.

Sokszor le akart ülni Jeruzsálem gyermekeivel, vagyis a júdaizmus nagyjaival, azok azonban nem hallgattak egy názáreti ácsra [6]. Ismerem ezt a szituációt, mert én hasonlóképpen jártam a hivatalos szaktekintélyekkel. A magyar egyházi sajtóban egyszer sem jelenhettem meg, a professzorok pedig nem is válaszoltak a leveleimre. Ha eljutottam a személyes megbeszélésig, akkor saját kvalitásaikat hangoztatták, például, hogy hat nyelvet beszélnek. Kár, hogy Jézusul egyik sem tanult meg [7]. Volt, aki felismerte korlátait, de azt hitte, hogy ha a nyakába kanyarít egy csipkés függönyt, nyomban megokosodik. Az „írástudók” nem állnak szóba laikusokkal, mert ezt nem engedi a hiúságuk.

Az általuk vezetett hívek viszont mindent elhisznek [8]. Ennek nagyon egyszerű oka van. Akik nem érintettek egy témában, azoknak teljesen közömbös: hogy is vannak a dolgok... Azért nem foglalkoznak a Jézus-eseménnyel, mert nem érdekli őket... Így persze hitüket sem tudják megindokolni vagy megvédeni. Ha valaki kérdést szegez nekik, akkor „feljebb” küldik az embert. Az ilyenek alkalmatlanok az uralkodásra.

[1] Jn 10,7–10

[2] Mk 9, 30–1a

[3] Jn 3, 35; Lk 4,18–9; Isz 33/7; Tm 25.

[4] Tm 70., Lk 6,21

[5] Tm 93.

[6] Tm 64., Mt 22,1–10; 23, 37– 9; Lk 13, 34 – 5; 14,15 – 24

[7] Tm 92., Mt 16,1–3; Lk 12,54; Jn 8,25–9

[8] Tm 2.

Közvetett, kollektivizált és szekcionált istenkapcsolat nem létezik. Az igaz hit arról ismerhető fel, hogy minden eleme az egyénben koncentrálódik. Ezen a téren nem lehetséges munkamegosztás vagy specializálódás, mert ez azt jelentené, hogy a kereső egyes területeken tájékozatlan marad. Tekintve, hogy saját királlyá válásáról van szó, mindenhez értenie kell. Neki kell elmennie vadászni, neki kell meglőni, hazavinni és megfőzni. Tudniillik, kizárólag ekkor eheti meg a saját részét, melyet egyéni és személyre szabott módon tálnak fel [1]. A trónörökösnek a kinyilatkoztatás vételére kell szakosodnia!

A statisztikák szerint az ún. vallásukat gyakorló személyek még Olaszországban és Izraelben is kisebbségben vannak a társadalom egészéhez viszonyítva. Szellemi kapacitás tekintetében szintén a világ fiai bizonyulnak okosabbnak. A papírforma szerinti, illetve a külsőségekben megnyilvánuló, ám a hétköznapokban nem realizálódó hit csak politikai célokra jó. Ez a fajta „vasárnapi kereszténység” nagyon is megfelel a híveknek, hiszen a negyvenöt perces misével letudható az az istentisztelet, aminek a hétköznapokat is át kéne hatnia. A péntek estétől kezdődő szombat is csak a szombat éjjeli diszkólázig tart.

Be kell látnunk, hogy a homo sapiensnek „alapértelmezésben” nincs Isten-igénye. Legfeljebb egy olyan Abszolútumot kíván, aki biztosítja számára az életlehetőségeket, és megsegíti őt a különleges helyzetekben. Sokkal jellemzőbb azonban az, hogy az ember magától értetődőnek veszi a létfeltételek fennállását. Ha jó éri, áldja az Istent, ha pedig rossz, akkor átkozza. Evilág Ura mindenképpen nyer, hiszen az egyik esetben az általa nyújtott üveggyöngyöket igaznak vélik, a másokban viszont a káromlás a Jóisten számlájára kerül.

Isten-igénye kizárólag a keresőknek van, a többiek nem érdeklik a Dolgok, vagy csupán az érdeklődés szintjén... Antropológiai értelemben ugyan emberekről beszélünk, ám akik az égvilágon mindennel törődnek, csak az előttük levő lényeggel nem [2], azok nem méltók a homo sapiens névre:

„Ne adjátok a szentet a kutyáknak, hogy ne vessék azokat a trágyadombra! Ne vessétek a gyöngyöket a kocák elé, hogy ne tegyék azt morzsává!” [3]

a gyöngyök = talált kincsek, szellemi értékeink, melyek gazdagítanak bennünket

1. Egy kutya semmit sem tud a trágyadombra vetni.
2. Nem állatokról van szó.
3. A „kutya” és a „koca” egy-egy embertípust szimbolizál.
4. Az egyik csak a száját tépi, a másiknak „a has az istene”.
5. Ezek az emberek nem tudják értékelni a kincseket.
6. A morzsává tett gyöngy értéktelenné válik.
7. Kit fog kár érni eme devalválódás miatt? [4]
8. Mit tud kezdeni egy kutya a szent dolgokkal? (Válaszolok: „csak ugatja” őket.)
9. Mikor derül ki az, hogy valaki „kutya” vagy „koca”?
10. Mi való a kutyáknak és a kocáknak?
11. Jézus titkai nem valók nekik [5].

Csak olyanokkal szabad foglalkozni, akik érintettek a Dolgokban!

[1] Tm 89.

[2] Tm 92., Mt 16,1–3; Lk 12,54; Jn 8,25–9; Isz 153/160

[3] Tm 94., Mt 7, 6; Isz 72/3; 73/4

[4] A mátéi szöveg ki is mondja, hogy: minket.

[5] Tm 62., Mt 5,7; 6,3; 7,21; Mk 4,11; Isz 55a/55; Róm 2,28–9

A tudás kulcsa

A modern ember a *farizeus* jelző hallatán elsősorban a képmutatásra gondol, és azokra a letűnt vallástörténelmi alakokra, akik megtestesítették ezt a fajta magatartást. Asszociációi azonban kiegészítendőek, mert a farizeusi lelkület egyrészt nem merül ki a képmutatásban, másrészt ilyen egyének ma is szép számmal vannak köztünk. Ők azok a vak vezetők, akik a Jézus–esemény után is hajlandók kikövezni a pokolba vezető utat. Róluk beszélt az Emberfi, mikor azt mondta, hogy bőven lesznek olyanok, akik a saját nevükben jönnek [1]. Ezek szó szerint anti-Krisztusok, vagyis nélkülözik az isteni felhatalmazást. A felkentséget ugyanis az Atyánál megszerezhető tudás adja [2].

Az országbeli értelemben vett tudatlanok sora az „igaz” Jakabnál kezdődik [3], és Pál „apostolon” keresztül egészen a mai kispapokig húzódik [4]. Ezek a hiú személyek egy vélt kiválasztottságot és valamiféle üdvtörténelmi küldetést tulajdonítanak maguknak. Az ehhez szükséges utat azonban nem járják [5], nem tudván az egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatás lehetőségéről [6].

Egyházuk kollektív módon kezeli a Dolgokat, mert a kereszténység a júdaizmus talajából nőtt ki. A zsidó vallásban viszont a Törvény áll a kinyilatkoztatás helyén. Istenszerűséghez tehát nem lehet jutni, az üdvözülés pedig a parancsok megtartásának függvénye. A kereszténység elvileg elutasítja e törvényeskedést, ám a gyakorlatban hasonló cselekedeti megigazulásra buzdít. A keresési és találási folyamatot azonban nem pótolhatja egy amügy is illuzórikus „életszentség”.

Megvilágosodás hiányában a modern farizeusok a „nem tudom” teológiáját vallják, vagyis azt hirdetik, hogy nem is lehet tudni semmit. Azt állítják, hogy Isten útjai kifürkészhetetlenek, pedig az Emberfi világra szóló módon demonstrálta ennek az ellenkezőjét [7]. Úgy akarnak embereket megmenteni, hogy maguk se tudják; hová hívják őket. Ez persze egy ismert szituáció:

„Jézus mondta: Ha vak vezet vakot, mindketten gödörbe esnek.” [8]

vak I. = a vallási vezetők, a hivatalos mértékadók

vak II. = a rájuk hallgató hívek

a gödör = a sírgödör, a gyehenna, tkp. evilág

1. Hogyan vezethet valakit egy vak ?
2. Hogyan bízhatja rá magát egy vak egy másik vakra ?
3. Ez a logion nem egy evidenciát mond ki !
4. A „gyehennát” hullák (= Pneuma nélküli testek) népesítik be !
5. A hivatalos mértékadók félrevezetik a népet.
6. Mi az, amiben hazudnak ?

[1] Jn 5,43; Lk 21, 8b; Mt 24,24a (A „hamis krisztus” felhatalmazatlanságot jelent !)

[2] Tm 1., 2., 3., 4., 26., Isz 40/56; Mt 23, 8–10; Jn 6,44 – 6

[3] Tm 11. A jeruzsálemi egyház vezetőjéről van szó.

[4] Bővebben *Pintér István: A szűk kapu*, 26 – 32. old. (mek.oszk.hu/08000/08061)

[5] Jn 14, 6

[6] Tm 89.

[7] Tm 27.

[8] Tm 33., Mt 7,13–4; 15,14; Lk 6,39; Jn 9,39–41; Isz 80/50,1; 108/197

Jézus ehelyütt súlyos valláskritikát gyakorol. Szerinte a mértékadó személyiségek nem értenek semmit, és így nem is tudnak semmit. Következésképpen mindenben félrevezetik a népet, akik úgy hiszik, hogy nyugodtan mehetnek az előjáróik után. Természetesen a vezetettek is felelősek szellemi vakságukért, mert gondolkodás helyett mások zsebében hordják a lelkiismeretüket. A két „vak” egymást támogatva (a mértékadók alá a nép ad lovat !) esik a gödörbe, azaz evilág csapdájába. Erre a világra igazán illik a „gyehenna” elnevezés, hiszen hullák (Pneuma nélküli testek) népesítik be [1].

A hívek a világba való beilleszkedés receptjének gondolják a vallást, s az egyház meg is akar felelni ennek a várakozásnak. A mértékadók gondolkodás helyett erkölcsietikai síkon mozognak, mert ők is úgy hiszik, hogy ez az egyéni boldogulás és a társadalmi felemelkedés útja. Ily módon maga az egyház segíti elő a szekularizációt, azzal, hogy híveit beleintegrálja a világba. A többit már elvégzik az ördögi Rendszer személytelen erői...

A szellemileg vak vezetők persze azt állítják, hogy ők tudnak valamit... Bizonytalanságaikat képmutató módon leplezik, de ez bűnnek minősül [2]. Egyedül Jézus szólja az igazságot, ezért aztán nem is lehet vétket (= hazugságot) bizonyítani reá [3]. Erkölcsi értelemben vett büntelenségének éppen a mennyből származó tudása az oka [4].

Az írástudók és a farizeusok ellenben folyamatosan hazudnak, mert „ismereteiket” a Hazugság atyjától nyerik. Ez nem kevesebbet jelent, mint azt, hogy ontológiai, antropológiai és pszichológiai értelemben is hozzá tartoznak [5]. Ez a tény persze előre vetíti a sorsukat is. Aki a testet és a lelket is képes elveszíteni a gyehennán, az élni is fog ezzel a képességével [6]. A farizeusok tehát gonosz lelkeként fogják folytatni dicstelen pályafutásukat. Kár tehát a rossz emberek halálára spekulálni...

A közfelfogás szerint az a hazugság, ha mást állítunk, mint ami a valóság. Ez a magatartás is a Tékozló fiútól eredeztethető, ő ugyanis úgy tolja elibénk ezt az anyagvilágot, mint a Jóisten alkotását. Ez a legnagyobb hazugság mind között [7]. Van azonban egy másfajta, sokkal gyakoribb hazugság is. A vak vezetők tisztában vannak azzal, hogy hiányosak az ismereteik, ám azt állítják, hogy amit mondanak, az igaz. Gondolkodás helyett mások tekintélyére támaszkodnak [8], ami igencsak veszélyes dolog [9], s nemcsak az ő számukra:

„Jézus mondta: A farizeusok és az írástudók kapták meg az ismeret kulcsait. Elrejtették azokat: sem ők nem mentek be, sem a bemenni akarókat nem engedték be. Ti pedig legyetek eszesek, mint a kígyók, és egyszerűek, mint a galambok.” [10]

az ismeret kulcsai = a gondolkodáshoz szükséges feltételek

elrejtették azokat = nem használják, nem élnek vele

„be” = ahová az ismeret kulcsai juttatják az embert

1. Kitől kapták meg a farizeusok és az írástudók az ismeret kulcsait ?
2. Miért ők kapták meg, s miért nem mások ?
3. Miért rejtették el az ismeret kulcsait ?
4. A hivatalos mértékadók felhatalmazása „emberektől van” !

[1] Tm 55.

[2] Jn 9, 39–41

[3] Jn 8,42–7

[4] Jn 3,11–3; 1Ján 3, 9

[5] Jn 8, 37–47

[6] Mt 10,28; Lk 12,4–5; Tm 59.

[7] Jn 8,44

[8] Mt 23, 8–10

[9] Mt 7,13–4

[10] Tm 38., Mt 5,20; 10,16; 23,9; 23,13; Lk 11, 52; Isz 80/5,1; 108/197

A homo sapiens rendelkezik a gondolkodás képességével, ám ennek kihasználásához időre és zavartalanságra [1] van szükség. Ezek a feltételek azonban csak a hivatalos mértékadók számára biztosítottak, fölös mennyiségben. Őket nem nyomasztják az élet ügyes-bajos dolgai, és a földi javakat is tálcán teszik elébük.

Ebbe a kivételezett helyzetbe a tömeg emeli őket: az emberek fiai, akik nem akarják magukra venni a gondolkodás terhét. Ezek az önkéntes vallási alattvalók boldogan átengedik az ismeret kulcsait a náluknál eszesebbeknek, azért, hogy nyakukba akasztassák a világ igáját [2]. Vezetőik okosabbak náluk, mert ők ezt nem teszik [3].

A hivatalossá vált mértékadók a gondolkodás *helyett* szolgálatnak nevezett uralkodással és bíraskodással töltik idejüket. „A hit védelmében” valójában a saját pozícióikat biztosítják be. Mivel mindenük megvan, nincs szükségük az ismeret kulcsaira. Az azokat használni akarókat elutasítják és üldözik, mert nagy veszélyt jelentenek a számukra. Miért? Mert a keresők tudják, hogy mi az igazság, s azt nem is rejtik véka alá [4]. Képtelenek erre [5], mert hazudozásra csak a tudatlanság „képesít”.

A Fiú-aspiránsoknak felesleges vitázni a vak vezetőkkel. Idő- és energiapocsékolás helyett túl kell lépniük rajtuk. A jézusi kép csodálatosan szemléletes: a tekergőző kígyó *okosan* kikerüli az akadályokat, a galamb pedig *egyszerűen* átrepül azokon...

[1] Tm 26.

[2] Tm 91.

[3] Mt 23,1-4

[4] Tm 31., 32.

[5] 1Ján 3, 9 + Jn 8,45-6

Hitemért az Istenen is...

A szabad akaratával élő Tékozló fiú nem lépett be a Mennyországba, s ezért képzetlen maradt. Döntését az önfejlés és az önzés motiválta. Ez idáig az Abszolútum és az ő ügye. A tulajdonképpeni bűnt az anyagvilág megteremtése jelenti. Ez a tett már lelketlenség, mert gonoszságok és hazugságok láncolatát indítja el. Lelke persze a Sátánnak is van, hiszen alkotó elemei Istenből származnak. Ha ez így van, akkor miképpen tud ennyire ördögi módon viselkedni?

A válasz nagyon egyszerű, mert ez a dolog mindenki tette érhető. Az értelem és a lélek tudniillik egyazon dolog: csak a szívvel rendelkező ember eszes, s csupán az okos embernek van lelke. Az ész azonban a művelés függvényében élesedik [1], az élő szellemé válás kizárólag a lehetőség szintjén van meg [2]. Aki nem használja a lelkiismeretét, annak nem is lesz ilyesmije!

A megvalósítható Jó-ság (az irgalom logikája) ott rejlik a Tékozló fiúban is, különben igazi Ellenláb – negatív Abszolútum – lenne, ez azonban a Valóság dipolaritását jelentené. Az életre nemzhető Pneuma megléte [3] a biztosíték arra, hogy egyszer meg fog térni Atyjához. Ez persze csak akkor következik be, ha a hálátlanságot alázat váltja fel. Ugyanez a helyzet az ember vonatkozásában is: amíg vak a szívében [4], addig nem lehet vele mit kezdeni.

A farizeusok értetlenségét szintén az *üresség* okozza. „A bölcsek és belátók” nem keresnek, hiszen ők az igazság birtokában vannak... [5]. Ez a beállítottság tudatlansághoz és vallási fanatizmushoz vezet. Hivatalos státusuk gögöt szül, amelyet az emberektől besöpörhető dicsőség táplál [6], ez azonban lehetetlenné teszi a szent szellem vételét. Szeretetlen – és egyben logikátlan – magatartásukat észre se veszik [7], mert a hiúság elhomályosítja a szemüket.

A farizeusoknak azért „tisztá” a lelkiismeretük, mert nem használják [8]. A vétkező átlagemberé nem makulátlan, ám éppen ezért lehet megtisztítani. Az „igazaknak” és az „egészségeseknek” viszont nem kell az Orvos [9]. Ennek a magatartásnak azonban igen súlyos következményei vannak:

„Jézus mondta: Jaj nekik, a farizeusoknak, mert hasonlítanak a barmok jászolában nyugvó kutyaéhoz; mert sem az nem eszik, sem a barmokat nem hagyja enni.” [10]

jaj nekik = a szóban forgó személyeknek semmi esélyük sincs a Fiúvá/királyá levésre

farizeus = emberek által felhatalmazott, hivatásos és hivatalos mértékadó, formális tekintély

[1] vö. Tm 40., 110., Mt 13,12; 25,29; Mk 4,25; Lk 8,18; 19,26; Isz 110a/216,7

[2] vö. Tm 71., Lk 17,20; Jn 4,25; Isz 110a/216,7

[3] Statikus szubsztanciaszerű, „fizikai” meglétről van szó.

[4] vö. Tm 27., Mt 6,22–3

[5] Mt 11,25–30; Lk 10,21–4

[6] Jn 5,41–4

[7] Mt 23,24

[8] Tm 90., Mt 23,25; Lk 11,39; Isz 80/50,2; 109/53,1–3; 114/61; Tit 1,15a

[9] Mt 9,12–3; Mk 2,17; Lk 5,31–2

[10] Tm 103., Mt 5,20; 23,13; Isz 80/5,1; 108/197

1. Nemcsak hivatalos, de önjelölt (eretnek) mértékadók is vannak !
2. A formális tekintélyeknek nincs esélyük.
3. Ezek a tekintélyek jól érzik magukat kiváltságos helyzetükben/szerepükben.
4. A kutya csak elterpeszkedik azon, ami a barmok számára élelem lehetne.
5. A farizeus „rátenyerel” mások élelmére.
6. Az élelem az életben maradás záloga.
7. A kutyának meg se fordul a fejében, hogy ő is ehetne a szénából.
8. A farizeus nem akar élelmet venni magához.
9. A farizeus azt hiszi, hogy ő Életben van.
10. A barmok ennének belőle, de tartanak a kutyától.
11. A farizeus megfoszt másokat az életben maradás lehetőségétől.
12. A kutya ugat.
13. A farizeus lebeszéli a népet az élelem fogyasztásáról.
14. A kutyának semmi keresnivalója sincs a jászolban.
15. A farizeust nem hatalmazták fel arra, hogy közvetítői szerepet lásson el.
16. A kutya fel sem fogja, hogy milyen helyzetet teremt.
17. A farizeus nincs tudatában annak, hogy mit művel.
18. A kutyát a gazda ki fogja zavarni a jászolból.

A farizeusok azért nem válhatnak Fiúvá, mert nem kenyerük a gondolkodás, és attól másokat is visszariasztanak. Ilyen viselkedéssel sohasem jutnak felhatalmazáshoz. Jögcím nélkül betöltött mértékadói pozícióikból pedig el lesznek mozdítva ! (vö. Tm 82.)

Bizonyára az olvasóban is felmerül a kérdés: miért és hogyan lesz valaki farizeus, vagyis hivatasos (hivatalos vagy önjelölt) mértékadó, tehát olyan ember, aki *mindenáron vezetni* akar. A válasz a Tékozló fiú lelkületében rejlik, aki ősmintája az effajta magatartásnak. Önfejűség, önzés, jogtalanság, önimádat, hazudozás, tudatlanság, képmutatás, hiúság és hűtlenség ugyanis kéz a kézben járnak. Ezek az egymást erősítő viselkedésmódozások elkerülhetetlenül sátáni egocentrizmust szülnek.

A Tékozló fiú bizonyítani akar, elsősorban önmagának, de mennyei riválisainak is. Istenként akar trónolni birodalmában, kerül, amibe kerül. A farizeus lelkületű személy szintén tekintély szeretne lenni a külvilág előtt. Igazából önmagát akarja „eladni” – az Örökkévalóra hivatkozva. Görcsös igyekezetét persze az Ördög honorálja, az emberektől kapható dicsőséggel. Ez azonban hamis pénz; a nagyság nem váltható boldogságra.

Az örömtelenség és a humortalanság elmaradhatatlan jele annak, ha valaki már túladott a Lelkén. Ezek az emberek kifelé igyekeznek jó képet vágni, de magukat nem tudják becsapni... Amire igazából vágynak, egyre távolabb kerül tőlük, és a végén még jön a feketeleves... A hazug istenkapcsolatok ugyanis semmivé válnak. Elbizakodottan hálnak meg [1], de *odaát* ítélet következik. Azt hiszik, hogy híveik fogadják majd be őket a Mennyei Országába, de nem lesznek olyan angyalok, akik ismernék őket [2].

Evilág Urához hasonlóan másokat akarnak felmutatni maguk helyett, nevezetesen olyanokat, akik „igazolják” az életvitelüket. Akkor érzik biztonságban magukat, ha be tudnak illeszkedni a világba. A siker azonban vereség, mert megbántják vele Istent [3]. Ennél is nagyobb bajt hoznak a fejükre azzal, hogy megvetőleg gondolkodnak a *keresők*-ről [4], sőt be is tartanak nekik ! [5]. Botrány ide vagy oda, a farizeusok hitükért az Istenen is átgázolnak.

[1] Isz 40/56

[2] Lk 16,9–13 A barátság és a bizalom a kinyilatkoztatási folyamat során alakul ki (vö. Mt 7,23).

[3] Isz 29/90; 62/145; 133,34,4–16; 134/35; 139/41; 142/93; 143/62

[4] Mt 18,10; Lk 17,1–2 kicsinyek = újjászületett, tehát más felismerésre tért emberek

[5] Mt 23,37–9; Lk 13,34–5; Isz 80/50,1; 108/197

Viperák fajzatai

A farizeusok kipellengérezett képmutatása magánügy lehetne, ha nem lennének társadalmi vonatkozásai. E hivatásos mértékadók ugyanis törvényeket hoznak, bíraskodnak, tanítanak, lelkivezetnek, szerkesztenek és publikálnak [1]. Beképzeltségükben úgy hiszik, hogy ők mindenben jók, s feddhetetlenségük miatt bármilyen pozíciót betölthetnek, akár szakértelem híján is. Uralomvágyukat a felelősség örve alatt élik ki, és jötevőként állnak elibénk [2]. A hiszékenység eme vámszedői ugyanakkor egzisztenciálisan is bebiztosítják magukat. Gazdagság, nagyság, hatalom – köztudottan kéz a kézben járnak.

Mivel ők a hivatalos személyek, náluk kell bejelentkezni... Bemerítő Jánost simán „leigazoltatták” [3], és Jézustól is „megbízólevelet” követeltek [4]. Magatartásukat nem a lelkiismeretesség, hanem a félelem motiválja. A diktátorok szemében mindenki tényező, és minden jelenség kezelendő. Bizonytalanságuk miatt mindenről tudni akarnak, leszámítva az igazságot. Ők maguk kufárkodnak az információkkal, dolgaikba csak a cinkosait avatják be.

Összetartó erejük a kollektív képmutatás [5], a mundér becsületének védelmében „falaznak” egymásnak. A kisemberek vállára súlyos terheket raknak [6], a keresők elé pedig akadályokat görgöztetnek. Ez azonban elárulja a helyzetüket:

„Ha valaki e legkisebbek közül, akik hisznek, egyet is törbe ejt, az olyannak jobb volna, ha malomkövel a nyaka körül a tengerbe vetnék.” [7]

a legkisebbek = azok, akik már elindultak az újjászületés útján

akik hisznek = Jézusnak és az örömhírnek

törbe ejt = meggátol a haladásban, megakasztja a szellemi fejlődést

1. Vajon miért akarna valaki törbe ejteni egyet a legkisebbek közül ?
2. Mivel és hogyan lehet törbe ejteni a legkisebbeket ?
3. Lehetséges-e egyáltalán ez a törbe ejtés ?

Akit egy malomkövel a nyaka körül a tengerbe dobnak, az rossz helyzetben van, mert holtbiztos, hogy megfullad. Az ilyen emberre a biológiai halál vár, mondhatni: ez az illető a halál fia. Ennél is rosszabb helyzetben van az, aki törbe ejti a legkisebbeket. Vajon mi lehet rosszabb a biológiai halálnál? Csakis az országbeli halál !

Tehát, aki megtorpanásra kényszeríti a Fiú-aspiránsokat, vagy arra biztatja őket, hogy térjenek le a jó útról, az már nyilvánvalóan az országbeli halál állapotában van. Vagyis rosszabb a helyzete, mintha csak biológiai értelemben lenne halott.

Egy tényről van szó tehát, nem pedig a Jóisten kilátásba helyezett megtorlásáról, illetve egy ezzel való fenyegetésről. A szándékos vagy akaratlan törbe ejtés sosem lehet sikeres, mert a legkisebbek *hisznek*, azaz igaznak tartják Jézus szavait. Ezek a kinyilatkoztatást hordozó igék pedig megmentik őket [8].

[1] Mt 23,2

[2] Lk 22,25

[3] Jn 1,19-28

[4] Mt 21,23-7; Mk 11,27-33; Lk 20,1-8

[5] Mt 16,1-6; Mk 8,1-15 Azért „felejtettek el” kenyeret vinni, hogy újabb csodát kényszerítsenek ki.

[6] Mt 23,4

[7] Mk 9,42

[8] Jn 5,24

A farizeusok Isten helyett az embereket, s ezzel a világot szolgálják [1], ami nem választható el ördögi alkotójától ! Ez az áldatlan tevékenység gátolja meg őket abban, hogy idejüket és energiáikat a főparancs értelmében arra fordítsák, amire kellene [2]. Ezért a külsín és a belbecs erősen különbözik egymástól:

„Hasonlók még a gonosz tudósok az árnyékszékhez, melyet kívülről lemeszeltek ugyan, de belül ürülékkel vannak tele. Hasonlók éppen így a síremlékekhez is, melyek kívülről lakhelyeknek látszanak, de belül a holtak csontjaival vannak tele.” [3]

Ez megint csak „magánügy” lehetne, ha nem gátolná a keresők haladását. Álljon itt két, ezzel kapcsolatos logion:

„Jézus mondta: „Hasonlók a gonosz tudósok a folyóba csúszott sziklához, mert az a vízből sem iszik, és a termőföldet sem engedi öntözni.” [4]

„Jézus mondta: Óh, tanítók gyülekezete ! Úgy letelepedtetek az örök élet útjára, hogy sem magatok nem jártok az úton, hogy az örök életre eljussatok, sem másokat nem hagytok elhaladni, akik mellettetek elmennének. Jaj annak az embernek, akit ti félrevezettek !” [5]

Szerencsére Jézus olyan tudás alapú fennhatósággal vérteti fel a keresőket, amely alájuk veti ezeket a „kígyókat” és „skorpiókat” [6]. Az általuk terjesztett veszedelmes [7] tévtanokat tehát nem képesek beléjük marni:

„Azokat ellenben, akik hittek, a következő jelek kísérik: Nevemmel ördögöket fognak kiűzni, új nyelveken fognak szólni, kígyókat emelnek fel, s ha valami halálos mérget isznak, nem fog nekik ártani, s ha gyengélkedőkre vetik kezüket, azok állapota megjavul.” [8]

akik hittek = az örömhírnek, s ezáltal istengyermekké váltak

nevemmel = Emberfiként, hiszen ők is azok lesznek

új nyelveken fognak szólni = teljesen másképp fognak beszélni a Dolgokról

kígyókat emelnek fel = a viperák fajzatait is jó útra terelik

halálos mérget isznak = félrevezető teológiát hallanak-olvasnak

1. Csak arról mondható el, hogy hitt az örömhírnek, aki istengyermekké vált.
2. Egy istengyermek nemes tetteket visz végbe.
3. Jézus maga-választotta neve a státusára utalt.

A farizeusok ármánykodását tehát a Fiúság semlegesíti.

[1] Isz 157/117

[2] Mk 12,29

[3] Isz 80/50,2; Tm 90.

[4] Isz 80/50,1

[5] Isz 108/197

[6] Lk 10,19

[7] Mt 7,13-4

[8] Mk 16,17-8 Pál ezt igyekezett is „megvalósítani” (ApCsel 28,1-6), de helyes értelmezés hiányában csak szélhámoskodott. Bővebben *Pintér István: Szentlecke Pálról* (mek.oszk.hu/16500/16532)

Áldozat helyett irgalmat !

A baj mindig azzal a soros Tékozló fiúval kezdődik, aki szabad akaratával élve rosszul dönt. Ő nem lép be a Mennyek Országába, hogy mindenki örömeire tovább teremtsen azt. Szabad akaratra márpedig szükség van, mert anélkül nem megy a dolog. Élni kell vele, hogy a döntésnek értéke legyen. Igen ám, de miért dönt rosszul a delikvens? Hát azért, mert önző és önfejű. Jó, de miért ilyen? Nincs benne logika vagy egyszerűen csak hülye? Az nem lehet, hiszen Isten alkotó elemeiből áll. Ha ezt feltételezzük, akkor óhatatlanul dualizmust viszünk az Abszolútumba, amivel dipolarizáljuk a Valóságot.

A probléma azonban nem az Örökkévaló tulajdonságaiban rejlik, hanem a szabad akarat természetében. Ahhoz ugyanis elképzelhetetlen lehetőségek is párosulnak. Ember nem érezheti át az egocentrizmus bűnös csábítását, degradált mivolta miatt. Az ilyesfajta „önmegvalósítás” kísértését feltétlenül le kell győzni, hiszen ez a „belépőjegy” Isten Világába. Ez idelent szintén így van: *Megkísértés nélkül senki sem juthat be a mennyek országába* [1]. Tudniillik, mikor valaki be akar menni, akkor meg fogják kísérteni, pontosan úgy, ahogy Jézust [2].

Aki pedig nem megy be, az bizony képzetlen marad. Hiába van meg a képessége, ha nincs képzettsége. Minden ember a biciklizés képességével születik, mégis meg kell tanítani kerékpározni. Isten Világában viszont a karikázásnál komolyabb dolgokat oktatnak, így a Tékozló fiú gyakorlatlansága súlyos következményekkel jár [3]. Ez az alkotó élesben fogja csinálni a dolgokat, ámde rutin nélkül. Olyan lesz, mint az egyenruhával, felszerelésekkel és fegyverzettel ellátott „katona”, aki tábornoknak képzelet magát, holott még az alapképzésen sem vett részt.

Az Ördög tehát nem teljesen feketén kezd, de a folyamat közben teljesen feketévé válik. Ez törvényszerű dolog, mert a logikátlanság és a gonoszság ugyanúgy összefügg, ahogy a jóság és a logika [4]. A Tékozló fiú kivagyiságból dönt rosszul... Csak azért, mert módjában áll választani. Ez még nem bűn, ez csupán gög... Hiúságában önmaga előtt is titkolja a tudatlanságát, másoknak viszont hazudik. No nem verbálisan, hanem indirekt módon, az általa teremtett világgal, amely döntése nyomán keletkezett. Ez az egész egy „csak”-kal kezdődik, és gonoszságba torkollik.

Mikor Jézus azt mondja, hogy a Sátán kezdettől fogva embergyilkos, akkor *evilág kezdetére* gondol. Ő jól tudja, hogy a Valóság nem dipoláris, mert „a vádló” nincs az Égben [5]. A farizeusok ugyanebből az okból kifolyólag nélkülözik a közvetlen istenkapcsolatot. Ők ugyanis atyjukhoz hasonlóan Lelketlenek. A Pneuma hiányát az az egocentrizmus okozza, ami elfoglalja az önmegtagadás helyét. Ezek a gonosz tudósok egyáltalán nem gyűlölik a saját lelküket [6], mert az erkölcsi-etikai tisztaság tudata élteti őket. „Önkéntelenül is” összehasonlítják magukat a környezetükkel [7], és mivel a Törvény szerint győztesen kerülnek ki belőle, mindenki mást lenéznek. Ez a jogos megvetés teszi rátartivá őket [8].

[1] Zsk 27. (Tertullianus, De baptismo, XX. 2)

[2] Mk 1,12-3

[3] Jn 8,44c-d

[4] Jn 1,1-4 Csak a Logosz létezhet, jósága okán, ill. csak a Jó létezhet, logikussága miatt.

[5] Lk 10,17-20

[6] Lk 14,25-7

[7] Lk 18, 9 -14

[8] Jn 7,49

Persze, nincs mire felválni, hiszen a nyilvánvaló dolgokat sem veszik észre. Jézus például egyszer sem szegte meg a szombatot, hiszen ez a nap az istentiszteletre való ! Az Emberfínek is ez a véleménye [1], ezért „töltötte be” (= váltotta valóra) az idevonatkozó előírást (is)... Mi mással lehetne megtisztelni a Jóistent, mint nemes cselekedetek gyakorlásával? Ezek a *munkák* [2] kizárólag „szellemben és igazságban” [3] végezhetőek el, vagyis az irgalom logikája alapján. Akinek van Szíve, az nem a Törvény betűjét nézi, hanem a törvényalkotó szándékát [4]. A betű ugyanis ö, a Lélek azonban éltet... [5]. Ezt szinte illusztrálja az az áldozati ajándék, amit a szülők szájától vonnak el [6].

A szombati kalásztépés napján meglátott egy férfit, amint munkát végzett, és ezt mondta neki: „Ember ! Ha tudod, hogy mit teszel, boldog vagy [7]. De ha nem tudod, akkor átkozott és a törvény megszegője vagy.” [8]. Tétélezzük fel, hogy ez az illető szerettei érdekében bírálta felül a vallási előírásokat. Ebben az esetben az irgalom logikája legyőzte benne a vakbuzgóságot. Ez az, amit a Szív-telen farizeusok képtelenek megcsinálni...

Az ő vallásosságuk ö, butít és nyomorba dönt. Jézus nem is megy bele semmiféle törvényeskedésbe, a legnyilvánvalóbb esetben se [9]. Az osztó igazságosság gyakorlása veszélyes dolog, mert bíraskodáshoz vezet [10]. A közéleti rendcsinálás a reformer lelkületére is kihat. A rendőrt és a bűnözőt köztudottan csak egy hajszál választja el egymástól. A fűnyíró elv alapján kivetett adók pedig elviselhetetlen terheket rónak a legszegényebb rétegre.

A nyomorultak csak áldást kapnak a pénzükért, ami se nem árt, se nem használ. Az egyház mindent megáld, az új buditól a krematóriumig, mert neki nem kerül semmibe. Ha a fegyvereket megáldja, akkor miért ne áldaná meg az emberek hétköznapi életvitelét is? Ezzel persze szentesíti azt a világot, amit Istenük nem szeret [11].

Ennél már csak a bűnbocsánat a nagyobb üzlet, pedig Jézus nyilvánvalóvá tette, hogy bűneinket a megbánás és a jóvátétel szünteti meg [12]. Ezt semmiféle áldozat nem pótolhatja. Pénzbeli megváltás se jöhet szóba, egy illetéktelen harmadik személy feloldozása pedig végképp nem. Ez nagy csapás a papi rendre nézve, mert eme hivatás legnagyobb vonzereje a feloldozás, s a Felkent testének kiközvetítése. Ilyen gyakorlatot azonban csak egy istengyermek folytathat, mindenki más csupán mímeli.

Tragikus, hogy ezek a Fiú-aspiránsok a valódi hatalom helyett beérik annak pótlékával is. Az egyház ugyanis üveggyöngyöket osztogat az igazi helyett [13]. Úgy tartják, igen helyesen, hogy a bűnöket csak Isten bocsáthatja meg. Itt a Földön kizárólag gyermekei segítségével teheti ezt. Ha nem támadnak Fiai, akkor nem tud megnyilvánulni [14]. A gyógyításhoz és a bűnbocsánathoz tudniillik ugyanaz a valami kell [15]. Nevezetesen, az a „fáradságos” úton megszerzett *királyság*, ami minden kereső számára elérhető [16]. A hivatalos felszentelés semmit sem biztosít, a hatalmat a Fiúi státus és az ebből következő atyai megbízatás adja.

[1] Tm 26.

[2] Csia Lajos fordítása. Műve: mek.oszk.hu/08900/08907

[3] Jn 4,23-4

[4] Mt 5,17-20

[5] 2Kor 3, 6c

[6] Mt 15,3-6; Mk 7,9-13

[7] Boldog = jó annak, annak igazán jó, igazából jó annak

[8] Zsk 33. (Codex Cantabrigiensis D)

[9] Tm 73., Mt 6,33; Lk 12,13

[10] Mt 23,2

[11] Isz 29/90; 62/145; 133,34,4-16; 134/35; 139/41; 142/93; 143/62

[12] Mt 5,23-6

[13] Tm 77., Mt 6,19; 13,45; Lk 12,33

[14]

[15] Mt 9, 5 - 8; Mk 2, 9 - 12; Lk 5,23 - 6

[16] Tm 1., 57., 82., 91.

Az ily módon megszerzett tudás alapú Erő már átruházható, feltéve, ha képesek vagyunk értelmezni Jézus szimbolikus tettét [1]. A János-evangéliumban szinte agyonmagyarázza a dolgot [2], szellemi hagyatékában [3] azonban csak egy logiont szán erre [4]. Az utolsó vacsora jelképes cselekedete ugyanis egyetlen mondatban is összefoglalható: *Legyetek olyanok, mint én !* Ha őt választjuk mértékadó példaképünknek, akkor mi is hozzá hasonló, isteni hatalmat gyakorló „királyok” leszünk [5]. Az a csodálatos átváltozás [6] mibennünk fog végbe menni [7], kinyilatkoztatásokat tartalmazó mondásainak megfejtése közben [8]. Az Igék értelmezésében angyalaink segítenek bennünket, az igazi mammon nagyvonalú adagolásával [9].

A keresztényeknek még a köszönése is logikátlan, mert az Emberfi nem tart igényt holmi „dicséretre”. Ami nem kerül semmibe, annak haszna sincsen. A mindörökké tartó főhajtogatás nem vezet sehová, csak az utána menés. Követtessék hát a Felkent Jézus !

[1] Mt 26,26–9; Mk 14,22–5; Lk 22,17–20

Bővebben: *Merre menjünk?* 17 – 18. old. (mek.oszk.hu/16100/16137)

A páli (hallomáson alapuló) szöveg zavaros. Itt is világossá válik, hogy a címzetes (valójában önjelölt) apostol csak érteni vélte a jézusi logionokat... Az igehez fűzött kommentárja (1Kor 11,27–30) a rendkívül hangsúlyos témához képest gyerekes. Ha valóban az Úr informálta volna őt (1Kor 11,23a), akkor tisztában lenne a jelképes cselekedet értelmével !

Személyének és teológiájának elemzése: *Válogatott tanulmányok*, 20 – 26. old. (mek.oszk.hu/08000/08019)

és: *Szentlecke Pálról* (mek.oszk.hu/16500/16532)

[2] Jn 6, 27 – 58

[3] Ez az ún. Tamás-evangélium (mek.oszk.hu/14600/14682)

[4] Tm 109.

[5] Tm 82., Mt 19,28

[6] Tm 1.

[7] Tm 2.

[8] Jn 16,12–5

[9] Tm 89., Lk 16,9–13 A Tizenkettő esetében Jézus volt „a földre szállt angyal”, a kinyilatkoztatások kútfeje (vö. Tm 12.)

Gyomlálás, ész nélkül

Jézus az egyéni nyomorúságok okát és megszüntetésük módját a búzáról és a konkolyról szóló példabeszédben fejti ki [1]. Ezt a kulcsfontosságú parabolát ki is elemezzük:

„Jézus mondta: Az Atya királysága hasonlatos egy emberhez, akinek jó magja volt. Az ellensége elment éjjel, gyomot vetett a jó mag közé. Az ember nem engedte nekik, hogy kitépjék a gyomot. Azt mondta nekik: ne hogy elmenjete, hogy kitépjete a gyomot, és vele együtt a búzát is kiszakítsátok. Mert az aratás napján a gyom nyilvánvaló lesz; kitépik azokat, elégetik azokat. Akinek van füle a hallásra, hallja!”

az ember, akinek jó magja volt = az Atya (kizárólag neki van jó magja [ő a birtokos], Jézus csak „a vető” [vö. Tm 8.], aki elhinti azokat

az ellensége = a Sátánná lett tékozló fiú

éjjel ment el = sötétségben, tehát tudatlanságában tette azt, amit csinált (vö. Tm 63.)

azok, akik ki akarták tépni a gyomot = az Atya mennyei fiai (az angyalok)

ahová a gyom került = az emberek lelkébe

az aratás napja = az emberi megvilágosodás időszaka

akik kitépik a gyomot = az aratók (vö. Jn 4,35–8), tehát az értelmes (Tm 20.), megvilágosodott emberek

1. Csak egy Jó van (vö. Mt 19,17a), csak egy Abszolútum létezik.
2. Az Atya jót akart.
3. A jó mag közé gyomot lehet vetni. (Ez nincs megakadályozva.)
4. A tékozló fiú „sötét” alak.
5. Kik akarhattak segíteni mennyei Atyjuknak ?
6. Az Atya mennyei fiai közbe akartak lépni.
7. Az Atya jobb belátásra bírta őket.
8. A jó fiak hallgatnak Atyjukra.
9. Az aratás napja egyszer eljő.
10. Ahhoz, hogy eljöhessen, először vetni kell.
11. Jézus már megtette a magáét (vö. Jn 4,36–8).
12. Számunkra mikor jön el az aratás napja ?
13. Hol jön el ?
14. Kik lesznek az aratók ?
15. Mit fognak learatni ?
16. A gyom haszontalansága egyszer nyilvánvalóvá válik.
17. Kik előtt lesz ez nyilvánvaló ?
18. Kik fogják kitépni a gyomot ?
19. Honnan fogják kitépni azt ?
20. Miért a gyommal kezdik ? (vö. Isz 57/129)
21. A gyomot nemcsak kitépik, de el is égetik.
22. Ami megsemmisült, az kinőhet újra? (vö. Tm 72.)
23. Hol nem fog az újra kinőni ?

[1] Tm 56., Mt 13,24–30; Mk 4,26–9; Jn 4,35–8

Sokszor felteszik a kérdést a földi igazságtalanságok és szenvedések kapcsán; hogy engedheti ezt Isten. Akinek van fiúgyermek, az tudja a választ. Ha jó apa akar lenni, akkor nem szabhatja meg azt az irányt, amerre az menni akar. Az Atya is csak úgy tud jót tenni (teremteni), ha biztosítja Teremtményeinek a szabad akaratot, s az ezzel járó lehetőségeket. Ezért jó az Atya [1], illetve ezért van jó *magja*. Nem akadályozhatja meg tehát, hogy valaki gyomot vessen. A mennyei fiak pedig azért nem lépnek közbe, mert atyjuk jobb belátásra bírta őket. Hallgatnak reá, mert megértik, hogy az aratás napja egyszer mindenképpen eljő.

Ahhoz, hogy eljöhessen, először vetni kell, s Jézus már meg is tette a magáét [2]. A kérdés az, hogy *kik* lesznek az aratók, *mit* fognak learatni, és hogy hol fognak aratni. Ezek előtt az aratók előtt nyilvánvalóvá válik majd, hogy a gyom haszontalan, ezért ki fogják tépni. A kiszaggatott gyommal pedig az elégetésen kívül nincs mit kezdeni... Ami pedig megsemmisült, az nem nőhet ki újra [3].

Az aratás dátuma tőlünk függ, és ez az, amit meg kell értenünk ! Ha learatjuk a Pneuma-gyümölcsöt [4], akkor (ezzel) istengyermekké is válunk. Az Atya emberi fiainak viszont, a mennyeiekhez hasonlóan, nem a gyomlálás a feladata, hanem a vetés. Ebben is az Elsőszülöttet kell utánoznunk ! Ahhoz, hogy mi is Pneuma-magokat vethessünk [5], először meg kell semmisítenünk magunkban a gyomot, aztán már learathatjuk szellemi fáradozásaink gyümölcsét [6].

A tisztítótűz és a poklot elvileg Isten hozta létre (!), elhelyezni azonban csak az idejétmúlt geocentrikus világkép segítségével lehetne őket – valahová. Az igazság az, hogy sem helyük, sem funkciójuk nincs, és nem is lehet. Mind a tisztítótűz, mind a pokol az egyszerű teremtés fantazmagóriájához kapcsolódik. Ebben a konstrukcióban – „természetesen” – csak az ember számít teremtménynek. Mivel pedig mindkét helyre csak a halál után kerülhetünk, a halálnak is Isten tervei között kéne szerepelnie...

Ha Isten által teremtett poklot vallunk, akkor istenképünk dualisztikus lesz, és nemcsak jósága, de örökkévalósága és léte is kérdéseessé válik. Ha ugyanis a teremtési aktus (ami Isten lényege) nem folyamatos dolog, hanem egyszeri esemény, akkor Isten sem nem jó, sem nem örök; tehát szembekerül önmagával, így megkérdőjelezi saját létét. Ezzel szemben Isten Világa (a Mennysors) létezik, örök és jó, miként Alkotója. Menny és pokol tehát kölcsönösen kizárják egymást, csak az elbutított hívek fejében férnek meg egymással. A tisztítóhely és a pokol tüze fegyelmező és léleknyomorító eszköz a Sátán által inspirált egyház kezében.

Isten nem teremtett sem próbapályát (földi élet-világ-sors), sem kínzókamrát (tisztítótűz), sem soha-ki-nem-nyiló börtönt (pokol). Az evilági lét milliárdnyi ember számára jelent többszörös poklot, így tulajdonképpen a Sötétség Birodalmát nevezhetjük annak, noha az sem az, mert nem Isten teremtette, s nem azért kerültünk bele, mert rosszul viselkedtünk, s nem bűneink levezeklése után szabadulunk. Pokol csak a tékozló fiúk számára van – bizonyos értelemben –, akkor, amikor már a megtérést fontolgatják, és szembenéznek viselt dolgaikkal. De ez sem „hely”, hanem tudatállapot.

Az embernek persze nehezebb esik máglyát rakni bűneiből, a farizeusok azonban szívesen megteszik neki ezt a szívességet... Ők ugyanis minden helyzetben „meg tudják mondani”, hogy mi a teendő. Ezek a gonosz tudósok hasonlóak az útjelző táblához: az is a helyes irányt mutatja, de nem indul el rajta. Az emberekkel való sakkozás viszont fekszik nekik: szent kísérleteikben másokat küldenek előre. Pszichológiai képzettségüket híveik *manipulálására* használják, éppen úgy, mint a börtönbeli nevelőtisztek. A lélektan tudományát az elérendő cél ördögivé is teheti...

[1] Mt 19,17a

[2] Jn 4,36-8

[3] Tm 72.

[4] Tm 20.

[5] Tm 8., Mt 13,3-9; Mk 4,3

[6] Tm 57.

A farizeusok „segítőkészsége” csupán alázathiány, hiszen senkibe se tudnak Lelket önteni [1]. Aki gondolkodás helyett e vak vezetőkhöz igazodik, az már elveszett ember. A gonosz tudósok ugyanis sohasem fogják bevallani előttük a tudatlanságukat. Beszéd-módjukról is felismerhetőek, tudniillik bizonytalanságaik miatt kerülnek a „sarkos” fogalmazást. Isten emberi Fiainak kinyilatkoztató a stílusa [2], mert a forma igazodik a tartalomhoz. Az Igazság Lelke [3] arról beszél, amit tud [4].

A farizeusok ezzel szemben számító módon viselkednek, megnézik, hogy ki előtt, s mit mondanak. Nézeteiket nemigen vállalják a nyilvánosság előtt. Tétéles (érdemi) kritikát sem írnak semmiről, nehogy fény derüljön hozzá-nem-értésükre. Inkvizitori lelkületüket szerzetesi csuha alá rejtik, pedig szívük ragadozó farkaséhoz hasonló [5]. Saját tekintélyük védelmében letiltják az evangéliumot, igaz, nem tudják, mit cselekszenek... A tollvonásokért és a máglyagyújtásokért azonban egyszer felelni kell ! Aki disznók és kutyák társaságát keresi [6], az közéjük is való.

[1] Mt 23,15

[2] Mt 7,28-9

[3] Jézust az Iszlám hagyomány sokszor Isten lelkeként aposztrofálja.

[4] Jn 3,11-2

[5] Isz 114/61

[6] Tm 94., Mt 7, 6; Isz 72/3; 73/4

Az élő szellem

Az egykori s a modern farizeusok abban a hiszemben vannak, hogy erkölcsi-etikai tisztaságuk miatt „Isten előtt járnak”. Jézus többféleképpen is elmagyarázta a megigazulás menetét [1], de süket fülekre talált. Bemerítő Jánost az elsők között világosította fel [2], hogy nem vízbe [3], hanem szent Szellemben kell meríteni az embereket [4]. Az újjászületés értelmi síkon megy végbe, hiszen más felismerésre kell térni hozzá. A Szellemet ésszel lehet megközelíteni, minthogy ő maga is Logika. Halhatatlan lelkünk az agyunkban van, s szellemi erőfeszítéseink keltik életre [5]. Lélekről (élő szellemről) pedig akkor beszélhetünk, ha ez a „statikus szubsztancia” már dinamizálódott. Ehhez csak arra a logikára van szükségünk [6], ami az egyházfiakból hiányzik [7].

Az Atya királyságába csak akkor mehetünk be, ha *vízből és szellemből* születünk újjá [8]. Ebben a logionban a *víz* (*-be való merülés*) magára a megtisztulásra utal, a *Szellem* (*-be való merülés*) pedig az ész használatára. A *vízből és Szellemből való* születés tehát egyszerűen a gondolkodás általi megigazulást jelenti.

Jézus szerint a törvénytartásnak akkor van értelme, ha az nemes célt szolgál. Ő például a szombatnapi nyugalmat elmélkedésre használta fel [9]. Ez igazi istentisztelet, mert a szélesedő látókör egyre közelebb visz az Örökkévalóhoz. Papírmunka nélkül nincs nyilvános működés, hiszen tudnunk kell, hogy mit tegyünk, miről beszéljünk. A céltalan aszkézis sehová sem vezet, egy Fiúvá vált egyén esetében pedig már fölösleges is [10].

A farizeusok „szent életű” magatartása öncélú és távlattalan, ám ennek nincsenek tudatában. Ők *életszentséget* akarnak összekuporgatni, megszállott viselkedésükkel azonban bűnt bűnre halmoznak. Nem is veszik észre, hogy mit művelnek [11], s ennek az az oka, hogy nincsen fölöttük kontroll. Ők ugyanis kizárólag a „felettes énüknek” hajlandók engedelmessé válni. Ezt a Sátán is tudja, ezért azon keresztül befolyásolja őket. A hiúságukra hat, mely elképesztő méreteket ölt. Az „igaz” Jakab (a jeruzsálemi egyház vezetője) például meg volt győződve arról, hogy a hozzá hasonlóak miatt keletkezett az ég és a föld [12].

A magát igaznak tartó személy valóban becsületes és tisztességes *a világ normái szerint*. Erkölcsi-etikai síkon általánosságban feddhetetlen, így jogosan büszke magára. A Törvény szerinti (tehát a cselekedeti !) megigazulás útját járja, és abban hisz, hogy áldozathozatalaival kiérdemli az Úr figyelmét. Állandóan az „életszentségén” munkálkodik, mert úgy gondolja, hogy Isten királysága a halál után vár rá. Vallásosságát áthatja a hagyománytisztelet, s a nem létező, kollektív üdvtörténetet folyamatosnak és fejlődőnek tartja. Abban reménykedik, hogy ő eleve kiválasztott személy, s ennek a szerepnek meg

[1] pl. Tm 52., 90., Jn 3,1-13; 8, 30-6; Róm 2,28-9; 1Ján 3, 9; 5,18

[2] Jn 3,22- 6

[3] Jn 4,2

[4] Tm 9., 15., 83.

[5] Tm 1.

[6] Tm 115.

[7] Tm 42., 43., 44.

[8] Jn 3,5

[9] Tm 26.

[10] Tm 105., Mt 9,14-5; Mk 2,18-20; Lk 5,33-5; Jn 4,23-4

[11] Mt 23,24

[12] Tm 11.

is akar felelni. Folyton összeméri magát az erkölcstelen tömeggel [1], és igyekszik elkülnülni attól. Rendszerint vallási címekkel és tudományos fokozatokkal is rendelkezik... Tekintélye van *a világ előtt*, ami legyezgeti a hiúságát.

Az „igaz” azonban lelke mélyén féli az Istent, mert bírói istenképe van. Ezért az „igazságosak” állandóan az igazsággal (= a vallási törvényekkel, az egyházjoggal) foglalkoznak. Ezen az erkölcsi-etikai síkon akarják felépíteni Isten királyságát, amit tulajdonképpen *másoknak* szánnak. Ővük a „szent kísérlet” öröme, s az atyai vállonveregetés. Az ilyen vezető azonban vak, aki a világtalanokat rossz felé vezet. Ez az előljáró *mások hitét* akarja felmutatni a magáé helyett, azaz a tömeg hátán szeretne üdvözülni. Ezt az embert a státusa gátolja meg az irgalomgyakorlásban [2], s az azt értelemszerűen megelőző gondolkodásban.

Az „igaz” úgy gondolja, hogy Isten csak a hozzá hasonló erkölcsös emberek miatt nem pusztítja el a világot. Ez a tévhit az ősjúdaizmusból ered [3], s azóta is úgy vélik, hogy bizonyos létszámú „igaz” tartja a frontot az Úrral szemben. A tömeg számára ez igen kényelmes álláspont: majd a „szent emberek” elboronálják a dolgokat, hiszen azért vannak... Az „igaz” talán méltán, de beképzelt ember, ezért aztán országbeli értelemben – halott.

Ezek a Pneumát nélküli hullák az általuk jónak ítélt ügy érdekében bármilyen gazságot képesek elkövetni. Ha pedig egy úgynevezett „nagyobb rossz” elkerüléséről van szó, akkor szemrebbenés nélkül istent játszanak. Kirívó képviselőjük Kaifás [4], „a nagy nemzetmentő”, akinek ma is látogatható a sírja. Már csak azt kell eldöntenünk, hogy mi a jobb: egy díszes szarkofág, vagy az, ha nem hal meg az ember...

„Jézus mondta: Ádámtól Bemerítő Jánosig az asszonyoktól születettek között nincs kiemelkedőbb, mint Bemerítő János, ezért a szemei nem fognak megtörni. Én pedig azt mondtam: aki közületek kicsiny lesz, megismeri a királyságot, és fölül fog emelkedni Jánoson.” [5]

asszonytól született = nem született újjá (vízből és szellemből)

szemei nem fognak megtörni = dicsfénye nem múlik el soha, örökké élni fog az emléke

kicsiny lesz = újjászületik

1. Mi a közös Ádámban és Jánosban ?
2. János mitől olyan kiemelkedő ?
3. Mi a fontosabb: az emberektől kapható dicsőség, vagy a királyság megismerése ?

Az „asszonytól született”, illetve a „nem asszonytól született” tipikus jézusi kifejezés. Ilyen meghatározást rajta kívül senki sem használt, és Ádámot se párosították még össze Jánossal. A közös nevezőre éppen ő hívja fel a figyelmünket, és szellemi hagyatékában később is szól Ádámról [6]. Mivel mostanáig az Emberfi az egyetlen, aki „nem asszonytól született”, kijelenthető, hogy Ádámtól Jánosig (s Jézustól napjainkig) senki sem születte meg felülről. Őt kivéve mindenki (csak) asszonytól született: ő az Atya Első és mindmáig Egyszülött emberi Fia, akinek nincs nagyobb óhaja, mint az, hogy minél többen kövessék őt ebben az újjászületésben.

[1] Jn 7,49

[2] Mt 6,33

[3] 1Móz 18,22-33

[4] Jn 11,47-50 Az 51. és 52. vers szerencsétlen kommentár. Jézus nem a zsidó nemzetért, s nem is a diaszpóráért vállalta a kereszthalállal járó nyilvános működést, hanem jövőbeni követőiért (Jn 17,1-26). Az Emberfi szerte a világban számított ilyen Fiú-aspiránsokra (Jn 12,20-4), az elkövetkezendő időkben is ! (vö. Jn 10, 16; 17,20-1).

[5] Tm 45., Mt 11,11; Lk 7, 28

[6] Tm 86.

Ádámban és Jánosban tehát az a közös, ami minden emberben: az, hogy nem születtek újjá. Lehetőségük lett volna rá, ahogy Nikodémusnak is, ő azonban nem akart előlről kezdeni mindent... A „derék” előljáró tulajdonképpen ezt mondta: „Én már öreg vagyok ahhoz a születéshez, amiről beszélsz... Az én újjászületésem ugyanolyan lehetetlenség, mint az, hogy visszabújjak az anyám méhébe.” Jézus se neki, se a Bemerítőnek nem adott felmentést az újjászületés alól. Felülről születés nélkül tudniillik nincs Élet [1]. Az újjászületéshez a gondolkodás visz el, ez a képesség viszont ifjú és vén számára egyaránt biztosított [2].

A Bemerítő felmagasztalása csak látszólagos, hiszen ő szociális reformer volt, aki megvetette Jézust, és nem állt szóba az Örömhírral [3]. Ádámtól Jánosig mindenki ezen a világon akart berendezkedni: az ádami édenkert képe a jánosi „gazdasági kánaánig” vetül. Ez a földhöz ragadtság azonban országbeli halált okoz. A Bemerítő, minden erőbedobása ellenére, csak emberi dicsőséget arathatott le. Ez azonban nem emlithető egy napon a királyság megismerésével. Nem mindegy, hogy az ember él örökké, vagy csak az emléke !

[1] vö. Jn 3,4

[2] Tm 58., Mt 25,1-13

[3] A témáról bővebben *Pintér István: Válogatott tanulmányok*, 33 – 44. old. (mek.oszk.hu/08000/08019)

Jaj nekik !

Korábban már tisztáztuk, hogy Isten által teremtett pokol – nincs. Attól azonban, hogy valami nem köthető helyhez, még létezhet egy *pokoli lelkiállapot* formájában. Ez a helyzet akár örökké is tarthat, hiszen a lélek halhatatlan... Az Örökkévaló nem tud véget vetni olyan jellegű szenvedéseknek, melyek a szabad akaratból következnek. Ha valaki nem akarja kialakítani a közvetlen istenkapcsolatot, akkor nem fog rendelkezni ilyennel. Az idők végezetén teljesen magára marad [1], hiszen a körülötte levő anyagvilág szellemivé válik [2].

„A mennyek királysága olyan emberhez, és pedig olyan királyhoz hasonlít, aki fiának lakodalmat készített. Elküldte rabszolgáit, hogy hívják el a lakodalomba a hivatalosokat, de azok nem akartak eljönni. Újra elküldött ezúttal más rabszolgákat, s azt üzenté: Mondjátok meg a hivatalosoknak: Ebédemet elkészítettem: tulkaim, hízlalt állataim le vannak vágva, minden készen, jertek el a lakodalomba ! Azok azonban nem törődtek a hívással, egyik szántóföldjére ment ki, a másik kereskedése után, a többiek pedig megragadták a király rabszolgáit, bántalmazták és megölték őket. A király erre haragra gyulladt, majd elküldte hadait, ama gyilkosokat elveszítette s városukat felégette. Aztán így szólt rabszolgáihoz: A lakoma kész, de a hivatalosok nem voltak rá méltók, menjetek el hát az utak keresztezéseire, s akiket éppen előtaláltok, azokat hívjátok el a lakodalomba. Azok a rabszolgák szét is mentek az utakra, összegyűjtöttek mindenkit, akit csak találtak, rosszakat is, jókat is, úgyhogy vendégekkel telt meg a lakodalmas ház. Mikor azonban a király bement megnézni a vendégeket, észrevett ott egy embert, aki nem volt lakodalmas ruhába öltözve. Pajtás – mondotta neki –, idejöttél, holott nincs lakodalmas ruhád? Az néma maradt. Ekkor a király ezt mondta a felszolgálóknak: Kötözzétek meg kezét-lábát, és vessétek ki a külső sötétségre, hol sírás és fogcsikorgatás lesz. Mert sokan vannak a meghívottak, de kevesen a kiválogatottak” (Mt 22,1–14; Tm 64., Lk 14,15–24).

a mennyek királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

a király = az Atya

a fia = Jézus

a lakodalom = a közvetlen istenkapcsolat lehetőségének kihirdetése

a hivatalosok = Isten állítólagos szolgái, a hivatásos mértékadók, a példabeszéd címzettjei (vö. Mt 23,37–9)

a király rabszolgái = az angyalok, akik intuitív módon (vö. Tm 89.) ösztökélik a hivatalosokat

az egyik ide ment, a másik oda = nem azzal foglalkoztak, amivel kell (vö. Tm 92.)

elküldte hadait... elveszítette... felégette... = ez a dolog életre-halálra megy !

nem méltó (a királyságra) = nem Fiú-aspiráns, mert nem kereső ember

a lakodalmas ház = maga Jézus (vö. Mk 2,19a; Tm 76., 105.)

lakodalmas ruha = a kinyilatkoztatási folyamat során megszerzett homogén lelkület

néma maradt = megátalkodott mivoltával tüntetett

a külső sötétség = evilág, ahol nincs közvetlen istenkapcsolat, ezért aztán csak sírva és fogcsikorgatva lehet élni benne

[1] Jézusi terminussal élve: egyes-egyedül lesz.

[2] vö. Tm 68.

1. A lakodalomba mindenki hivatalos, de elsősorban Isten állítólagos szolgálja.
2. Vajon mikor és hol lesz ez a lakodalom?
3. A lakodalom ideje már eljött, nincs mire várni! (vö. Mt 4,17).
4. Miért nem akartak elmenni a hivatalosok? (Válaszolok: mert nem hitték el Jézusnak azt, hogy a lakodalom helye az emberben van (vö. Tm 2.), s ezért nincs mire várni (vö. Tm 114.).
5. Csak az mehet Jézushoz, akinek az Atya megadta azt (vö. Jn 6,37–40).
6. Kinek és mit tud adni az Atya? (vö. Lk 11,9–13)
7. A király rabszolgáit csak magunkban bántalmazhatjuk és „ölhetjük meg”.
8. Aki ezt megteszi, az felégeti az Atyához vezető transzcendens hidat (vö. Tm 89.)
9. Az Atya mindenki számára elkészítette a személyre szabott lakodalmas ruháját.
10. A lakodalmas ruhát mindenkinek magának kell felöltenie (vö. Tm 2.).
11. Ez egy fantasztikus lehetőség az ember számára! (vö. Tm 71.)
12. Mi ez a lakodalmas ruha, és hol kell felölteni azt?
13. Akinek meg van kötözve keze-lába, az semmit sem tud tenni megmenekülése érdekében.
14. Az embert a saját lelkülete kötözi meg!
15. Ez a lelkület a vádló atyától való (vö. Jn 8,37–47).

A királyságot tehát senkire se lehet ráerőszakolni. Szív (Pneuma) nélkül azonban Élet sem lehetséges; aki nem rendelkezik ezzel az „értő érzékszervvel”, azt nincs minél fogva kihúzni a gödörből [1]. Aki hiján van az irgalom logikájának [2], azon nem lehet segíteni. A jézusi „*Jaj nekik!*” azt jelenti, hogy esélyük sincs bejutni a menyegző helyére [3]. Hát akkor hová fognak menni? „Az átkozottak arra az örök tűzre kerülnek, mely a vádlónak és angyalainak készült” [4]. Ha nem vagyunk járatosak az Emberfi terminológiájában [5], akkor ez a megfogalmazás ijesztő lehet. Úgy tűnik, hogy a Jóisten mégiscsak teremtett poklot...

Az „átkozottak” (= nagyon rossz helyzetben lévők) bizony „tűzre” (= pokoli lelkiállapotba) kerülnek, mégpedig saját maguk miatt. Szenvedéseiket ugyanis a szabad akaratukkal való visszaélés okozza, akárcsak a Tékozló fiú esetében. Lelkifurdalásuk pedig „örökre” szól, hiszen a Valóságban az Abszolútum saját idejét mutatják az órák... Eme időtlenség okán képtelenség megmondani, hogy a delikvensek *mikor* fognak jobb belátásra térni. Ezt éppen úgy nem lehet pontosan prognosztizálni, mint saját királyságunk eljövételét [6]. A szabadulás tudniillik – mindkét esetben – rajtunk múlik!

A vészjósoló mondat egy terjedelmes szövegösszefüggést zár le [7], ezért nem szabad önmagában kezelni. Szem előtt kell tartani azt is, hogy a kánoni evangéliumok alcímei gyakran nem a témára utalnak. Jézus terminológiájában az „ítéletre megy” azt jelenti, hogy az illetőt hazuggá minősítik, mivel tudatlansága okán nem az igazságot szólta [8]. Az elszámoltatás alapja a szívből származó beszéd lesz! [9].

[1] Tm 71.

[2] Tm 43., Mt 12,31; Mk 3,28; Lk 12,10; Jn 4,23; Isz 86/166

[3] Tm 76.

[4] Mt 25,41–6a

[5] A MELLÉKLET Jézus-szótárt is tartalmaz!

[6] Mt 24,36

[7] Mt 24,1 – 25,46

[8] Jn 8,31–47

[9] Mt 12,34–7

Nyugodt erő

Az Emberfi státusa találgatások és viták témája volt a saját korában. Barát és ellenség egyaránt tisztán akart látni. Vannak, akik még ma is bizonytalankodnak, noha minden írott evangélium eligazít a kérdésben. Máshol már taglaltam a témát [1], az alábbiakban pedig Jézus szellemi hagyatékát fogjuk vallatóra.

Mikor az őt elveszejteni akarók megpróbálják nyilatkozattételre kényszeríteni, akkor szembesíti őket azzal a ténnyel, hogy aki nem foglalkozik a Dolgokkal, az nem értheti meg a történéseket se [2]. Ezért tanítványait is következtetések levonására ösztönzi [3]. Salomé előtt azonban felfedi Fiúi mivoltát, egyben el is árulja a közvetlen istenkapcsolat kialakításának útját-módját [4]. A tulajdonképpeni választ a Tizenkettő unszolására adja meg, akik vállalkoznak a „képes beszéd” megfejtésére:

„A tanítványai mondták: Mutasd meg nekünk a helyet, ahol vagy ! Mivel szükség nekünk, hogy kutassunk utána. Mondta nekik: Akinek van füle, hallja ! Fény van egy fénylény belsejében, és megvilágítja az egész világot. Ha nem világítaná meg, sötétség lenne.” [5]

a hely = a királyi lelki- vagy tudatállapot

szükség nekünk, hogy kutassunk utána = ird csak körül, majd mi kitaláljuk

akinek van füle, hallja = én megmondom, de erőltessétek meg az agyatókat

fül = ama belső fül, lelki szem, vagy Szív

fény = szellemi világosság

fénylény = megvilágosodott személy

1. A világ sötét.
2. Jézus az egyetlen, aki világít.
3. Azt a „helyet” nem lehet megmutatni, csak megértetni.

Vagyis: jelenleg én vagyok az egyetlen megvilágosodott ember ebben a világban.

Erre a „helyre” bárki eljuthat, aki a Lélekben keresztelkedik meg [6]. Az ilyen személy biztonságba kerül, hiszen a tudás nyugalma tölti el. Ezzel definiáltuk is Jézus békéjét [7]. Ez a béke azonban – az emberek értetlensége miatt – üldöztetéseket von maga után. Aki viszont, Galileihez hasonlóan, tudja, hogy mozog a Föld, az nem fog négyszáz évet várni a Tanítóhivatal (leánykori nevén: a Szent Inkvizíció) jóváhagyására.

[1] *Új írások – régi témákban*, 5 – 10. old. (mek.oszk.hu/08700/08766)

[2] Tm 92., Mt 16,1-3; Lk 12,54; Jn 8,25-9

[3] Tm 42., Mt 7,16; 12,33; Lk 6,43

[4] Tm 61., Mt 6,22-3; Jn 6, 68

[5] Tm 23., 78., Mt 6,22-3; Lk 11,35-6; Jn 1,4-5; 14,3b; 17,24; 2Kor 4, 6

[6] Tm 52.

[7] Jn 14,27; Tm 9., 15., Mt 10,34; Lk 12,49

A szóban forgó biztonság tehát nem evilági háborítatlanságot jelent, hanem annál sokkal többet:

Midőn Jézus és tanítványai Júdeába mentek föl, láttak egy samaritánust, aki egy bárányt vezetett maga mellett. Jézus így szólt: „Vajon hová viszi ezt a bárányt? Mit akar vele tenni?” A tanítványok ezt válaszolták: Nyilván elviszi haza, hogy levágja és megegye. Mondta nekik: „*Amíg életben van a bárány, nem fogja azt megenni, de ha leöli azt, hullává változik az.*” Mondták: Másképp nem eheti meg. Mondta nekik: „*Ti is keressetek magatoknak egy helyet nyugalomra, hogy ne legyetek hullává, s ne egyenek meg titeket.*” [1]

1. A hullában nincs Élet (vö. Tm 55.).
2. Az Életet el lehet venni (vö. Mt 10,28).
3. Aki a nyugalom helyén van (vö. Tm 1.), az nem lesz hullává.
4. A nyugalom helyét meg kell keresni !
5. Az Élet-ben maradásra csak a *keresőknek* van esélye.
6. Aki nem keresi meg, az hullává lesz.
7. Az Élet-telenné vált testet megeszik.
8. Ki eszi meg ? (vö. Mt 24,28)

Ahogy a bárány tulajdonosa nem tudja megenni az állatot, amíg az él, úgy Evilág Ura sem tud bekebelezni bennünket, csak azután, hogy megölte a lelkünket. Az Ördög csak akkor „vihet el” minket, ha előzőleg már országbeli halált haltunk.

Ezt a fajta hullaságot (a Pneuma hiányát) a világba való beilleszkedés okozza, amit totális önmegtagadással lehet elkerülni [2]. A világ- és az önmegtagadás ugyanis összefügg egymással [3]. Középut nem létezik, ez a Tékózló fiú pályafutásán is lemérhető, aki nem teljesen feketén kezdte, de – törvényszerűen [4] – szénfekete lett. A középut létét Jézus kategorikusan tagadja [5], amiből az következik, hogy „jópontgyűjtötéssel” nem lehet bejutni az Atya királyságába.

Keresés közben minden gyomot ki kell tépni, magunkból is [6], és abból a vallásból is [7], amibe beleszülettünk. Vagy mi égetjük el azokat, vagy minket fognak elégetni [8], száraz venyigeként [9]. Ez azonban nem elegendő, mert ölnünk is kell:

„Jézus mondta: Az Atya királysága hasonlít egy emberhez, aki meg akart ölni egy előkelő embert. Kardot rántott a saját házában, és átszúrta a falat, hogy megtudja; erős lesz-e a keze. Akkor megölte az előkelőt.” [10]

a saját ház = maga az ember, az ember lelke, az az „építmény”, amiben otthon érzi magát, ami tartást ad neki, s menedéket nyújt a számára
(vö. Mt 7,24–7; Lk 6,46–9)

[1] Tm 59., Mt 10,28; Lk 12,4–5

[2] Lk 14,26–27

[3] Lásd a *Teremtsünk embert!* c. fejezetet.

[4] Tm 61f

[5] Tm 46., Mt 6,19–24; Mk 2,21; Lk 5,36–9; 16,13; Isz 134/35; 139/41; 142/193; 143/162

[6] Tm 56., Mt 13,24–30

[7] Tm 39., Mt 7,13–4; 15,13; Jn 15,1–8; Isz 109/53

[8] Mt 7,19; Jn 15, 6; Mt 10,28; Lk 12,5

[9] Lk 23,31

[10] Tm 99., Lk 14,25–35

1. A szóban forgó egyén mindenre elszánt ember.
2. Ez az ember fel van fegyverkezve. (Tudással.)
3. Ez az ember próbára tette magát. (Önmegtagadással.)
4. A sikeres próba után véghez vitte azt, amit akart.
5. Ki és miért akarhat megölni egy előkelő embert ?
6. Az „előkelő” ellenpólusa a szolga.
7. Aki a saját házában „ránt kardot”, az önmagával tusakodik.
8. Emberünk lelkét fogságban tartja az előkelőség iránti vágy.
9. Emberünk ki akarta ölni magából az előkelőség iránti vágyat.
10. Milyen fegyverei lehettek ehhez ?
11. Aki átszúrta a saját házának/lelkének a falát, az önmagát győzte le.
12. Emberünk „keze” erősnek bizonyult.
13. Emberünk elérte a célját.
14. Ha az „előkelő” meghalt, akkor ki maradt életben? (vö. Tm 60.)
15. Az előkelő emberek a világban élnek (vö. Tm 79.).
16. Emberünk leszámolt a világgal (vö. Jn 16,33c).
17. Hol győzte azt le ?

A Cél elérése érdekében tehát el kell felejtetni a karriert. Minden olyasmit, ami a kincs-hír-gyönyör felé visz. A szolgálatnak nevezett, ám hiúság táplálta közszereplést. Nem az emberek életkörülményein kell változtatni, hanem a felfogásukon. Ennek pedig egyetlen útja-módja van: a megvilágosodás:

Jézus mondta: Ha azt mondják nektek: „Honnan lettetek?” – mondjátok azt nekik: „A fényből jöttünk, onnan, ahol a fény keletkezett, egyedül, önmaga által. Ez a fény rejtett, és kijelentette magát képünkben”. Ha azt mondják nektek: „Ti vagytok azok?” – ezt mondjátok: „Mi az ő fiai vagyunk, és az élő Atyának vagyunk a választottai”. Ha megkérdeznék titeket: „Mi a jele Atyátoknak, mely bennetek van?”, ezt mondjátok: „Mozgás és megnyugvás”. [1]

honnan lettetek = kik vagytok ? (vö. Tm 23., 36., 42.) = Isten fiai vagytok ?

a fényből jöttünk, onnan ahol

a fény keletkezett, egyedül, önmaga által... = saját magunk világosodtunk meg, önerőből

és kijelentette magát képünkben = bennünk a világosság mutatkozik meg

mi az ő fiai vagyunk és

az élő Atyának vagyunk a választottai = bizony, mi megvilágosodtunk, ezért tudott bennünket az Atya kiválasztani (vö. Tm 22.)

mi a jele Atyátoknak,

mely bennetek van? = mi bizonyítja azt, hogy Isten fiai vagytok, s nem az ördögéi ?

mozgás = cselekvő, magabiztos tanúságtevés

megnyugvás = ama bizonyos béke és biztonság, amely Isten emberi fiaiban honol (Jézus tudáson alapuló békéje, amit ránk hagyott, vö. Jn 14,27)

A világosság fiait tehát a magabiztosságukról lehet felismerni !

[1] Tm 49., 2Kor 4, 6; Zsk 51.

A test mécsese

A magabiztos fellépést [1] az *egyszerű* szem [2], vagyis a *homogén* lelkület [3] teszi lehetővé. Tartásunkat ez a belső *tisztaság* adja [4], ami szellemi *keveretlenséget* jelent [5]. A tisztáknak azért tiszta minden [6], mert értő érzékszervükkel (= életre nemzett Pneumájukkal) átlátják a Valóságot. A megosztottság ilyesmit nem tesz lehetővé, tudniillik törvényszerűen besötétedéshez vezet [7].

„Jézus mondta: Ahol három isten van, istenek azok. Ahol kettő vagy egy van, én velem vagyok.” [8]

P. Oxy.:

Ahol hárman vannak, azok istentelenek. De bárhol van valaki egyedül, én mondom, hogy azzal én magam vagyok együtt. Emelj föl egy követ, és ott találsz engem. Hasíts el egy fát, és én ott vagyok.

1. Hol vannak (lehetnek) azok az istenek ?
2. Hol van az emberben az „isteni szféra” ?
3. Mitől „isten” valaki ?
4. Mit csinál egy isten ?
5. Miért (minek következtében) válik valaki istenné valaki számára ?
6. Miért pont három istenről beszél Jézus ?
7. A kettő vagy egy miért előnyösebb háromnál ?
8. Kivel van Jézus? (Válaszolok: egy konkrét személlyel.)
9. Mit csinál az, aki követ emel fel, illetve fát hasít el ?

Az 1. és a 8. kérdés megválaszolása után tulajdonképpen már meg is van a logion mondanivalója. Igen, azok a bizonyos „istenek” csak az egyes ember lelkében lehetnek (egyszerre hárman). A P. Oxy. tehát azt mondja, hogy: amelyik ember lelkében három „isten” is van (az Egyetlen helyett), – az menthetetlen. Ez a szövegváltozat nem ismer engedményt: a jézusi segítségnyújtásnak ugyanis az *egyedüliség* (= a lelki homogenitás) a feltétele.

Az ilyen *egyedüli* személy teológiailag is önálló, azaz talpon marad bárki ellenében [9]. Ez viszont csak úgy lehetséges, ha az illető előzetesen megerőltetette magát szellemi téren. A jézusi kép („Emelj föl..., hasíts el...”) egyértelműen a *fáradozásra* utal, ami nála mindig az „enyhe iga” felvételére, vagyis a gondolkodásra ösztönöz [10].

[1] Mk 1,22; Lk 4,32 Isten emberi Fiai kinyilatkoztatással foglalkoznak, stílusuk pedig ehhez igazodik.

[2] Mt 6,22–3

[3] Tm 2., 15., 16., 23., 27., 29., 48., 49., 60., 61., 71., 89., 107.

[4] Tm 90., Mt 23,25; Lk 11,39; Isz 80/50,2; 109/53,1–3; 114/61

[5] Tm 21.

[6] Titusz 1,15a (Tm 1.)

[7] Tm 61.

[8] Tm 29.

[9] Tm 15., 22.

[10] Tm 57., 91.

A három „isten” = a három realitás, amit a homo sapiens ismer: a világ, a hústeste és a (jobb sorsra érdemes) lelke.

Az egyén szempontjából csak egy realitás létezik: a közvetlen környezete, amelyet kicsit naiv módon, de joggal nevez *világnak*. Ez a mikrokozmosz minden földi dolgot magában foglal, s tulajdonképpen ez a „mammon”. Az ember – persze tévesen – csak a rajta kívül eső dolgokat tekinti realitásnak. Amíg ez így van, addig Jézus nem tud mit kezdeni vele (vö. Tm 26., 27.).

Ha az ember testét és lelkét is a világ határozza meg, akkor három „isten” tartja őt fogva. Az ilyen (rabságban lévő) személy „istentelen”, mégpedig azért, mert három „istent” is szolgál az Egyetlen helyett. A Jézust követni akarók nem szolgálhatnak Istennek és a mammonnak, tehát a Fiú-aspiránsok testének és lelkének is a Pneumához kell kapcsolódnia (vö. Tm 113.).

Ha valakinek a lelke háromfelé osztott, akkor elveszett ember, hiszen három isten is az uralma alatt tartja. Ha ezt a személyt már csak a teste köti meg, mert már lemondott az evilági érvényesülésről [1], akkor Jézus tud rajta segíteni.

A legoptimálisabb állapot természetesen az egy-ügyűség (a homogenitás) irányába való kapaszkodás. A fáradó ember ugyanis garantáltan Célhoz ér [2]. Ehhez elegendő Jézusra „tekinteni” [3], aki logionjaival elébe megy a gondolkodóknak.

A közvetlen istenkapcsolat egyéni és személyre szabott módon jön létre, ezért aztán a Fiú mindig az egyes emberről beszél. Mondandóit gyakorta félreértik, mert többekre, vagy a közösségre vonatkoztatják. Ennek tipikus esete a Mt 18,18–20. Ebben a három versben három fontos dolgot közöl velünk. A 18. vers a királyi uralkodásról szól, amiről már a 16,19-ben, illetve a 19,28-ban is beszélt, a 19. és a 20. vers pedig az ehhez szükséges hatalom megszerzéséről (vö. Tm 47., 107.). Nézzük meg közelebbről is ezt az igehelyet !

„Bizony azt mondom nektek, hogy amit a földön megkötök, a mennyben is kötve lesz, és amit csak megoldotok a földön, a mennyben is oldva lesz. Ismét mondom nektek, hogyha közületek ketten a földön bármi dolog felől is megegyeznek és azt kérik, mennyei Atyám meg fogja nekik adni. Mert ahol az én nevemben ketten vagy hárman összegyűlnek, közöttük vagyok.”

oldás és kötés a földön = tetszés szerinti uralkodás Isten emberi fiaként, melyet a meggazdagodás tesz lehetővé (vö. Tm 1., 2., 82., 110.)

Ismét mondom nektek = Most aztán jól figyeljetelek... Akinek van füle, hallja !

ketten = a hústest és a szellem (vö. Tm 28., 29., 47., 60.)

megegyeznek = nem különböznek, teljesen homogénná válnak (Tm 21., 47., 60., 107.)

azt kérik, bármit = hegymozgatást, eperfa áttelepülését, a fügefafa elszáradását...

ahol = a kereső ember lelkében (vö. Tm 28., 29., 60., 107.)

ahol az én nevemben = Fiúi státusban (Jézus maga-választotta neve *Emberfi* volt)

ketten vagy hárman = a hústest, a szellem és a Lélek (vö. Tm 28.)

1. A logion egy földi ténykedésről beszél.
2. Az Atya királysága a földön terjed ki (vö. Tm 114.).
3. Jézus mindig az egyes emberhez szól (vö. Mt 7,13–4; Tm 1.).
4. Kik lehetnek azok, akik megegyezhetnek ? (vö. Tm 28., 47., 60.).
5. Hol akarhatnak megegyezni ? (vö. Tm 29.).

[1] Tm 99.

[2] Tm 35., 57., 78., 91., Isz 132/113

[3] Tm 58., 109., Jn 8,43–7; 9,39–41; 11,9–10; 11,25–6; 12,35–6; 14,6–11

6. Mikor fognak törekedni erre a megegyezésre ?
7. Mi lesz a megegyezés következménye ? (vö. Tm 47.).
8. Hol és hogyan tudja megadni a mennybéli Atya azt, amit kérnek tőle ? (vö. Tm 28., 40., 71., 89.)
9. Mit tud adni a mennybéli Atya ? (vö. Lk 11,9–13; Tm 61.).
10. Mi tesz képessé az uralkodásra ? (vö. Tm 82.).
11. Minek következtében gazdagodhatunk meg ? (vö. Tm 110.).
12. Mi az ember *legnagyobb* és tulajdonképpen *egyetlen* kincse ? (vö. Tm 7.)
13. Hol valósul meg a közvetlen istenkapcsolat ? (vö. Tm 2., 71).
14. Hol gyűlhetnek össze egyszerre ketten vagy hárman is, úgy, hogy Jézus közöttük lehet ? (vö. Tm 29.)
15. Hol van most Jézus ? (Válaszolok: nem a földön.)
16. Hogyan tud akkor mégis jelen lenni ? (vö. Tm 109.).
17. Jézus a közvetlen istenkapcsolat megtestesítője (vö. Tm 27.).

A logion első mondatából hiányzik a feltételállítás: nem tudjuk, hogy mikor következik be ez a helyzet. A *mikor* mögött mindig a *hol* és a *hogyan* húzódik meg. A jézusi „akkor” és „ha” ezért a második mondatban kerül kifejtésre, a harmadik pedig magyarázat jellegű. Érdekes módon Pál is érthetően tolmácsolja a témát, mikor az új ember antropológiájáról beszél [1]. A szellemi hagyaték persze még világosabb:

„Jézus mondta: Ha ketten békében maradnak egymással ugyanabban a házban, s azt fogják mondani a hegynek: Menj odébb!, az odébb fog menni.” [2]

a ház = az ember lelke, legbenső valója, az éne, a személyisége

1. A szóban forgó béke megvalósítható.
2. Ennek a békének csodálatos tettek lesznek a következményei.
3. Kik köthetnek csak békét ?
4. Mit jelent a békekötés ?
5. Hol történik a békekötés ?
6. Mi ez a béke ?
7. Minek következtében áll elő ?

Békét csak hadviselő felek köthetnek. A harc az ember bensőjében dúl: a hústest folyton csatázik a lélekkel. Hol ez győz, hol az győz. Ha viszont leteszik a fegyvert egymás előtt, és mindketten az ily módon egészsé lett embert kezdik szolgálni, akkor a megosztottságot felváltó egység csodákat fog művelni. Ez a béke (nyugalom, biztonság) gondolkodás következtében teremődik meg.

E tökéletessé vált ember számára semmi sem lehetetlen, mert homogenitása miatt egyé tudja tenni a kettőt [3], vagyis az Atya és a Fiú lelke fuzionálhat. Az istengyermek tudniillik a hasonlóból keletkeznek [4]. Az *új ember* tehát akkor születik meg, amikor valaki teljesen megvilágosodik.

[1] Efézus 2,14–6 A versek csak *Csia Lajos* magyarításában utalnak a lényegre. Más fordítók nemzetséget, ill. népeket akarnak összebékíteni az új emberben... Hibájuk Pálra vezethető vissza, aki csak hallomásból ismerte ezt a mondást (is), melyet elemzés helyett beleillesztett a saját teológiájába.

[2] Tm 47., Mt 17,20; 18,19; 21,21; Isz 123/204

[3] Tm 107.

[4] Tm 61., Mt 6,22–3

Barátaink segítségével

A mondás szerint ép testben ép lélek lakik. Ennél pontosabban nem is lehetne rávilágítani a materializmus lényegére, amely szerint az anyag az elsődleges. Állítólag ez az anyag hozná létre a szellemet, aminek a minősége és állapota is tőle függ. E tételnek természetesen éppen az ellenkezője az igaz. Valójában csak a szellem létezik, az ún. anyag ennek az örök és élő „közegnek” csupán a perturbációja. Mint ilyen, nem igazi, s nem is időtlen. Egy látszólagos és időleges valami pedig nem tartalmazhat egy nálánál nagyobb dolgot.

Teilhard de Chardin szerint „az anyag lehetőségként (potencialiter) már tartalmazza a szellemet. Ha az anyag, fejlődése során, elér egy bizonyos komplexitást, akkor szükségképpen megjelenik a szellem. Az anyag az emberben éri el azt a fejlettségi fokot, ahol már működési alomként szolgálhat a szellem számára”. Ez logikusan is hangzana, ha Isten teremtette volna az anyagot. Az is kérdéses, hogy az anyag mitől fejlődik, s hogy a változás miért lesz pozitív. A materialistáknak ez persze nem probléma... Náluk a mennyiségi fejlődés egyszer csak „átcsap” minőségibe.... Ha tehát elég sok káposztát rakunk sorba, akkor a végén kecske lesz...

Komolyra fordítva a szót, számba kell vennünk az ember összetevőit. Szerencsére a jézusi mondások antropológiai értelemben is eligazítanak bennünket ! [1]. Mesterünk terminológiája szerint „a ház” – maga az ember [2]. Az alábbiakban ennek az „épületnek” a szerkezeti felépítését fogjuk megvizsgálni.

Ész, értelem, szellem és lélek közé már egyenlőségjeleket tettünk... A „lélek” kifejezés viszont az egész embert is jelöli, így a homo sapiensre azt is mondhatjuk, hogy „a lelkes”, „az értelmes”, az a valaki, akinek „szelleme van”. Rendelkezünk viszont egy *értő érzékszervvel* is, amit Jézus hol „szem”-nek, hol „fül”-nek, hol „szív”-nek nevez. Ezzel a valamivel egészen különleges dolgokat is képesek vagyunk felfogni [3].

„Jézus mondta: Ha a hústest a szellemért lett, ez csoda. Ám ha a szellem lett a testért, ez a csodák csodája. Én azonban azon csodálkozom: Hogyan vett ilyen nagy gazdagság lakozást ebben a szegénységben?” [4]

hústest = a sarx, tehát csak hús és vér

szellem = a psziché, a lélek

nagy gazdagság = a Pneuma aktivizálódása, ami Isten ajándéka (vö. Jn 4,10a)

szegénység = a Pneumát nélkülöző pszichoszomatikus egység (vö. Tm 2.)

1. Mi a „csoda” ? (Válaszolok: a képtelenség.)
2. Mi a „csodák csodája” ? (A még nagyobb képtelenség.)
3. Mikor csodálkozik az ember ? (Ha el kell fogadnia egy ténytet.)

A Pneumának nincs szüksége az emberi testre (vö. Jn 6,63), a test számára pedig végképp nem létszükséglet a Pneuma (vö. Tm 27.). Jézusnak mégis konstatálnia kell, hogy a Pneuma benne van az emberben. A logion ezt az örvendetes ténytet hozza a tudomásunkra.

[1] Tm 28., 47., 60., 107., 113.

[2] Tm 47., Mt 7,24–7; Lk 19,9

[3] Tm 16.

[4] Tm 28.

E hármass rétegződés (test, lélek, Pneuma) a perturbáció következménye. Ilyen felosztás valójában nem is végezhető, hisz csak a Pneumával van dolgunk. Pszichoszomatikus egységünk nem más, mint degradált Lélek. Az Atya jó magja közé ugyanis gyomokat vetettek [1]. Az ember egy Istenből származó örök szemcse körül alakul ki, de ezt a szellemi alkotó elemet atrocitás éri, teremtője részéről. A Sátán egy olyan ördögi kivitelező, aki nem az isteni tervek alapján dolgozik. Céljai érdekében megnyomoritja a jobb sorsra érdemes Lelket, amiből ily módon ember lesz.

Ha tovább csorbitjuk a szabadsági fokát (eszét), akkor állattá válik, és nem csak képletesen szólva. Az ördögi teremtés rendje a lehetőségbeli hierarchiáról szól. A homo sapiens persze *Isten fia*, sőt: *isten* [2], a végső származás okán. Ezért tudna az Atya a kövekből is utódokat támasztani Ábrahámnak [3]. Az evilági létezőket csak az alacsony szabadsági fokuk fosztja meg a közvetlen istenkapcsolattól. Ez az éltető és teremtő Erő az ember esetében is csak lehetőségként van meg [4]. Ha nem használja az eszét, vagy más dolgokra pazarolja szellemi kapacitását, akkor még vissza is fejlődik – országbeli értelemben [5].

Megfigyeléseink szerint az ember pszichoszomatikus egység, vagyis elméletileg sem vágható ketté testre és lélekre. Ha valóban szétbonthatatlanok volnánk, akkor semmi esélyünk se lenne az üdvözülésre. Nézzük meg, hogyan is áll a dolog!

„Jézus mondta: Ketten fognak nyugodni egy ágyon. Az egyik meg fog halni, a másik élni fog.” [6]

1. Mikor áll elő ez a helyzet? (Válaszolok: a világ végén, vö. Tm 112.)
2. Hol fog bekövetkezni a világ vége? (A keresők fejében.)
3. Kinek a számára lesz „világ vége”? (Csak a gondolkodó embereknek.)
4. Megmenekülésünknek a világ vége a függvénye. (A más felismerésre térés.)
5. Az időpont rajtunk fordul!
6. Mit kell tennünk a dolog siettetésére?
7. Miért fog meghalni az „egyik”, s mitől fog élni a „másik”?
8. „A szellem az, aki megelevenít, a hús nem használ semmit” (Jn 6,63a).
9. Mi közvetíti számunkra az éltető szellemet? (Jn 6,63b)

Egy ágyon csak egy ember *nyugodhat*, ahogy a kézi malomban sem örülhet egyszerre két asszony (nyugodtan). A megosztott emberben vannak „ketten”, ahol „hárman” is lehetnek (Tm 29.). Amíg azonban a háromfelé osztott ember *elveszett* (mert három isten is az uralma alatt tartja), addig a (már csak) kétfelé osztott megmenthető. Ezt ígéri a Tm 29., itt pedig a *hogyanról* van szó, ami előre vetíti a *mikort* is.

Ebben a logionban csak a hústest és a szellem csatázik, a világ már nem rúg labdába. E két küzdőfél körömszakadtáig harcol, békekötésről szó se lehet. Elvileg bármelyik nyerhetne, de Jézus tesz arról – a kereső elé rakott mondásaival –, hogy csak a jobbik győzhessen (Jn 6,63b).

Az előre megjövendölt állapot (ketten fognak nyugodni egy ágyon) csak abban az esetben következhet be, ha a hústest meghal (= csatát veszít), ő tehát ezért nyugszik, s ha a szellem él, mert ő már eljutott a nyugalom helyére (Tm 59.)

Fordított végkifejlet két okból sem következhet be. Egyrészt, ha az emberben már csak „ketten” vannak, akkor nyert ügye van (Tm 29.), másrészt, ha a hústest győzne, attól az még nem Élne! (Tm 28.).

[1] Tm 56., Mt 13,24–30

[2] Jn 10,31–9; 1Ján 5,19

[3] Mt 3,9b; Lk 3,8c

[4] Tm 71.

[5] Tm 40., Mt 13,12; 25,29; Mk 4,25; Lk 8,18; 19,26; Isz 110a/216,7

[6] Tm 60., Mt 24,28; 24,37–44; Lk 17,26–37

A kánoni evangéliumok apokaliptikus leírásai nem valóságos történések, s nem is a világvége szörnyűségeiről szólnak. Súlyukat a szinoptikus, háromszori tálalás adja, az Emberfi szellemi hagyatékában nem is szerepelnek. Ennek az az oka, hogy e félreértett és helytelenül elemzett logionok a *megmenekülés* módjáról beszélnek. Az egyes mondanivalók megfejtéséhez két alapvető dolgot kell tudni.

Egy: a világvége a *keresők* fejében fog bekövetkezni, midőn felismerik a Valóságot [1]. A menny és a föld ugyan elműlik, ám ez az „esemény” a hagyományos isten- és világvégé felszámolódásakor megy végbe. Hogy *mikor*, azt senki se tudhatja, hiszen a teljes megvilágosodás időpontja tőlünk függ. Más megfogalmazásban: a királyság bennünk van, s ezért rajtunk fordul [2].

Kettő: megmenteni csak az egyes embert lehet, ezért nem társadalmi méretekben kell gondolkodni. A szóban forgó logionok szereplői *egyének*, az ítéletszerű szétválogatás tehát bennük zajlik. Ezt a szelektálást ők maguk végzik el, angyalaik segítségével. Az értelmezésbe akkor csúszik hiba, ha az elvetendő dolgokat [3] emberekként kezeljük. Valójában arról a megtisztulási folyamatról van szó, amely egyszer mindenkiben – így vagy úgy, de – végbe megy [4]. A búzáról és a konkolyról szóló parabola édestestvére jó példa lesz:

„Újra csak hasonló [5] a mennyek királysága a kerítőhálóhoz, mely mikor a tóba vetik, mindenfajta halat összefog, mikor aztán megtelik, kivonják a partra, leülnek, s a használhatókat edényekbe szedik, a hitványakat pedig kivetik. Eképpen lesz a kornak befejezésekor: az angyalok kimennek, a rosszakat az igazságosaktól különválasztják, majd a tüzes kemencébe vetik őket, ott lesz csak sírás és fogcsikorgatás.” [6]

a mennyek királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

a kor befejezésekor = a teljes megvilágosodás idején

az angyalok = a megértés segítői, a kinyilatkoztatás hordozói (vö. Tm 89.), akik túlcserélődő mértékkel (vö. Lk 6,38) bővítik ki ismereteinket (vö. Lk 16,9–12)

a rosszak = az ilyen vagy olyan okokból elvetendő dolgok

az igazságosak = a jó, mert Célra vezető dolgok

a tüzes kemencébe vetik őket = véglegesen megszabadulnak tőlük

1. Az angyalok csak azokhoz tudnak kimenni, akik hívják őket! (vö. Tm 89.).
2. Kiknek vannak angyalaik? (Válaszolok: csak a kicsinyeknek, vö. Mt 18,1–10.)
3. Hogyan tudnak segíteni nekünk? (Válaszolok: intuitív módon, vö. Mk 1,13.)
4. Ki veti ki a hitvány halakat? (Válaszolok: az újjászületett egyén.)
5. A sírás és fogcsikorgatás helye: a világ.

A búzáról és a konkolyról szóló példabeszéd magyarázatánál is kiderül [7], hogy a „királyság fiai”, illetve a „rossz fiai” nem emberek, hanem magok. Jézus se embereket vet, hanem *nemes magokat*. Olyasmikről beszélünk tehát, amikből kisarjad valami, adott esetben megbotránkoztató dolog. A *fia* kifejezés egyáltalán nem hímnemű embert

[1] Tm 112., Mt 24, 35–6

[2] Tm 1., 2.

[3] Tm 7.: kis halak, Tm 56.: gyomok, Tm 77.: hajórakománnyi cucc, Tm 108.: kilencvenkilenc juh. Lényeg az, hogy mindig a soktól válunk meg az egyetlenegy miatt.

[4] Ezt a szellemi szelektálást Jézusnak is el kellett végeznie, lelki homogenitása érdekében! (Mk 1,13).

[5] A szövegösszefüggés (Mt 13,24 – 52) is megmutatja, hogy miről van szó!

[6] Mt 13,47–50 (A szellemi hagyatékba ez nem került bele, csak a pontosabb megfogalmazású Tm 7.)

[7] Mt 13, 36 –43

jelent, csak a szóban forgó dolog valamihez való kapcsolódását jelzi. Ilyen utalásból jött létre pl. a „vásárfia”, a „halál fia” vagy a „baromfi”. A csirke sem a tehéntől származik, csupán egyazon élettérben téblábol vele. Isten Fián ezért nőt is érthetünk.

A záró mondat azt is nyilvánvalóvá teszi, hogy Jézus a tanítványok kérése ellenére sem magyaráz [1], hanem újra rébuszokban beszél. Ez azt jelenti, hogy logionjaiból az összes rejtett dolgot ki kell hüvelykeznünk. A Mt 13,43 minden ilyen jellegű példabeszéd végére odakívánkozik, mert ebből derül ki igazán, hogy miről is van szó:

„Akkor az igazságosak, mint a nap fognak felragyogni Atyjuk királyságában.”

Aki tehát olyan igazságos mint Isten – vagyis őt is az irgalom logikája vezeti – [2], az teljesen meg fog világosodni. Ez a személy persze nem a Mennysországra fog tündökölni... A fogalmazás egyértelműen arra utal, hogy az illető királyi lelkiállapotba kerül. A királyság ugyanis bennünk van, azt mindenhová magunkkal visszük [3].

Jézus napkeletről és napnyugatról jövő reménybeli követői sem a Mennysországra érkeznek [4], hanem „királyként” közelednek majd, vagyis hatalmuk a homlokukra lesz írva [5]. Ők – az Emberfihez hasonlóan – fizikailag is demonstrálni fogják a közvetlen istenkapcsolat megvalósíthatóságát [6].

A királyságba tehát az megy be, aki zokszó nélkül [7] elvégzi a nagy szelektálást [8]. Aki nem válogat, az marad „a gyehennán”, azaz továbbra is a világban és a világból él [9]. Ez a személy, szellemi sötétsége miatt [10], sírva és fogcsikorgatva fog tengődni holta napjáig, „odaát” pedig elítéli őt az Ige [11]. Természetesen mindkét esetben egyfajta tudatállapotról van szó, hiszen az ember a lelkében él át kísértést, kárhozatot és ítéletet...

Ha nem böjtölünk a világgal, akkor nem találjuk meg a királyságot. Ha nem teszünk a szombatot valódi istentiszteletté, akkor nem látjuk meg az Atyát [12]. Amíg az ember „éli a világot”, addig országbeli értelemben – halott. Feltámadásához holtá kell nyilvánítania a környezetét, mert az örök élet iránti igényt csak ez a felismerés szülheti meg [13].

[1] Ez a tény bizonyítja a bekezdés hitelességét, melyet egyesek vitatnak, a Mt 13,18–23 alatti szövegrésszel együtt, pedig a 13,43b felszólítása: „*Akinek van füle, hallja*” egyértelműen jelzi a szerző kilétét, ahogy a terminológiai egyezés is! (vö. Tm 8., 56.).

[2] Mt 5,48; 6,33; Tm 69.

[3] Tm 1., 2., 3., 114.

[4] Mt 8,11; Lk 13,28–9

[5] Tm 2., Jelenések 22,4 (Tm 49., Mt 7,29)

[6] Tm 27.

[7] Tm 7.

[8] Jézusnak ehhez időre és zavartalanságra volt szüksége (vö. Mk 1,12–13).

[9] Tm 26.

[10] Mt 8,12

[11] Jn 12,48

[12] Tm 26., 14., Mt 5, 8; Jn 5,37b

[13] Tm 55., Isz 133/34, 8; 148a/75

Talált pénz

Az értelmes embert kizárólag a közvetlen istenkapcsolat boldogíthatja, ezért nemzi életre a Pneumáját. A homo sapiensnek igazából ezen a lehetőségén [1] kívül semmije sincsen. Ez a legnagyobb [2], a legértékesebb [3] és tulajdonképpen az egyetlen [4] kincse. Semmit se tud felajánlani a Lelkéért cserébe, mert a csere tárgya és alapja – ugyanaz [5]. Szerencsére „a királyság” fizikailag és időben is közel van [6], hiszen bennünk rejlik, s rajtunk múlik. A *hol* és a *mikor* tehát nem lehet kérdés... Az időpont firtatása arra utal, hogy az illető nem tudja a helyet! [7]

Aki a megvilágosodási folyamat közben „megismeri önmagát”, arra az égiek is figyelnek [8]. Ha már van valami a kezünkben [9], akkor nekünk tudják adni azt, ami a mienk [10]. Ez a dolog pedig a valódi lényünk, ami praeexistens módon mindig is létezett [11]. Jövőnk tehát könnyen bebiztosítottá válhat:

„Jézus mondta: Az Atya királysága hasonlít egy kalmárhoz, akinek egy hajórakománya van. Amikor ez a kalmár, a bölcs, egy gyöngyöt talált, eladta a hajórakományt, és csak a gyöngyöt vette meg magának. Ti is törekedjete az ő kincse után, amely nem pusztul el, hanem megmarad, a hely után, ahová moly nem közeledik, hogy fölfalja azt, és féreg sem pusztít.” [12]

egy kalmár = olyasvalaki, aki nyereséghez akar jutni, s abból akar élni

a hajórakomány = a kalmár nagy mennyiségű árukészlete, melynek eladásából nyereséget remél

a gyöngy = egy szem, de nagyon értékes valami

a kalmár kincse = egyetlenegy dolog, ami mindennel felér

a hely = az élet helye (vö. Tm 3.), ahol Jézus van (vö. Tm 23.), a nyugalom helye (vö. Tm 59.), a menyegző helye (vö. Tm 76.)

1. Nyereségből is lehet élni, nemcsak munkából (vö. Mt 6,25–34; Lk 12,22–31).
2. A kalmár sok értékesíthető dologgal bír.
3. Senkinek sem abból támad az élete, amiből feleslegesen sok van (vö. Lk 12,15).
4. Valójában csak egy dologra van szükség (vö. Lk 10,42).

[1] Tm 71.

[2] Tm 7., Mt 13,47–8

[3] Tm 77., Mt 13,45–6

[4] Tm 110., Mt 13,44

[5] Tm 67., Mt 16,24–7; Mk 8,34–7; Lk 9,23–7

[6] Tm 114., Lk 17,20–1

[7] Tm 2., Lk 17,21

[8] Tm 2., 89.

[9] Tm 40., Mt 13,12; 25,29; Mk 4,25; Lk 8,18; 19,26; Isz 110a/216,7

[10] Tm 89., Mt 13,24–43; Mk 1,13; Lk 12,8–10; Jn 1,51; Zsk 45.; Róm 8,28

[11] Tm 17., Jn 8,14 bc; 17,5; 17,24

[12] Tm 77., Mt 6,19; 13,45; Lk 12,33

5. A bölcs kalmár magatartása követendő példa a számunkra.
6. A bölcs kalmár találta a gyöngyöt! (vö. Tm 1.)
7. A bölcs kalmár felismerte, hogy a talált gyöngy értékesebb, mint az árukészlete.
8. Hol találhatta a bölcs kalmár a gyöngyöt? (vö. Tm 3.)
9. A bölcs kalmár csak gondolkodás árán juthatott erre a következtetésre.
10. A bölcs kalmár eladta az egész hajórakományt (vö. Tm 7., 108.).
11. A gyöngy megszerzéséhez minden árukészletétől meg kellett szabadulnia.
12. A gyöngy könnyebben kezelhető, mint egy hajórakomány.
13. Hol tarthatja a bölcs kalmár a gyöngyöt?
14. A bölcs kalmár kincse azért marad meg, mert hozzáférhetetlen helyen van.

A kalmár eredendően bölcs volt, tudniillik be akarta biztosítani a jövőjét. Az ilyen beállítottságú ember azért akadhat gyöngyre, mert valódi értékek után kutat. A szóban forgó gyöngy talált pénz, tehát a kalmár nem dolgozott meg érte... [1]. Az ő érdeme a kutatás, és a felismerést követő jó döntés [2]. Kincse a királyi lelkiállapot, vagyis a bebiztosítottság tudata [3]. Ezt az érzést senki sem veheti el tőle!

A bölcs ember addig zörget a hamis mammonjával, míg oda nem adják neki az igazit. Az Ég madarai [4] viszont csak akkor tudnak beszállni [5] a kutatási folyamatba, ha az már megkezdődött [6]. A kereső érzi is a segítségüket, így aztán tisztában van a funkciójukkal, mások azonban szárnyas-hálóingés alakokként képzelik el az angyalokat. Aki már megtapasztalta, hogy valóban túlcserélhető mértékkel [7] kapja a szent szellemet [8], az soha többé nem kételkedik a személyes közreműködésükben! Barátaink ugyanis nem a halálunk után fogadnak be bennünket az örök sátrakba, hanem már a kinyilatkoztatás során! [9]. A kérdés tudniillik nem az, hogy van-e élet a halál után, hanem az, hogy lesz-e Élet még előtte...

Saját esetemet egy vicces mondással tudom a legjobban szemléltetni. E szerint az egyetemi hallgatónak mindent tudnia kell, a tanársegédnek már csak azt kell tudnia, hogy az illető anyagrészt hol található a könyvben, a professzornak pedig elegendő azt tudni, hogy merre van a tanársegéd... Komolyan mondom; én se tudtam semmit, csak kapcsolatot tartottam az angyalaimmal.

Mert minden írástudó, akit megtanítottak a mennyek királyságára, hasonló a gazdaemberhez, aki kincsei közül hol új, hol régi dolgokat hoz elő [10].

olyan írástudó, akit megtanítottak

a mennyek királyságára = Jézushoz hasonló autodidakta [11]

gazdaember = olyasvalaki, aki önmagára van utalva, mert neki kell kitalálnia mindent

a gazdaember kincsei = a tapasztalatai, az ismeretei

újat is, régít is = esze segítségével bővíti, illetve felidézi azokat

[1] Mk 4,26-9; Jn 4,34-8

[2] Tm 7., 108., Mt 13,47

[3] Tm 1., 59.

[4] Tm 19., Mk 4,30-2

[5] Jn 1,51

[6] Tm 1., 89.

[7] Lk 6,38a Az ily módon megszerezhető tudásmennyiség a felvevőképesség függvénye. A szövegösszefüggésből (Lk 6,37-49; Mt 7,1-11) is kiderül, hogy az értelem a lelkiületből következik, s a kettő egységet képez. A jézusi „szellemben és igazságban” (Jn 4,23-4) ugyanezt jelenti. Az isteni igazságosság (Mt 6,33) ugyanis az irgalom logikájával egyenlő.

[8] Mk 4,24; 8, 38; Lk 6, 38a; 11,13

[9] Lk 16, 9 - 12; Tm 89. Segítségük intuitív módon érkezik, a Mk 1,13 is erről beszél.

[10] Mt 13, 51-2

[11] Tm 26. A logion válasz a Jn 7,15 kérdésére.

Legyetek, midőn elmúltok !

A hívők két okból hisznek a feltámadásban. Először is; félnek a haláltól, mert nem az Élőből élnek [1], másodsor: folytatni akarják azt, amit eddig csináltak, csak tökéletesebb formában. Ez persze sima materializmus, vagyis ön- és világimádat... Újjászületésüket éppen ez a lelkiület gátolja meg, igény hiányában tudniillik nem jön létre a közvetlen istenkapcsolat. Ilyesmire nem is vágyódnak, mert az Abszolútumot „rendezőként” képzelik el. Ő majd megteremt bizonyos szituációkat, így pl. az automatikus és érdem szerinti feltámadást, a többi pedig megy magától. A Világ azonban nem a homo sapiens körül forog, ezért kár valamiféle általános feltámadásra várni. Jézus egyértelművé tette, hogy Isten és ember viszonylatában semmi se működik kollektív módon. A feltámadás körülményeit firtató kérdésre adott válaszában éppen ez az egyik mondanivalója [2].

Az „üdvörtörténeti” várakozás tehát *felesleges* [3], *terméketlen* [4], és *veszélyes* [5], mert a megmenekülés lehetősége csak az egyén számára adott [6], s neki sincs a végtelenségig biztosítva [7]. A közhiedelem szerint „a megtérés” akár az utolsó pillanatban is bekövetkezhet, ám ez súlyos tévhit ! Minden folyamathoz idő kell, még akkor is, ha a mag *jó földbe* került, és az okos gazda *nem késlekedik* az aratással [8]. Az egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatás vételéhez aktív közreműködés szükséges [9]. Adni csak annak lehet, akinek már van valami a kezében [10]. Az Ég madarai (az angyalok) csak akkor szállnak le reánk, ha a feltételek kedvezőek [11]. A várva várt teljes megvilágosodás nem megy máról holnapra...

Jézus nem az erkölcsi-etikai értelemben való megtérést sürgette, hanem a belső rendbetételét. Aki ugyanis más felismerésre tér (= helyes világnézeti alapokra építkeznek), az automatikusan megtisztul a folyamat végére [12]. Sokan azt hiszik, hogy az ilyesfajta megigazuláshoz a Jóisten létének megvallása is elegendő. Egy utolsó percben kinyögött „Neked volt igazad !” sóhajjal azonban nem lehet bepótolni mindazt, amit addig elmulasztottak. A gondolkodás terhe ugyan könnyű, s a belátás kényszere sem nehéz, de az igát azért fel kell venni [13].

Az Emberfi mellé felfeszített jobb lator esete csak látszólag mond ellent az üdvözülés fáradságos voltának [14]. A történeteknek azonban több tanulsága is van, ezért közelebbről is megvizsgáljuk az elhangzottakat.

[1] Tm 112.

[2] Mt 22,23-33; Mk 12,18-27; Lk 20,27-40

[3] Mt 4,17; Mk 1,15

[4] Tm 114.

[5] Tm 59., Mt 10,28; Lk 12,4-5; 13,1-5

[6] Tm 1., 2., Mt 7,13-4

[7] Tm 58., Mt 7,19; 25,1-13; Lk 13, 6-9; 13,23-30; Jn 15,6

[8] Mk 4,26-9; Jn 4,35-8; Tm 20.

[9] Tm 89.

[10] Tm 40., Mt 13,12; 25,29; Mk 4,25; Lk 8,18; 19,26

[11] Tm 19., Mk 4,30-2

[12] Tm 90., Mt 23,25; Lk 11,39; Isz 109/53,1-3; 114/61; 1Ján 3,9

[13] Tm 91., Mt 11,28

[14] Tm 57., 91., 108., Isz 132/113

A felfüggesztett gonosztevők közül is az egyik káromolta: „Hát nem te vagy a Krisztus? Mentsd meg magadat és minket is !” De megszólalt a másik, és korholta őt: „Nem féled az Istent? – mondotta neki –, hiszen ugyanaz az ítélet van rajtad ! Mi igazságosan szenvedünk, mert annak méltó büntetését kapjuk, amit tettünk, ő azonban semmi helytelent nem tett”. Majd így szólt: „Jézus, emlékezz meg rólam, ha eljössz majd királyságodban !” Ő ezt felelte rá: „Bizony mondom neked, még ma velem leszel a Paradicsomban” [1]

gonosztevő = lázadó hazafi, aki az általa nemesnek tartott cél érdekében megszegi a „Ne ölj !” parancsolatot

a királyság = egy lelki- vagy tudatállapot

semmi helytelent nem tett = a tízparancsolat szempontjából

még ma = rögtön a halálod után

1. Jézus nem ismert el semmiféle „nemes célt” az erőszak igazolására (Mt 5,38–48).
2. A gúnyolódó lator nem tartotta Jézust a Krisztusnak, ellenségszeretete miatt.
3. A gúnyolódó tkp. ezt mondja: „Na, mire jutottál a nagy pacifizmusoddal ?”
4. Az Emberfit „lehet” gúnyolni (vö. Tm 43.).
5. A jobb lator magát a gúnyolódást is nehezményezi.
6. A jobb lator irgalmasabb lelkületű volt a társánál.
7. A jobb lator tudta, hogy a főpapok Jézust teljesen igazságtalanul végeztetik ki.
8. Akit a főpapok igazságtalanul végeztetnek ki, az csak jó ember lehet.
9. A jobb lator használta az eszét.
10. A Pneumát a gondolkodás szüli meg.
11. Az Emberfit a Pneuma segítségével lehet felismerni (vö. Mt 16,13–20).
12. A jobb lator *a szituáció ellenére* lehetségesnek tartotta, hogy Jézus a Krisztus...
13. A jobb lator az utolsó pillanatban megszülte a Pneumáját !
14. A jobb lator igazságosnak tartotta a maga szenvedését.
15. A jobb lator megbánta azt, amit tett.
16. A jobb lator ráérezett az igazságra.
17. A jobb latornak fogalma sem lehetett arról, hogy hol van a királyság, s hogy mikor jön el, az eljövétel érdekében pedig már nem tehetett semmit.
18. A jobb lator nem válhatott Jézushoz hasonló Emberfivé.
19. A jobb lator a Paradicsomba került.
20. A rosszabb lator nem.
21. A jobb lator hústeste a földön maradt.
22. A rosszabb latornak a lelke is.
23. Hús és vér Isten királyságát nem örökölheti (vö. 1Kor 15,50; Tm 113., Jn 3,6).

Ez az eset szoros kapcsolatban áll a Lk 12,54 – 13,9 alatti szövegekkel. Azok az igehelyek arról szólnak, hogy aki egyre csak halogatja a végső kérdésekkel való szembenézést, az pórul járhat. Egyetlen esélyünket ugyanis könnyelműen vagy véletlenül [2] is elveszíthetjük. A hamis mammont (= az eszünket) tehát addig kell felhasználnunk, amíg hozzá tudják adni az igazít ! [3]. Ha a Pneumánk létrehozása előtt halunk meg, akkor jobb sorsra érdemes lelkünk az anyagvilágban reked. Az értelmes ember ezért hídként használja a világot [4], így nem is telepszik meg rajta [5].

[1] Lk 23,39–43

[2] Lk 13,4–5

[3] Lk 16,9–12

[4] Isz 148a/75; 164/173; Tm 41., Lk 12,58–9

[5] Isz 60/77; 66/118; 104/218

A jobb lator a Paradicsomba került, ám korántsem Jézushoz hasonló kondíciókkal ! Ott lehetett vele, de nem királyként. Neki ugyanis nem azt ígérte, amit a tanítványainak [1]. Haveri alapon ugyanúgy nem lehet a Mennyek Országába kerülni, ahogy jöpontgyűjtögetéssel sem. Ha ez százalékszámítással dölne el, akkor az összes farizeus üdvözülhetne, s Isten *kénytelen lenne* beengedni őket. A megosztott lélek azonban nem nyerhet bebocsátást, mert ez fizikai képtelenség [2]. Mindenkinek homogén lelkületűvé kell válnia, függetlenül attól, hogy a földön vagy a mennyben tartózkodik-e... Az Örök-kévaló „első kézből” származó Fiai is meghozták ama jó döntést, emberi testvéreikhez hasonlóan.

Ha követjük Jézust, akkor odakerülünk, ahol ő van [3], hozzá válunk hasonlóvá, s abból részesedünk, ami az övé [4]. Ha ennél kevesebbet teszünk, akkor ugyan átme-gyünk az országbeli halálból az életre [5], de ez csak az alapok lerakását jelenti [6]. „Én vagyok az élet kezdeté és az igazság útja. Aki engem megismer és úgy hal meg, nem halállal hal meg, hanem élettel él” [7].

A jobb lator tehát nem részesült különleges elbánásban... Ugyanoda jutott, ahová bárki más is eljuthat, ha megszüli a Pneumáját. Hozzá hasonló személy egyébként alig van [8]. Mármost olyasvalaki, aki életre nemzi önmagát, de nem marad ideje gyomta-lanításra [9]. Állhatatosságunk ugyan néha alábbhagy [10], de aki keres, az talál [11]. Feltéve, ha valóban éhezünk és szomjazzuk az igazságot [12]. A nagy szelektálást per-sze a félbemaradt egzisztenciáknak is el kell végezniük... Ők olyan helyzetbe kerülnek, mint az az ember, aki egy naturista strandra téved. Nem tartják jogtalan behatolónak, de a szituáció megoldása rá hárul. Kényelmetlenségétől csak a ruháival együtt szaba-dulhat... [13].

Aki ezt nem teszi meg, az visszazuhan az anyagba, vagyis *elkárhozik*. Ez a kife-jezés „csak” arra utal, hogy a kihasználatlanul hagyott lehetőség miatt kárba vész a biológiai élete. Van ennél rosszabb is: ha az illető bűnei következtében gonosz lélekké válik [14]. Ebben az esetben *ítéletre megy* [15], vagyis arra a „helyre”, ahol az isme-reték utólagos megszerzését teszik lehetővé. Ezek az önhibájukból utolsóvá lett elsők – szégyenszemre – magányos sereghajtóként fognak elvándorolni a Célig [16].

[1] Mt 19,28; Lk 22,28–30; Jn 12,26; 14,3; 17,24

[2] A nagy lakomáról szóló példabeszédben találunk utalást erre... Megfelelő „öltözék” nélkül lehetetlen be-menni „az Atya helyeire” (Tm 64.), tudniillik ahhoz más „halmazállapot” szükséges. A tiszta szellemiség-nek ugyanis nincs anyagi vetülete (vö. Tm 113., Jn 3,6; 1Kor 15,50).
A mátei szöveg elemzését lásd a 71 – 72. oldalon.

[3] Tm 23., Jn 17,24

[4] Tm 109., Jn 3,35; 5,19–30; 13,16

[5] Jn 5,24–5

[6] Jn 14,4–6

[7] Isz 173/154 Ez az igehely ekvivalens a jánosi logionnal (11,26), tehát egymást erősítik.

[8] Talán csak a Beméritő, aki ugyanígy járhatott. A témát lásd *Pintér István: Jézus és a Beméritő*.
In: *Válogatott tanulmányok*, 33 – 44. old. (mek.oszk.hu/08000/08019)

[9] Lásd a 81. oldalon leírtakat !

[10] Tm 93., Isz 110/216,7

[11] Tm 95., Mt 7,7–8; Lk 11,9–10

[12] Tm 70., Lk 6,21

[13] Tm 20., 21.

[14] Lásd a 17 – 21. oldalt.

[15] Jn 5,24 – 9

[16] Tm 3., Mt 11,25; 20,16; Mk 10,13–6; 10,31; Lk 10,21; 23,30

Távol az Atyától

A szent Szellemet kérni kell, mégpedig céltudatos gondolkodással. Hogy ennek a folyamatnak mikor lesz meg az eredménye (mikor jön el Isten királysága), az nem jósolható meg előre [1], de az biztos, hogy nem a zsidó húsvétől számított 50. napon [2]. Főleg nem *egyszerre tizenkét ember számára*, akik közül az egyiket sorsvetéssel tettek meg Jézus apostolának [3]. Ez az aktus, és a Lélek „leszállásának” pünkösdre való időzítése is azt mutatja, hogy a tanítványok visszatértek azokhoz a hagyományokhoz, amelyektől mesterük elszakadt. Ők felvállalták a júdaizmus gyökereit, és igyekeztek megteremteni az üdvtörténeti kontinuitást az új vallás számára.

Közülük tehát senki sem fogta fel a Dolgokat, mert minden kérdésben félreértették az Emberfit. A kereszténység igen nagyra értékeli őket, pedig Jézus a Tizenkettő egyikét se tudta a maga követőjévé emelni. Elhívásukkor is politikai messiást láttak benne [4], és a mennybemenetelkor is Izráel „helyreállítását” várták [5]. A Hegyi beszéd idevonatkozó része beteljesedett rajtuk [6], az apostolok és az útkészítők [7] szinte illusztrálják a szöveget.

A Tanító természetesen tisztában volt azzal, hogy ezek a fiatal emberek sehol sem tartanak [8]. Túlságosan meghatározzák őket személyes ambícióik [9], s az a kultúrkör, amibe beleszülettek [10]. Az utolsó vacsorán – még az árulás bejelentését követően is – rangvitáznak [11]. Ezt hallva konstatálnia kell, hogy a Sátán elragadta a szívükbe szórt Pneuma-magokat [12]. Mindössze a Péterbe vetett reménység maradt: „Ha majd egyszer megtérsz, támogasd testvéreidet” [13].

Amikor „felszerelés” nélkül küldte ki őket, akkor az ő égisze alatt tevékenykedtek, ám ez a „hordozás” [14], nem tarthat a végtelenségig [15]. Az *erszény*, a *tarisznya* és a *kard* egyértelműen arra utal, hogy elő kell venniük a saját sütnivalójukat, Életük megvédése érdekében.

Az el-nem-avuló erszényekre tehát mindenképpen szert kell tenni [16]. Jézus le-tartóztatása és kivégzése után azonban a tanítványok visszamentek galileai otthonaikba, ahol már csak felejtettek volna... Továbbképzésük kizárólag az Emberfi ismételt színre

[1] Mk 4,26 – 9

[2] ApCsel 2,1

[3] ApCsel 1,26

[4] Jn 1,41

[5] ApCsel 1, 6 Tíz nappal később állítólag teljesen megvilágosodtak... Kollektíve !

[6] Mt 7,21–3

[7] Lk 10,1–20 Ez a *Hetvenkettő* volt Jézus igazi útkészítője, nem Bemerítő János !

A 10,23b csak ennyit jelent: „A sarkatokban fogok járni.” Apokaliptikus értelmezésekre azok ragadtatják magukat, akik nincsenek tisztában az Emberfi név státust tükröző jelentésével.

[8] Mt 26,31–2; Mk 14,27–8; Jn 16,31–2 (A 16,31 végére hitetlenkedő kérdőjel kívánczik.)

[9] Mt 20,20–4; Mk 9,33–4; Lk 9,46 stb.

[10] Tm 11.

[11] Lk 22,24

[12] Mt 13,18–22; Lk 22,31

[13] Lk 22,32b Csia Lajos fordítása. Műve: mek.oszk.hu/08900/08907

[14] Mt 17,17c

[15] Tm 11., 37.

[16] Lk 12,33; 16,9–12; Tm 82., 96., 110.

lépésével volt lehetséges. E jelenség katartikus hatásával a Tanító előre kalkulált. Sokszor szolt erőszakos haláláról és az azt követő feltámadásáról. A mennybemenetele előtt megtartott „mesterkurzus” és a búcsúbeszéd így kellő súlyt kapott [1].

Máté úgy állítja be a pásztorverést követő szétszóródást, mint Jézus rendelkezését [2], de már korábban kiderül, hogy elkerülhetetlen szükségszerűségről van szó... [3]. Ezt jelzi a zakariási idézet, ami persze hasonlat, nem pedig eleve elrendelés. Az igazság az, hogy a Tizenkettő közül ekkor még senki sem született újjá [4]. A folyamat elősegítése érdekében e galileai tartózkodás alatt diktálta le szellemi hagyatékát [5] Tamásnak.

A János–evangélium (másodszori) befejezése is arról tanúskodik, hogy az Emberfi ott készítette fel őket a továbbiakra [6]. Ehhez nem kellett sok idő, hiszen a nyilvános működés közben egyénileg is oktatta őket [7]. Megjelenése inkább csak nyomatékkozta a múltban elhangzottakat [8]. A negyven napos időtartam hihető, a több év már sokkal kevésbé. Az ismeretek befogadásának ugyanis lelkületi korlátai vannak [9].

Lukács úgy adja elő a dolgokat, ahogyan Jézus szerette volna... Nála a Tizenkettő nem fut szét, hanem a Városban marad [10], az Emberfi ugyanis ebben látta a tanúságtévés és a megvilágosodás biztosítékát [11]. Az evangélista nem állít valótlan, csak nem beszél a mennybemenetelt megelőző galileai tartózkodásról. Az ApCsel bevezetője se szol arról, hogy *hol* történt a fejtágító [12]. A mesterkurzus után a Tanító nyilván visszavitte a tanítványait Jeruzsálembe, és ott búcsúzott el tőlük végleg.

Az egykori tanítványok tehát várták azt a mennyei Erőt, amit senkinek sem lehet tölcsérrel beletölteni a fejébe. A teljes megvilágosodás így elmaradt... Nézzük meg, hogy minek is kellett volna történnie!

„Ti vagytok ezeknek tanúi. Én meg elküldöm reátok Atyám ígérését. Ti maradjatok a városban mindaddig, amíg a Magasságból jövő hatalomba bele nem öltöztetnek titeket.” [13]

ti = a tanítványok

tanú = az, aki látta és hallotta a dolgokat (a Nyilvános Működést)

az Atya ígérete = a szent Szellem

maradjatok a városban = Ne térjete vissza eredeti foglalkozásotokhoz!

a Magasságból jövő = az Atyától származó (vö. Lk 6,35c)

hatalom = a tudás okozta felkentség (vö. Mt 9,1–8; 18,18)

mindaddig = egy perccel sem korábban!

amíg = ez egy hosszú megvilágosodási folyamat lesz...

[1] ApCsel 1,3; Mt 28,17–20

[2] Mt 28,10; 28,16 Márknál már csak előre tudásról van szó (16,7c).

[3] Mt 26,30b – 1; Jn 16,32 abc

[4] Sajnos, később se. A három legígéretesebb tanítvány, akik a jeruzsálemi gyülekezet oszlopai voltak, „nem törekedtek a dicsőség után, hanem Jakabot választották meg püspöknek” (Zsk 119.)

[5] mek.oszk.hu/14600/14682

[6] Jn 21,1–25

[7] Tm 12. (A Júdás–evangélium töredékei is tartalmazznak ilyen utalást.)

[8] Jn 16,23

[9] Jn 16,12–5

[10] Lk 24,33b – 53

[11] Lk 24,48 – 9

[12] A két iratnak ugyanaz a szerzője. Lukács látszólag egy előkelő embernek ajánlja, de ez a fiktív személy, Teofilosz (= Istent szerető), valójában a kereső olvasóra utal.

[13] Lk 24,48 – 9

A tanítványoknak tehát Fiúi státust kellett volna szerezniük a nagyvilág elé lépés előtt. A búcsúbeszédnek csak feltételesen indítanak útnak [1], ugyanis a nyilvános működéshez mindennel tisztában kell lenni [2]. Az Emberfi „Isten ujjával” (vagyis az akaratával) űzte ki az ördögi szellemeket [3], az egyházi kézrátétel azonban semmiféle hatalmat nem közvetít. Jézus a kikezdhethetetlen logika kósziklájára (= értelmi alapokon) akarta felépíteni személyenkénti eklézsiáját [4].

Egy kollektívát nem lehet királlyá tenni, csak akkor, ha a történetírónak pont ez a szándéka. Az *apostolok cselekedeteit* kb. 80 évvel az események után jegyezték le, ez azt jelenti, hogy a szerzőnek szabad keze volt... A Szentlélek „leszállása” nem valóságos esemény [5], csak biblikus képekkel megrajzolt közlemény. Mondanivalója csupán annyi, hogy az apostolok nem vártak hiába. Pedig aki vár, az hoppon marad... [6].

Pál viszont nem tétlenkedett, mert csak úgy kerülhetett automatikusan (és észrevétlenül) Jézus helyére, ha megérteti az emberekkel, hogy őt maga az Úr nevezte ki! Ezt a „tényt” kürtöltette világgá a csodálatos látomás zsidó szimbólumaival a biblikus műveltséggel rendelkező ambíciózus írástudó [7]. Nemhiába ült Gamáiel lábánál: ez a fajta „megtérés” hatásos magyarázatnak bizonyult a sokaság előtt. A felkentséget azonban a tudás adja, így anti-Krisztusként, azaz felhatalmazás nélkül működött [8].

István történetének [9] kommentálására ehelyütt nem vállalkozom [10]. Ha valóban megtelt volna szellemmel, akkor nem szabad szemmel, s nem a Kozmosz égboltján keresi Isten dicsőségét. „Az egek” (= az Abszolútummal kapcsolatos elképzelések) ugyanis csak a gondolkodó ember fejében nyílnak meg [11].

Az egyház mai problémái az apostoli generáció értetlenségében gyökereznek. Azon kívül, hogy felismerték Jézus státusát, szinte semmit sem fogtak fel. Feltámadása nélkül még az egyedüli mértékadóságába vetett hitük is megingott volna. Mennybemenetele láttán nem kételkedtek a szavaiban, de nem is értelmezték őket. *Ha azt mondta, akkor annak úgy is kell lennie...* Ha meg fognak nyílni az egek, akkor látni fogjuk őt az Atya jobbán. Ehhez azonban legalább annyit kéne tudni, hogy a „látás” megértést jelent...

Az Olvasó ezek után könnyedén helyére tudja tologatni a teofánia elemeit is [12]. Ezt a szimbólumokkal tűzdelt biblikus képet az evangéliumok szerkesztői a Bemertítő utólagos [13] főhajtása miatt kreálták. János és Jézus kapcsolatában nagy összemosások történtek, az üdvtörténeti kontinuitás érdekében. Az Iszlám hagyomány igazolni látszik a közös múltat, szétválásuk azonban elkerülhetetlen volt az ellentétek antagonisztikus természete miatt [14].

A szinoptikusok apokaliptikus leírásaiban is rendet lehet rakni. Ezekben a fejezetekben négy dolog keveredik: a templom lerombolása, Jeruzsálem pusztulása, az Emberfi eljövetele és a világvége. Az első szimbolikus dolog [15], a második tényleges történés, a harmadik lelki átalakulás [16], a negyedik pedig a Valóság felfogása [17].

[1] Bővebben: *A szűk kapu*, 88 – 92. old. (mek.oszk.hu/08000/08061)

[2] Jn 3,35

[3] Lk 11,20

[4] Mt 16,17–9

[5] ApCsel 2,1–3

[6] Tm 114., Lk 11,9–13

[7] ApCsel 9,3–19

[8] Bővebben: *Válogatott tanulmányok*, 20 – 26. old.

[9] ApCsel 6, 8 – 60

[10] Lásd *Szentlecke Pátról* c. könyvem (mek.oszk.hu/16500/16532)

[11] Tm 1., 10., 85., 112., Mt 5,17–20; 24,35; Lk 16,17; Jn 1,51; 8,51

[12] Mt 26,64; Jn 1,51

[13] Mt 3,16–7; Mk 1,10–11; Lk 3,21–2; Jn 1,32–4

[14] Bővebben: *Válogatott tanulmányok*, 33 – 44. old. (mek.oszk.hu/08000/08019)

[15] Mt 26,61

[16] Jn 8,35

[17] Tm 112.

Az utolsó napon

Jézus megállapítása szerint az emberek fiait üresen (= Pneuma nélkül) jönnek a világra, s arra törekednek, hogy üresen is menjenek ki abból [1]. Ez a lelki igénytelenség olyan hiányt szül, amit semmi se képes betölteni [2]. A teljes megvilágosodás lehetősége adott, ám aki nem keres, az nem is talál. E szívbeli vakság pedig gyilkos dolog, mert országbeli halált okoz [3]. Lelketlenül abszolúte szegények leszünk [4], hiszen nélkülözni fogjuk az egyetlen olyan dolgot, amit birtokolhatunk [5].

Ha veszni hagyjuk, akkor kárt szenvedünk magunkban, vagyis nem ismerjük meg igazi lényünket. Valódi mivoltunk ugyanis – praexistens módon – már létezik Istenben [6]. Az Emberfi tudta, hogy honnan jött, és hová megy [7]. A lelkünk mélyén megbúvó létezőnek egyedi neve is van, amit *a kereső* megismerhet. Ha ez bekövetkezik, azonnal barátokat szerez [8]. Ennek a két irányból táplált folyamatnak feltámadás a vége.

Jézus azért jött, hogy felkeltsen minket az ostoba halálból [9]. Az Elsőszülött nevet az életre nemződés miatt kapta, mert számára az volt az igazi születés [10]. Aki hozzá hasonló módon birtokolja az Életet, már nem halhat meg országbeli értelemben. A biológiai halálból való visszajövele ezt a tényt demonstrálta. A Pneumát nélkülöző hullák ugyanis nem üdvözülnek. Halott-feltámasztásai „csak” azt tették nyilvánvalóvá, hogy a halál nem végleges dolog, s nem is Isten rendelése.

Igazi halál azért nincs, mert csak egy Valóság van: a szellemi létmód, ami a belső elrendezettség függvényében más-más képet mutat. A test a perturbáció következtében jön létre, de a zavar megszűntével felszámolódik. Feltámadáskor a Lélekről lehámlik ez a látszólagos kép; a meggyötört alkotó elemek felveszik eredeti állapotukat. A Pneuma egy kiegyenesedett Szellem, aminek önmagán kívül nincs más vetülete. Az anyag akkor „vész el”, amikor véget ér szakadatlan átalakulása.

Ezért kell létrehoznunk azt, amink van [11]:

„Jézus mondta: Jaj annak a testnek, ami a lelken csügg ! Jaj annak a léleknek, ami a testen csügg !” [12]

jaj annak = nincs esélye, nem lehet rajta segíteni

1. Az ember test és lélek megbonthatatlan egysége.
2. A tökéletes ember három komponensből áll ! [13]

[1] Tm 27.

[2] Tm 67., Mt 16,26; Mk 8,36; Lk 9,25

[3] Tm 71.

[4] Tm 2.

[5] Mt 16,26b; Mk 8,37

[6] Tm 17., 48., Jn 1,1-3; 8,14; 13,3; 17,5; 17,24; 1Ján 5,19a

[7] Jn 8,14 bc

[8] Tm 89., Lk 16, 9-12

[9] Isz 57/129

[10] Tm 102., Jn 3,3; Isz 172a/190 – 172b/207 Ez az ún. „első feltámadás” (Filipp 3,10-2)

[11] Tm 71.

[12] Tm 113., 1Kor 15, 50; Galata 6, 8

[13] Tm 27., 28., 47., 59., 71., 107., Jn 6, 63; Efézus 2,14-8

Az Örökkévaló egyedi Fiakat alkot, a Másoló viszont szériában teremt. Ezért a homo sapiens személyisége egyáltalán nem azonos az igazi énjével. „Földi másunk” modellezhető, kiszámítható és befolyásolható. Mivoltunk a környezet és a körülmények hatására alakul ki, esetleges módon. Problémáink tipikusak, gondjaink könnyen megoldhatók, így a mennyei kárpótlás is egyszerű lesz. Megvan hozzá a bejáratott eljárási protokoll...

Tennivalóink azonban vannak:

„Hát az Isten nem ítéli-e meg választottainak igazát, ha azok nappal és éjjel kiáltanak hozzá, mégha hosszútűró is velük kapcsolatban? Azt mondom nektek, hogy hamar megítéli igazukat. Hanem az Emberfi, amikor eljön, fog-e hitet találni a földön?” [1]

Isten választottai = a saját teológiai lábukon is megállni tudó, homogén lelkületű emberek (vö. Tm 15., 22., 48., 61., 76.)

nappal és éjjel = állhatatosan, következetesen (vö. Tm 1.)

hamar = rajta nem múlik!

az Emberfi = a bennünk szunnyadó istengyermek (vö. Tm 2.)

a (Jézus által definiált) hit = gondolkodáson alapuló, rohamosan fejlődő tudás (vö. Tm 19., Mk 4,30-2)

a földön = ott, ahol az Atya királyságának ki kell terjednie (vö. Tm 114.)

1. Az Emberfi csak akkor tud eljönni, ha használjuk az eszünket [2].
2. Örök élete csak egy Fiúnak lehet [3].
3. A keresők Jézushoz mennek [4].

Feltámadásunk a megvilágosodási folyamat utolsó napján lesz.

[1] Lk 18,7-8

[2] Lk 16,11-2

[3] Jn 6, 53 - 6

[4] Jn 6,44 - 5

Melléklet

Jákob álma

Jézus gyakran idézett az Írásokból, azért, hogy megvilágítsa saját, *merőben új* [1] mondanóit. Vagyis ezek a hivatkozások kizárólag a *szemléltetést* szolgálták. A törvény és a próféták szerinti tájékozódás ugyanis véget ért Jánossal [2]. Az Emberfinék se Mózeshez [3], se a prófétákhoz [4] nem volt köze. Hallgatósága ugyanakkor a kultúrkör szent történeteiben nőtt fel, és a júdaizmus nyelvét beszélte. Jézusnak ezért sokszor zsidó szimbólumokkal és képekkel kellett megértetnie magát [5]. A szóban forgó szövegeket tehát *hasonlatokként* használta. Az utókor eme utalások alapján (tévesen !) igazolva látta az üdvtörténet kontinuitását. Nem volt nehéz ilyen következtetésre jutnia, hiszen amúgy is ebben a folytatólágosságban akart hinni. Egyik-másik idézet az eleve elrendelés gyanúját is felvetheti, persze csak akkor, ha nem értjük meg a tulajdonképpeni mondanivalót.

„Jákob lajtorjája” igen jól ismert kép [6], és igazán nem nehéz meglátni benne a *közvetlen istenkapcsolat* szimbólumát. Milyen klassz is lenne egy ilyen égis alá... Minden keresőnek ez az álma ! Szerencsére létezik ilyen, Jézus szerint pedig használhatjuk is. Ő már végigjárta a fokokat, mégpedig fentről lefelé. A mennybe tudniillik csak úgy lehet feljutni, ha a mennyből szállunk alá [7]. Ez úgy értendő, hogy a gondolatmeneteinket fentről kell indítani ! Magyarán: minden teológiai probléma megoldása az Abszolútum tulajdonságaiban rejlik.

Az Ég akkor fog megnyílni [8], illetve a Föld akkor fog felgöngyölödni [9], a kutató elme előtt, ha az Örökkévalót „járja körül”. Végso kérdéseink megválaszolásában Isten angyalai segítenek bennünket [10], akik mindenkor látják az Atya orcáját [11], vagyis az ő közvetítésükkel tényleg felfoghatjuk a Dolgokat.

A következő oldalakon egy képzeletbeli létra fokain fogunk haladni, természetesen a jó irányban. Ezt az utat többször is meg kell majd tennie az Olvasónak, ám minden alkalommal új ismeretek birtokába jut.

[1] Mk 16,17d (= egész másképp fognak beszélni a Dolgokról)

[2] Mt 11,13

[3] Mt 23,1–39

[4] Tm 51.

[5] pl. Lk 24,26 – 7

[6] 1Móz 28,10–13a

[7] Jn 3,13

[8] Jn 1,51

[9] Tm 112., Izaiás 34,4

[10] Tm 89.

[11] Mt 18,10b Ez közvetlen istenkapcsolatot jelent !

Isten

Van, és tulajdonképpen csak ő van, mert minden belőle származik. Ez a pozitív előjelű Princípium az alfa és az ómega. Az Abszolútum Lélek vagy Szellem, és ez a „halmaz-állapot” a Valósággal egyenlő. Isten csak-jó, „de” és „ha” nélkül, öbeléje nem lehet dualizmust vinni. A Teremtő örök, erős, lényegét illetően változatlan, tökéletes és boldog. Ereje a jóságában van, és teremtésben nyilvánul meg. Mindig lelkiismeretével-lényegével összhangban viselkedik, ezért tökéletes, s ugyanezért boldog is. Ő a Jóság mellett kötelezte el magát, ám teremtményeinek szabad akaratot biztosít, az ezzel járó lehetőségekkel együtt. Végso okként egy, teremtésével, világával és teremtményeivel viszont homogén egységet képez, így numerikusan nem jellemezhető. Mivel az örök jelenben él, „időtlennek” is nevezhetjük. „Végtelensége” az állandó jellegű pozitív változásokban rejlik.

Teremtés

Ez Isten lényege. Ezért a teremtés egy jó, és soha meg-nem-szűnő folyamat. Az Örök-kevaló nem varázspálcával, és nem is a semmiből teremt, hanem saját alkotóelemeiből. Teremtésének produktumai jók és szépek, élettartamuk pedig örök. A teremtés tulajdonképpen az élő Szellem kiáradása, ezért Isten teremtményei mind élnek.

Isten mennyei világa

Öröktől fogva létezik, jó és szép, s közvetlen istenkapcsolat hatja át. Ez egy szellemi vagy lelki világ, melyben minden él, nincsenek holt, pusztán használati tárgyak. Ezért a Mennysország nem osztható fel „lakókra” és „környezetre”. Isten Világa folyamatosan tágul, belseje pedig átjárható.

Teremtmények

A mennyei Atyának csak mennyei Fiai lehetnek, ezért Isten teremtményei szellemi létezők. Mint ilyenek, örök életűek és szépek, istenképűségüket azonban csak jó döntésük után nyerik el. Ettől kezdve tökéletesek s boldogok, mert jóra használják fel a kapott gazdagságukat és erejüket. A lényegi-lelki egység miatt közvetlen istenkapcsolatuk van. Az egyre táguló Mennysországban élnek, s Atyjukhoz hasonlóan (tovább-) teremtéssel foglalkoznak. Nemileg nem jellemezhető, számuk folyamatosan növekszik.

Angyalok

Istennek azok a mennyei Fiai (vö. Mt 22,30), akik a keresők felett órkódnak. Ők közvetítik számukra *személyre szabott módon* a kinyilatkoztatás tartalmait. A végso kérdéseken való gondolkodással lehet előcsalogatni őket.

Sátán

Ő az Atya „soros” Tékozló fia, aki saját elképzelései szerint akar élni erejével és gazdagságával. Ereje a teremteni tudás, gazdagsága pedig az Isten által rendelkezésére bocsátott építőanyag. Mivel rossz döntése folytán nem lépett be a Mennysországba, nem istenképű, tehát Lelketlen. A lelki-lényegi egység hiányában önző, és a mennyei Fiakhoz viszonyítva képzetlen. Istent majmolva saját kis világában él, melyet önfejű módon hozott létre, és hazugságokkal kormányoz. Birodalmában negatív előjelű Princípium, vagyis teljhatalmú úr. Hatalmát szürke eminenciásként gyakorolja, mivelhogy szellemi létező. Azért gonosz, mert ördögi eszközöket alkalmaz akaratának érvényesítésére. Teremtményeit degradálja s hierarchiába rendezi, szabad akaratuktól és lehetőségeiktől lényegében megfosztja őket. Teremtése szakaszos, világa periódusokban vegetál. Az általa létrehozott dolgok rosszak és csúnyák, amellet tiszavirág-életűek. Az alacsony szabadsági fok miatt a környezet lelketlenné és holtnak látszik. A rendelkezésére bocsátott építőanyag véges, ezért az ún. természet körforgásszerűen működik, melyben maga az emberi nem is rotálódik.

Ördögök

A sátáni örömhír szerint élt emberek lelki maradványai, akik Uruknek alávetett szellemi létezőkként élnek tovább. Az emberek pszichéjében laknak, akár többen is. Céljuk az, hogy rossz irányba befolyásolják az ember lelkét. Ennek érdekében különféle módokon sanyargatják őket.

Pokol

Egy szörnyű lelkiállapot, amelybe a Sátán és a gonosz lelkek kerülnek, mikor szembenéznek viselt dolgaikkal.

Tisztító tűz

Ez az angyalok segítségével megrakott máglya csak a keresőkben lángol, s a lelkiületbeli gyomok elégetésére szolgál.

Anyagvilág

Ez a soros Gonosz mindenkori birodalma, mely az Isten „telkén” áll, s az ő „anyagából” épül fel. Alkotóelemei örök szemcsék, ezért valóság, de nem az igazi. Legfőbb ismérve, hogy hiányzik belőle a közvetlen istenkapcsolat, mely csak *rejtett* és *üldözött* lehetőségként van jelen.

Anyag

A szellem perturbációja, mely csak látszólag létezik. Az örök építőkövek diszharmonikus elrendezettsége által előállt kép, mely a valóság fonákja.

Kozmosz („Harmónia”)

Kizárólag a világ fiai számára elviselhető kaotikus hely. Ők is csak sírva és fogcsikorgatva tudnak élni benne. Lakóhelynek nem alkalmas, mert csúnya, tökéletlen, vásári és zajos. Igazi fejlődés nélküli, negatív tartalmú változások sorozatából áll. Csupán az igazságtalanság, az ostobaság és a hazugság „örök” benne. Az élet minden területén a sátáni örömhír kelleti magát.

Világ

Ez három összetevőből áll: az emberekből, az általuk létrehozott intézményekből és a természeti háttérből, amely díszletként szolgál. Mindegyikből hiányzik a Pneuma, ezért külön-külön is lelketlenek, azaz irgalmatlanok. Ember és világ szimbiózisban él, mert kölcsönösen feltételezik egymást. Az életlehetőségekért minden létezőnek keményen meg kell küzdenie, a többiek rovására.

A Föld nevű bolygó

Egy a sok, lényegileg hozzá hasonló „világ” közül. Már több civilizáció is válthatta egymást rajta.

Társadalom

Teokratikus, diktatórikus vagy demokratikus berendezkedésű rendszer, amely kizsákmányolja az egyént. Az egyházi és a világi hatalom között nincs lényegi különbség, mert a Gazda közös. Evilág Urának mindig ugyanazok a burkolt céljai. Az ilyen vagy olyan államapparátus a Sátán végrehajtó szerveként működik. A funkcionáriusok jobbjára öntudatlanul szolgálják azt a Gépezetet, melyet ördögi automatizmusok irányítanak.

Egyház

A homo sapiensben megjelenő Isten-igény levezetésére szolgáló intézmény. Minden olyasmit kollektivizál, ami megmenthetné az egyént. A széles útra való tereléssel már csirájában elfojtja a megvilágosodás lehetőségét. Elzárja a kinyilatkoztatás vételétől a keresőket, akik potenciális veszélyt jelentenek a számára. Gátolja Isten Fiainak/Leányainak megszületését, végső esetben pedig likvidálja őket.

Ember

A Tékozló fiú determinált teremtménye. Üresen (Pneuma nélkül) jön a világra, s üresen is távozik (Tm 27.). Minden tekintetben függ a hármass tagozódású világtól, mivel annak a „fia” (Jn 7,7). Degradált mivolta ellenére tengeri kagylóhoz hasonlatos, mert Gyöngyöt is érlelhet a belsejében. Ha eszének segítségével (Tm 40.) létrehozza a Pneumáját (Tm 71.), akkor az emberhalász Jézus kapcsolatba tud lépni vele. Angyalokat és prófétákat küld hozzá, hogy segítsék őt a Dolgok felfogásában (Tm 89.).

Kereső

Jézushoz hasonló autodidakta gondolkodó, aki az élet nagy kérdéseire keresi a választ. Az ilyen ember lankadatlanul kutat, egészen a találásig (Tm 1.). Ez a *benne* végbemenő eredményes folyamat a tulajdonképpeni üdvtörténet, mely kizárólag egyéni és személyre szabott lehet, akárcsak a kiválasztottság, a szövetségkötés, a kinyilatkoztatás és a megmenekülés.

Tökéletes ember

Olyan személy, akinek már nemcsak teste és lelke, de Pneumája is van. Ő már – újjaszületése folytán – nem a világból való (Jn 17,14b-16).

Jézus–szótár

A

- a Féreg fölfalta* – megölte a Sátán, hullává tette, kiirtotta belőle a Pneumát
- a Forrás* – az Élet vize, mely a lelkünkben tör föl
- aggodalmaskodás* – a félelem és remény közti lebegés
- a gödör* – a sír
- a gyehenna* – evilág
- a ház* – maga az ember, az a belső építmény, ami tartást ad neki, a személyisége
- a Ház vagy Templom* – az Építmény, azaz a hagyományos (világ–) Rend, vagyis a hamis világbép, mely geocentrikus és emberközéppontú, s ezért materialista
- a házigazda* – a lélek (psziché) birtokosa, az ember
- a hely, ahol Jézus van* – a királyi tudatállapot, az Atyával való lelki egység
- a hit* – a Jézus által kinyilatkoztatott dolgok igaznak tartása
- a kehely, a pohár, a tál* – maga az ember, a homo sapiens pszichoszomatikus egysége
- a keresztfelvétele* – felkészülés az erőszakos halálra, mely teljesen bizonyos
- akinek füle van, hallja meg!* – ezt csak az engem követni akaró keresők érthetik meg
- a kor befejeződése* – az egyes emberben végbemenő megvilágosodási folyamat
- a kövek* – az egész környezet, minden
- a kút* – Jézus, aki a kinyilatkoztatás forrása
- a külső sötétség* – a világ
- a lakodalmas ház fiai* – Jézus tanítványai, a Tizenkettő
- áldott* – szerencsés
- a menyegző helye* – az ember megdicsőült lelke, a lakodalmas ház, a királyi lelki- vagy tudatállapot
- a Mennyei Atya akarata* – az istengermekké válás
- a mennyek királysága köztetek van* – itt és most, énbennem, aki az embergyűrű közepén állok
- amink van* – az eszünk (ha használjuk)
- amink nincs* – az eszünk (ha nem használjuk)
- angyal* – a megértés segítője, az egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatás hordozója
- a saját nevében jön* – önhibájából kifolyólag fogalma sincs az igazságról, de azt állítja, hogy amit ő mond („legjobb tudása szerint”), az igaz
- a sarokkő vagy szegletkő* – a logikus gondolkodás, a józan ész használata
- a szelíd uralom* – a belátás kényszere, a logika előtti főhajtás
- a szent Szellem* – Pneuma, Lélek, Értelem, Ész
- a szent Szellem káromlása* – a nem logikus módon való gondolkodás, rossz következtetések levonása

asszonytól született – nem született újjá (vízből és Szellemből)
a szűk kapu és szoros út – az egyéni megvilágosodás lehetősége
átkozott – nagyon rossz helyzetben van
a vádló – a Sátán, Isten Ördöggé lett tékozló fia, a Hazugság Atyja
„a” vétek – a szent Szellem káromlása, a nem-gondolkodás, a logikátlanság
a vető – a Pneuma-magok szórója, azaz Jézus
a világ – mindaz, amit nyújt, minden, ami abban van
a világ fiai – az ördög szántóvetői, evilág fenntartói
a Vőlegény – az Úr, Izráel Istene, a választott nép jegyese
a zsidók – a hivatalos és hivatásos mértékadók, a formális tekintélyek

Az

az Ajtó – Jézus, aki a mennyekbe tárul
az arató (aki learatta azt, amit lehet) – az Isten Fiává lett ember
az arató vagy munkás bére – az örök élet
az aratás napja – a megvilágosodás időszaka
az Atya áldottai – a Fiú-aspiránsok
az Atya fénye – Jézus, az Első és mindmáig Egyetlen emberi Fiú
az Atyától távolra – az (egyes) emberen kívülre, az egyén „feje fölé”
az Ég felé – a szent Szellem irányába, befelé, a bennünk lévő isteni szférában
az ég, ill. az égben levő dolgok – a hivatalos vallási felfogás, a hittételek
az ég madarai – az angyalok (nem tévesztendő össze a sima madarakkal !)
az egy szükséges, ill. a szükséges, amit vártok – a királyság, a királlyá levés
az Élet helye – a gondolkodó emberi agy, ahol az aktivizálható Pneuma található
az ellenség, az Ellenfél – Evilág Ura, a Sátán
az emberek – a mértékadók által vezetett nyáj
az emberek fiai – a Pneumát nélkülözők, a csak asszonytól születettek
az Emberfi – Jézus, Isten emberi Fia
az én nevemért – státusomért
az erős harcos – Evilág Fejedelme
az erős háza – a Sátán által megszállt ember
az enyhe iga – a logika előtti főhajtás
az építők – mindazok, akik látható és körülhatárolható módon akarják építeni a királyságot; hivatásos (hivatalos vagy eretnek) de önjelölt mértékadók, akik a saját nevükben jönnek, így nem hajlandók szóba állni Jézussal, akinek az országa nem innen való, „szent” kísérleteket végző „igaz” és „nagy” emberek, társadalmi reformerek
az Ige – Jézus, a kinyilatkoztatás forrása
az ismeret kulcsai – a gondolkodáshoz szükséges feltételek
az Isten igazságossága – a csak-jóságból fakadó irgalmas cselekedet, a homogén lelkiület birtokában véghez vitt munka
az Orvos – Jézus
az Úr napja – az egyén teljes megvilágosodása
az utolsó napon – akkor, amikor valaki teljesen megvilágosodik

B

béke – a földi (evilági) nyugalom és bebiztosítotttság hamis érzete, a látszólagos harmónia, a felszíni csend

bennetek és kívületek van – ha belétek kerül, akkor meg is látszik rajtatok

bér – az örök élet

betelt – eljött

betöltsem – megvalósítsam

biztonság – a tudás nyújtotta belső tartás, a sziklára épült ház

boldog – jó annak, igazából jó neki, annak igazán jó

bölcs, okos – helyesen gondolkodó, ill. cselekvő személy

CS

csodálkozás, zavar – a tudás okozta megmámorosodás

E

egészséges – magát tisztának és feddhetetlennek tartó személy, aki az életszentségén munkálkodik, de nem a Lényeket tekintve, hanem csak erkölcsi–etikai síkon, azaz a kehely külsejét fényesítve; áldozathozatalait és teljesítményeit számon tartó egyén, aki a cselekedeti megigazulásban bizik, s ezért nem kell neki az Orvos, nem áll szóba Jézussal

egyedül, egyedüliek – az osztatlan, homogén lelkülettel rendelkezők

egyedül lesz – homogén lelkületűvé válik

egyes–egyedül lesz – az utolsók közé kerül, magányos sereghajtóvá válik

egyszerű – homogén

éjszaka – a sötétség (butaság) állapota

elkárhozik – kárba megy az itteni léte, értelmetlenül él és hal

élő (személy) – Pneumával rendelkező

élő (dolog) – örök, valóban létező

ember (emberek) – a sátáni program alapján tevékenykedő személy, aki nincs tudatában cselekedetei okával és súlyával

erődített város – Isten emberi Fia vagy Leánya

erőszakoskodás – szellemi erőfeszítéssel egybekötött önmegtagadás, belső küzdelem

F

fáradozás – szellemi erőfeszítés, gondolkodás

felebarát – minden elénk kerülő ember

felismerés – helyes következtetésre jutás

felszántott föld – megművelt, igénybe vett emberi agy, szellemi munkára fogott kobak

fény – megvilágosodás, értelem

G, Gy

- gazdagság* – a Pneumában való bővelkedés
gyermek – újszülött kereső, aki már elindult a királlyá válás útján
gyom – jó gyümölcsöt nem termő gondolat, vágy, cselekedet

H

- hamis mammon* – a homo sapiens veleszületett értelmi képessége
hamis próféta – az, aki önhibájából valótlán Jézus-képet fest
hallgattok rám – szavaim értelmében cselekedtek
halottak – olyan élő vagy holt emberek, akik országbeli értelemben hullák, nem Élők, mert nem hozták létre a Pneumájukat
hétnapos – még körülmetéletlen, tehát a Törvény szerint nem zsidó, aki még nincs a kollektív szövetség hatálya alatt, átvitt értelemben: pogány
hiányt szenved önmagában – nincs közvetlen, élő istenkapcsolata
holt – Pneumával nem rendelkező, értéktelen
hullák – Pneumával nem rendelkező személyek
hús és vér – Pneumát nélkülöző test (sarx)

I

- igaz, igazságos* – a Törvény szellemében élő, törvényeskedő, jogalkotó–bíráskodó; erkölcsi–etikai síkon mozgó; az osztó igazságosság nevében munkálkodó személy; farizeusi lelkületű ember; többnyire hivatalos és hivatásos mértékadó; bírói istenképpel rendelkező pap; hiú, önhitt, képmutató egyén; vakbuzgó, nem–gondolkodó, a vallási felsőbbiséget feltétlenül tisztelő egyházi; aki mindezek miatt alkalmatlan a tanítvánnyá válásra
igazságban – valójában, igazán
ige – kinyilatkoztatást tartalmazó mondás
Isten ajándéka – a Pneuma
istenfélelem – az örök élet elvesztése miatti aggodalom
ítélet – tudatlanná–hazuggá váló minősítés
ítélet alatt van – tudatlanságban–hazugságban él

J

- jaj neki* – semmi esélye sincs, rajta nem lehet segíteni
Jézus Napja (mint égitest) – az Atya
Jézus békéje – a királyi lelki– vagy tudatállapot
Jézus nevében – státusában, Fiúi mivoltában (Emberfinek nevezte magát !)
jócselekedet – irgalomból és tudásból fakadó Istennek tetsző dolog
jó föld – megművelt, igénybe vett emberi agy, szellemi munkára fogott kobak
(jó) gyümölcs – a létre hozott Pneuma, a megérett, leartható, betakarítható örök termés
jutalom – az örök élet

K

- kegyelem* – lelkület, irgalom
kehely – az ember lelke, mely felfoghatja a Dolgokat
kell – elkerülhetetlen
kép – elgondolás, felfogás, nézet, szemlélet, fogalmakkal körülírható dolog
képmás – a valóság tükörképe, az, ami személyesen fogható fel a valóságból
keresés – a gondolkodási folyamat
kereső – a végső kérdéseken gondolkodó ember, aki élete értelmét kutatja
kereszt – a kivégzés eszköze
keresztthordozás – megbarátkozás az erőszakos halállal
kétszer született – a szelleme is életre kelt, létre hozta a Pneumáját
kicsi, kisgyermek – újjászületett személy
kicsiny lesz – újjászületik
kígyó (és skorpió) – maró, mérgező, halálos szellemi táplálék
kijelentetnek – szellemi erőfeszítés következtében nyilvánvalóvá válnak, angyali segítséggel
kiment vetni – megkezdte a nyilvános működést
királyság – a Pneuma generálta lelki- vagy tudatállapot
kiválasztott (ak) – lekezelt, kivetett, kiközösített, szellemi perifériára szorított személy, Törvény-en kívüli, eretnek
kövess engem – te is válj istengyermekké
közel jött az Isten királysága – most, énbennem, fizikailag is

L

- lakodalmas ház* – Istennek egy emberi Fia vagy Leánya, aki Jézushoz hasonlóan megvilágosodott, s tudása birtokában nyilvánosan működik
lakodalmas ház fiai – Jézus tanítványai, a Fiú-aspiránsok
látni – megérteni, felfogni
legkisebb – más (világnézeti) felismerésre tért, újjászületett ember
legyetek tökéletesek – mindig a lelkiismeretetekkel összhangban viselkedjetek
lehetetlen – abszolút kivitelezhetetlen–megvalósíthatatlan, teljes képtelenség

M

- magok* – pneumatikus kezdemények, Élet-csírák
mammon – a világ javainak összessége, azok megszerezhetőségének ígérete
más felismerésre térés – szemléletváltás, új világnézeti alapállás felvérese
megeszi – bekebelezi, magáévá teszi, asszimilálja
megismerés – gondolkodás általi tudatba szerzés, birtoklás
meg fognak állni – kivetettséjük ellenére is talpon maradnak
megmenekülés – az utolsó pillanatban való jó útra térés
megőrzi beszédemet – annak értelmében cselekszik, viselkedik
megőrizték azt igazságban – értelem vezérelte jócselekedetekre váltották, gyakorlattá tették, megvalósították

méltó – megkapja az őt illető státust
mindenben hiányt szenved – tulajdonképpen semmije sincs, talmi értékeket birtokol
mindenség – a Kozmosz, a Világegyetem
mozgás – cselekvő, magabiztos tanúságtevés a nyilvánosság előtt
munka – irgalomból és tudásból fakadó Istennek tetsző cselekedet
munkálkodás – a saját, egyszemélyes üdvtörténetünk építgetése

N, Ny

nagy ágat (kalászt) hoz – könnyen és gyorsan felfogja a Dolgokat
napjai (valakinek a) – tündöklésének időszaka
nemes dolog – Istennek tetsző cselekedet, munka
nem izleli meg a halált – nem lesz halálfélelme
nem lát – értetlen
nem lát halált – megérti, hogy igazi halál nincs és nem is lehet
nem méltó – nem éri el a neki szánt státust
neve – státusa
nyilvánvaló – letagadhatatlan igazság, tény, evidencia
nyilvánvalóan jó szív – életre nemzett Pneuma
nyomorult – szánnivaló, Pneumát nélkülöző személy
nyugalom, nyughely – Jézus békéje, a tudáson alapuló királyi lelkiállapot, mely bensőnkben honol

O, Ö

öskép – ódon elgondolás, régi téveszme, emberi okoskodás által keletkezett fogalom

P, R

pecsétet üt rá – igazolja, bizonyítja
puha ruhába öltözött emberek (királyok) – nagypolgárok, akik „palotákban” laknak
puszta hely – olyan terület, ahol zavartalanul tartózkodhat az ember
rabszolga – olyasvalaki, aki csak azért van, hogy ura kedvében járjon
rejtett – megfejtésre váró, könnyen megoldható dolog

S, Sz

sokakért – nem mindenkiért
szegénység – a Pneuma hiánya
szellemben és igazságban – értelem vezérelte jócselekedetekkel
széltől ingatott nád – olyasvalaki, aki mindig arrafelé hajlik, amerre a szél fúj
szem (szív, fül) – az ember lelke, az értő-érző szerve, mely belül működik
sziklás, kemény, felszántatlan,
parlagon hagyott föld, útfél – kihasználatlanul hagyott szellemi kapacitás
sziklára épült ház – logikus következtetésekkel megrajzolt isten- és világkép
szívében üldözött vagy szétzúzott szívű – lelki szegény, kivetett gondolkodó
szőlőtő – gyümölcsözésre (Pneuma létrehozására) képes dugvány

T, U

találás – megvilágosodás

tanítvány – Fiú-aspiráns, aki Jézushoz hasonlóan istengyermekké akar válni

testben – az emberek nyelvén

testvér – a hozzánk hasonló kereső ember

tiszta – homogén, keveretlen, egy-szerű, egynemű

törvényrontó – ostoba, irgalmatlan, farizeusi lelkületű

tővis – jó gyümölcsöt nem termő gondolat, vágy, cselekedet

tőrbe ejt – meggátol a szellemi haladásban

tőrbe esik – valamilyen okból nem képes felfogni a lényegét

tűzes kemencébe vet – egyéni döntés alapján történő totális megsemmisítése valaminek

tűz, kard, háborúság – vita, szenvedélyes eszmecsere

uralkodás – a királyi lelki- vagy tudatállapot szerinti cselekvés, nyilvános működés

V

vádló – a Sátán, Evilág Ura, a Sötétség Fejedelme, az Ördög

vagytok – azok lesztek, ha...

vak – olyasvalaki, aki a nyilvánvalót se veszi észre

valakinek a napjai – az az időszak, amikor egy személy ráérez az Igazságra, s annak megfelelően cselekszik (személyes üdvtörténet)

város – Isten megvilágosodott emberi Fia vagy Leánya

vén – kora, származása és vagyoni helyzete alapján mértékadónak számító személy, aki formális tekintéllyel rendelkezik

veszedelem – az elkárkozás fenyegető réme

veszedelem fia – az elkárkozás útján haladó személy

vesződni – szellemi erőfeszítéseket tenni

vétkesek – azok, akik nem gondolják azt magukról, hogy tiszták és egészségesek

vétkezők – a vámszedőkhöz csapódott haszonleső prostituáltak

világ – az ördög szántóföldje

viperák (fajzata) – olyan egyének (farizeusok, hamis próféták), akik halálos mérget (veszedelmes tévtanokat, hibás teológiát) marnak bele az emberekbe

Zs

zsidók – hivatalos mértékadók, formális tekintélyek, ill. ezek (következetlen) hívei

Kulcs a példabeszédekhez

A parabolák mondanivalói máshol is előtűnnek, a szemléltetést célzó elbeszélésekbe való ágyazás általában a körülmények függvénye. Ezek közül a hallgatóság összetétele a legfontosabb. A szinoptikus evangéliumok főleg a galileai eseményekről tudósítanak, János viszont a júdeai történeteket részesíti előnyben. A Nyilvános Működés az egész országot felbolygatta, az egyszerű emberektől a vallási értelmiségig. Az Emberfi még a diaszpórát is megcélozta [1], a Jézus-esemény pedig az egész világnak szólt [2].

A zsinórmérték szerepét betöltő Szellemi Hagyaték [3] egyértelműen a szerző gondosságáról tanúskodik. Példabeszédei itt a legtömörebbek, érződik rajtuk, hogy már volt idő a pontosításokra. *A szántóföldben elrejtett kincs* a Tm 110-ben lényeges adalékokkal bővül ki, *Az igazgyöngy* (Tm 77.) tágabb keretet kap, *Az eltévedt juh* (Tm 108.) merőben más mondanivalót, *A búza és a konkoly* magyarázata el van hagyva, *A kerítőhálósat* felváltja *A bölcs halász* (Tm 7.), nincs *Gazdag ifjú* [4], hiszen a Tm 63. és 111. ugyanarról beszél, s lelünk két újat is; *A liszttel teli korsót* (Tm 98.) és *Az előkelő embert* (Tm 99.), melyek sehol máshol nem szerepelnek! [5].

Az evangéliumokban található logionoknak kb. 15%-a a példabeszéd [6]. Ennek az a magyarázata, hogy elmondásuk csak tovább sulykol egy már korábban kijelentett dolgot. Jánosnál látszólag egy parabola sincs, ám valójában abban vannak a legösszetettebbek. Igazolásként álljon itt a Jn 15,1–8 elemzése:

„Én vagyok az igazi szőlőtőke. Atyám a szőlőműves. Lemetsz rólam minden vesszőt, mely gyümölcsöt nem terem, és megtisztít mindent, mely gyümölcsöt terem, hogy még több gyümölcsöt teremjen. Ti már tiszták vagytok amiatt a beszéd miatt, melyet szoltam hozzatok. Maradjatok bennem, én is bennetek maradok. Miként a vessző nem képes magától gyümölcsöt teremni, csak ha a tőkén marad, úgy ti sem, ha bennem nem maradtok. Én vagyok a szőlőtőke, ti a szőlővesszők. Aki bennem marad s akiben én is megmaradok, sok gyümölcsöt terem, mert nálam nélkül semmit nem tehettek. Ha valaki nem marad bennem, azt kivetik, mint a szőlővesszőt, ott elszárad, azután összeszedik, tűzre vetik és elégetik. Ha megmaradtok bennem és beszédeim bennetek maradnak, kérjétek, amit csak akartok, és meglesz nektek. Azzal dicsőül meg Atyám, ha sok gyümölcsöt teremtek és tanítványaimmá lesztek.” [7]

én vagyok = az Atya emberi Fia

az igazi szőlőtőke = ami képes a gyümölcsözésre (vö. Tm 44., Mt 7,15–20)

én vagyok az igazi szőlőtőke = csak a Fiú státus lehet gyümölcsöző (vö. Tm 39.)

megtisztít = teljesen megvilágosít, angyalai segítségével (vö. Tm 89., Jn 1,51)

tisztaság = lelki fényesség, szellemi keveretlenség, homogenitás (vö. Tm 23., 49., 61.)

[1] Jn 12,20–4

[2] Jn 12,32; Mk 16,15 A görög szöveg szerint az egész Kozmoszban hirdetni kell az örömhírt.

[3] *A Tamás-evangélium* (mek.oszk.hu/14600/14682)

[4] Lásd *Pintér István: Kenyértörés*, 42. old. (mek.oszk.hu/18400/18476)

[5] Ezek nyilván benne voltak a kanonizálás során eltűnt evangéliumokban.

[6] Tamásnál 14, Máténál 18, Márknál 7, Lukácsnál 19 példabeszédet számolhatunk össze.

[7] vö. Tm 1., 23., 38., 39., 44., 49., 61., 71., 72., 89., 107., 109.

Jézus beszédei = isteni kinyilatkoztatások

ti már tiszták vagytok

amiatt a beszéd miatt,

amit szoltam hozzátok = a fény hatósugarában vagytok, kinyilatkoztatásaim folytán

maradjatok bennem,

én is bennetek maradok = ha igaznak tartjátok azt, amit mondtam, akkor az Igazság birtokosai lesztek

nálam nélkül semmit sem tehettek = csak a közvetlen istenkapcsolat nyújt mozgásteret

kivetik = a külső sötétségre, ahol sírás és fogcsikorgatás van

elszárad, összeszedik,

tűzre vetik és elégetik = felmorzsolják a világ ördögi Rendszerének személytelen erői (vö. Mt 10,28; Lk 12,4–5; Tm 59.)

tanítványaimmá lesztek = eltanuljátok tőlem a Mester-séget

1. Kollektív módon semmihez sem lehet jutni (vö. Mt 7,13–14; Jn 10,7–9).
2. Az egyházi formációk törvényszerűen a teljes szekularizáció felé haladnak.
3. Az egész Dolog lényege a gyümölcstermés, a Pneuma learatása (vö. Jn 4,34–8).
4. A Cél a teljes megvilágosodás (vö. Tm 1.).
5. A megvilágosodást Jézus kinyilatkoztatásai biztosítják.
6. Ezeket a kinyilatkoztatásokat venni és érteni kell (vö. Tm 89.).
7. Aki nem tartja igaznak azt, amit Jézus állít, az nem kerül Fiúi státusba.

Vagyis: közvetlen istenkapcsolat hiányában elmarad a gyümölcstermés, és az Atya sem dicsőül meg. Legyetek hát olyanok, mint én!

Feltétlenül tisztázandó, hogy miért beszélt Jézus példázatokban... A válasz benne rejlik a szövegösszefüggésben [1] de meg is mondta:

„Mert néktek adták meg, hogy a mennyek királyságának titkait megismerjétek, azoknak nincs megadva.” [2]

a tanítványok = a Jézussal éjjel–nappal együtt levő kis közösség

nekik = a tömeg, a sokaság, a szimpatizánsok

példázat = a jézusi mondanivalók közlésére alkalmas hasonlatok

1. Jézusnak vannak titkai (vö. Tm 62.), amiket szívesen megosztana másokkal.
2. Egy ugyanazon emberekből álló kisebb csoportot módszeresen lehet oktatni.
3. A tömeget csak feladványszerű példázatokkal lehet tanítani, amelyeken otthon is gondolkodhatnak.

Tehát: Jézus a tágabb értelemben vett tanítványait is oktatni szeretné.

Az már más kérdés, hogy „az emberek fiait” nem érdeklik a titkai. Ezért illik rájuk a közismert izajási szöveg [3], amit hasonlatképpen mond el. Ez azonban nem azt jelenti, hogy szándékosan úgy beszél, hogy ne értsék őt. A vészjósló „beteljesedés” egyszerű tény-megállapítás: a csordaszellem semmit sem változott az idők folyamán.

[1] Mt 13,1–17

[2] Mt 13,11

[3] Izajás 6,10

Az Emberfi nem dobja gyöngyeit „kutyák és disznók” elé [1]. Kinyilatkoztatásait elemzésre váró mondásaiban rejtette el. Ezeknek a logionoknak a modern emberhez is szólniuk kell, ezért a keresztretjévnyszerű pontosság. A bonyolultnak látszó példabeszédek „poénsora” többnyire egyetlen szó, maximum egy mondat. Ha már megvan a megfejtés, akkor a körítést el lehet felejteni... Nem kell leragadni azokon a pontokon, amik csak azért vannak, hogy meg lehessen húzni az eredőt.

A mondanivaló általában már a szövegösszefüggésből is behatárolható. Ez még a Szellemi Hagyaték esetében is így van, mert a logionok sorrendje egyáltalán nem esetleges. Pikó Gábor Mózes szerint [2] e gyűjtemény csak „memorizált kulcsszavak révén függ össze”. Valójában olyan isteni műgonddal van megkomponálva, hogy Jézus akár alá is írhatná.

A megfejtésnél célszerű észben tartani két dolgot. Az Emberfi mindig a királyságról beszél, hallgatósága pedig folyton a *mikort* feszegeti. A válasz persze csak a *hogyan* adható meg, hiszen az időpont a mi kereső magatartásunk függvénye [3]. A példabeszéd csattanója ezek szerint nem idő– hanem módhatározó lesz ! A királyság tehát *magától, észrevétlenül, váratlanul, kiszámíthatatlanul és feltartóztatlanul* jön el.

Ezt jól foglalja össze a Pál által is „idézett” jézusi mondás:

„Az időtartamok és időpontok felől pedig nem szükséges nektek írunk, testvéreinknek, hiszen magatok pontosan tudjátok, hogy az Úr napja úgy jön el, mint tolvaj szokott éjjel, olyankor, amikor azt beszéljük majd: Békesség, biztonság ! – hirtelen tör rájuk a veszedelem, ahogy a fájdalom tör a terhes asszonyra, s nem menekülhetnek.” [4]

A címzetes apostol persze Jézus második eljövételére gondol, ám nem tudja, hogy az mibennünk fog végbemenni, újjászületésünk idején. Ez a felismerésszerű világvége azonban nem a Földet semmisíti meg, hanem ódon elgondolásainkat [5].

Pál nincs tisztában az Emberfi terminológiájával, ezért olyan szavakat is belekever a mondatba, amiket a Fiú ebben az összefüggésben sosem használna [6]. Az „éjjel” nála szellemi sötétségre utal, ami kizárja az eljövételt. A „béke” és a „biztonság” tudás alapú nyugalom, amit nem lehet megzavarni. A vészjósó „veszedelem” a királyság ellentéte, a „nem menekülhetnek” pedig negatív végkicsengést ad az egésznek, holott az eredeti logion pozitívumot fogalmaz meg ! A terhes asszony „csak” képzavart okoz.

Ebből a páli igehelyből is látszik, hogy a címzetes apostol erősen felülvizezi Jézus tanítását. Leveleiből valósággal ki kell bányászni az eredeti logionokat [7], amelyekkel a *saját* teológiáját igyekszik megtámogatni. Felőle tehát nem lehet megközelíteni az örömhírt, mert pontosság híján nem kerülhet felszínre. A logikai fejtörőkbe rejtett kinyilatkoztatások szerencsére igen egyszerűek. Konklúzióként többnyire felszólítások vonhatók le: *Használd az eszedet ! Válaszd a legjobbat ! Légy éber !*

A problémák mindig a túlbonyolításból adódnak. Olvassuk el például a tálentumokról (minákról) szóló parabolát [8]. Ez egy hosszú, sokszereplős példabeszéd, zavarba ejtő fordulatokkal és jézusidegennek tűnő befejezéssel. A történet szellemi hagyaték-beli megfelelője mindössze egyetlen mondat ! [9]. Szót ejteni legfeljebb a végéről kell, mert a delikvenst Máténál *kivetik*, Lukácsnál pedig *lekaszabolják*. A gonosz szolgát is *kettévágják* [10], de hát ő tényleg bűnös módon viselkedett...

[1] Tm 94., Mt 7, 6; Isz 72/3; 73/4

[2] *Minden Jézusról*, Paulus Hungarus/Kairosz Kiadó, Budapest, 2002., 41. old.

[3] Tm 37., 93., 95.

[4] 1Tessz 5,1–6 (Mt 24,43; Mk 4,26–9; Lk 12,35–9; Jn 16,16–23; Tm 20., 36., 97., 98.)

[5] Tm 85., 112., Zsk 47a (Fp 115)

[6] Nem is használt ! vö. Tm 20., Mt 24,43; Lk 12,35–40

[7] *Válogatott tanulmányok*, 128 – 135. old. (mek.oszk.hu/08000/08019)

[8] Mt 25,14–30; Lk 19,12–27

[9] Tm 40.

[10] Mt 24,45–51; Lk 12,42–6

Igen, csakhogy a vétke nem nagyobb és nem is kisebb, mint a balga szűzeké [1]. Náluk ugyanis már a szövegösszefüggésben járunk [2], ami arról szól, hogy időnk nem korlátlan. Ha nem világosodunk meg, akkor fel fog örölni minket a világ. Az a dolog, amiről az Emberfi beszél, nem babra menő játék, hanem véresen komoly ! A lelkekért vívott csata életre-halálra megy [3], a szeretetlennek tűnő kardforgatás minden esetben erre figyelmeztet bennünket [4].

Az iszlám hagyományban megőrzött logionjai között [5] nincsenek klasszikus értelemben vett példabeszédek, ám ez az új anyag – a János-evangéliumhoz hasonlóan – bővelkedik „bujtatott” logikai fejtörőkben. Ezek megfejtése már sokkal keményebb dió, ahogy ezé az „odavetett” mondásé is:

Jézus és apostolai elmentek egy kutya teteme mellett, amely már búzlótt. Mondták az apostolok: Hogy milyen büdös ez a kutya ! Ő pedig (ezt) mondta: „És milyen fehérek a fogai”. [6]

1. Miért voltak fehérek a kutya fogai ?
2. Lehetek volna elvásott sárgák is ?
3. Mire utalhat a fogak állapota ?
4. A kutya fiatalon (ereje teljében) múlt ki.
5. Ez a kutya használta a fogait !
6. A kutya arra használta a fogait, amire kell.
7. A fogak használata a kutya számára az életben maradás feltétele.
8. A kutya annak ellenére kimúlt, hogy helyesen cselekedett !
9. Halála harc közben vagy ember által következett be.
10. A kutya végelgyengülés folytán is elpusztulhatott volna.
11. A tetem mindkét esetben büdös lenne.
12. A búzlás teljességgel „természetes”, az apostoloknak nem ezt kéne észrevenniük !
13. Az apostoloknak messzemenő következtetéseket kéne levonniuk ebből a „helyszínelésből”, magatartás- és sorsazonosság szempontjából !

Tehát: Addig használjuk ki a lehetőséget az Élet megszerzésére, amíg nem késő !

[1] Mt 25,1-13

[2] Mt 24,36 – 25,46

[3] Mt 10,28; Lk 12,4-5; Tm 59.

[4] Mt 22,1-14 (Itt a bűnösök elveszejtése és városuk felégetése érzékelteti a dolog súlyát.)

Lk 22, 35 – 8 (Ehelyütt a kardvásárlás jelzi, hogy a tanítványok Élete a tét.)

Tm 99. (Az előkelőség iránti vágyat szó szerint meg kell ölnünk magunkban.)

[5] *Pikó Gábor Mózes: Minden Jézusról*, Paulus Hungarus/Kairosz Kiadó, Budapest, 2002.

[6] Isz 91/29; Tm 58., 59.

Utószó

Ha Lélek-tani szempontból akarjuk megválaszolni a *Ki volt Jézus?* kérdését, akkor azt rögtön át kell fogalmaznunk. Sokkal fontosabb ugyanis, hogy mivé lett. Ha felismerjük a státusát, akkor már azt is tudjuk, hogy mit kellett tennie. Céljait szerencsére ő maga is megfogalmazta [1].

Az egykori názáreti építőmester tehát megvilágosodott, mégpedig egyedül, önmaga által [2]. Ez csak olyasvalakik segítségével lehetséges, akiknek közvetlen istenkapcsolatuk van [3]. A lehetőség mindenki számára adott, ő azonban meg is könnyítette a dolgunkat [4]. Személyében egy olyan isteni szféra nyílt meg, amit bárki igénybe vehet [5]. Nyilvános működése, kereszthalála és feltámadása óta létezik az a „mennyei hídfőállás”, ami a Királyság bejárata előtt áll [6]. Az ehhez vezető út szoros, és a kapu is szűk, az „atyai nagykövetség” viszont mindig nyitva tart.

Jézus abban bízott, hogy a Tizenkettő közül legalább néhányan megvilágosodnak. A mesterré levési láncolatnak az a célja, hogy mindig legyenek olyanok – szerte a világban [7] – akik el tudják igazítani a keresőket [8]. Erre alkalmas ember igen kevés van [9], ám ha megismerjük magunkat [10], akkor mi is méltóvá válhatunk a Fiú névre ! Ehhez igaznak kell tartanunk azt, amit mond, mert beszédeiben kinyilatkoztatások rejlenek [11].

Ha megtaláljuk szavainak értelmét, akkor Isten barátai [11] leszünk:

Mondta a messiás: „Isten barátai bizony nem félnek semmitől, és nem is szomorkodnak semmin, hiszen ők azok, akik e világ belső lényegét látják, míg ezzel szemben a többi ember csupán a külsőségeket nézi. Isten barátai e világ végére fordítják figyelmüket, míg a többi ember csak a közeli és mulandó dolgokat veszi észre. Akik attól félnek, hogy e világ dolgai legyőzik őket, azok már le is győzettek; és akik tudják magukról, hogy elhagyatottak, azok már el is hagyták a világot. Isten barátai ellenségei azoknak a dolgoknak, amelyekkel más emberek megbékültek, viszont áldják azokat a dolgokat, amelyeket mások elleneznek. Míg az emberek mások vagyonát csodálják, addig nekik olyan vagyonuk van, amely a legfőbb csodálatra méltó. Róluk beszélnek a szent Írások, ők pedig azt idézgetik. Bennük van a helyes út ismerete, és ezen járva tudáshoz jutnak. Nem másba vetik bizalmukat, csak amit elérni remélnék, nem is félnek mástól, mint amitől őrizkedniük kell.”

[1] Isz 57/129; Mt 11,28–30; Lk 4,18–21

[2] Tm 49.

[3] Tm 89., Mt 18,10

[4] Jn 4,38; 16,12–5

[5] Jn 14, 6

[6] Jn 10,1–10

[7] Mt 8,11; Lk 13,28–9; Jn 10,16; 17,20

[8] Mt 28,19; Mk 16,15; Lk 24,47

[9] Tm 22.

[10] Tm 2.

[11] Tm 109.

[12] Isz 170/115

Rövidítések és elérhetőségek

Tm	Tamás–evangélium (Jézus példabeszédeinek kulcsával.)	mek.oszk.hu/14600/14682
Mt	Máté–evangélium	mek.oszk.hu/08900/08907
Mk	Márk–evangélium	mek.oszk.hu/08900/08907
Lk	Lukács–evangélium	mek.oszk.hu/08900/08907
Jn	János–evangélium (Lábjegyzetekkel és Jézus–szóttárral.)	mek.oszk.hu/08900/08907
	A négy evangélium logionjai (Megfejtési segédlettel.)	mek.oszk.hu/08000/08061 175 – 317. old.
Isz	Iszlám hagyomány logionjai (Tamási és kánoni párhuzamokkal.)	mek.oszk.hu/08000/08019 116 – 127. old.
ApL	Apostoli levelek logionjai (Tamási és iszlám párhuzamokkal.)	mek.oszk.hu/08000/08019 128 – 135. old.
Zsk	Zsidókeresztény hagyomány	Pikó Gábor Mózes: <i>Minden Jézusról</i> Paulus Hungarus/Kairosz Kiadó Budapest, 2002.
KaB	Kalauz a Bibliához (Ószövetség)	mek.oszk.hu/12600/12635 Tótfalusi István műve

A mű szabadon letölthető és korlátlanul megosztható.
A papír alapú vagy on–line periodikákban való közlés engedélyköteles.
e–mail cím: tokodorszag@gmail.com

A SZERZŐ MŰVEI
A MAGYAR ELEKTRONIKUS
KÖNYVTÁRBAN

Válogatott tanulmányok, 2003 – 2009.

A szűk kapu, 2010.

Új írások – régi témákban, 2010.

Bulányi, a tisztelendő, 2011.

Az ember igazi tragédiája, 2011.

Pszichén innen, és túl... 2012.

Utolsókból elsők, 2013.

A Tamás–evangélium, 2015.

Krisztusi kiskáté, 2015.

Az elvetett kő, 2016.

Merre menjünk? 2016.

Szentlecke Pálról, 2017.

Kenyértörés, 2018.

A fizika költészete, 2018.

A vidám pokol, 2020.

Mint a nap! 2021.

Ami szemet szúr, 2022.

Hol rontottuk el? 2022.